

NR. 6 / DECEMBRIE / 2018

JURNALUL BAROULUI CLUJ

din cuprins

Auditul Juridic - dr. Ulici Claudiu-Octavian

**RAPORT DE DREPT. CURTEA DE APEL
CLUJ. SECȚIA I CIVILĂ.**

ISSN 2601-2863 / ISSN -L 2601-2863

JURNALUL BAROULUI CLUJ

SĂRBĂTORI FERICITE !

pentru toți membrii Baroului Cluj

DECEMBRIE 2018

SUMAR nr. 6 DECEMBRIE 2018

	EDITORIAL	4
I.	AUDITUL JURIDIC	5
II.	CUM SE POT FACE REFERINȚE ASUPRA UNUI CAZ. REEVALUARE A REZUMATUL DE CAZ.	10
III.	RAPORT DE DREPT. CURTEA DE APEL CLUJ. Secția I civilă. Decizii relevante raportate oficial. TABLA DE MATERII CITATE	13

EDITORIAL

Fără a încerca să ne suprapunem eforturilor pedagogice de profil, încercăm aici a aborda diverse probleme practice, în scopul de a facilita munca avocatului. Am așezat în paginile ce urmează câteva chestiuni pe care le consider pertinente și care personal mi-au fost de ajutor în profesie.

Un prim articol schițează pentru prima dată în dreptul românesc un prefigurat serviciu de "*audit juridic*", care se arată că ar putea reprezenta părerea unui avocat terț, cu privire la starea juridică generată de un anumit litigiu al unei persoane fizice, companii sau autorități.

Chiar din primul număr al publicației, am adus în discuție problematica obligativității precedentului judiciar și acolo am arătat că, pentru ca precedentul judiciar să fie o chestiune aplicabilă, este necesară o sistematizare a acestuia, iar ordonarea să fie regăsită în culegeri de decizii ale instanțelor chemate a se pronunța definitiv. În această ordine de idei am inclus în acest număr ultimele cazuri raportate ca fiind relevante de către Curtea de Apel Cluj, secția I civilă.

dr. Octavian Mlici

I. AUDITUL JURIDIC

dr. Ulici Claudiu-Octavian

Deși este bine cunoscut faptul că obligațiile asumate de o societatea de avocatură, sau un avocat care profesează individual, sunt obligații de diligență, care nu obligă prestatorul serviciului la obținerea unui anumit rezultat, cele mai multe situații practice ar putea impune necesitatea consultării unui specialist terț, care lucrează independent și confidențial.

Sub aspectul concepției și accepțiunii sale generale, auditul juridic poate fi un control al corectitudinii și o analiză a performanțelor muncii juridice desfășurate de persoana deja angajată pentru îndeplinirea unei anumite activități juridice, având la bază un anumit etalon. Acest etalon pentru auditul juridic, poate fi reprezentat de doctrină dar mai ales de precedentul instanțelor, adică de soluțiile definitive relevante ce au fost pronunțate asupra unui alt caz, ce prezintă similitudine juridică cu cel al dvs.

Asociația Națională de Analiză a Taxelor Juridice (NALFA, <http://www.thenalfa.org/>), spre exemplu, este o asociație profesională nonprofit din Statele Unite al Americii constituită limitat în vederea

analizării taxelor/onorariilor percepute pentru serviciile juridice, în special de avocați. Membrii organizației oferă o gamă largă de servicii privind taxele percepute de un avocat și alte chestiuni legate de facturare. Curțile și clienții se îndreaptă spre această asociație pentru o analiză detaliată, în special atunci când comisioanele și cheltuielile sunt avansate pentru cazurile mari și complexe. Membrii NALFA sunt experți cu drepturi depline de a profesa ca avocat și care afirmă că urmează cele mai bune practici în analiza onorariilor din domeniul juridic.

Conform NALFA, auditul juridic este o practică de gestionare a litigiilor și un instrument de gestionare a riscurilor, utilizat de asigurători și alți consumatori de servicii juridice, pentru a determina dacă există, erori de facturare, abuzurile și ineficiențele aloe serviciilor juridice, prin examinarea cu atenție și identificarea onorariilor nerezonabile de avocat sau taxele și cheltuielile excesive. Deoarece în SUA majoritatea firmelor de avocatură percep taxe în funcție de numărul de ore de activitate, iar onorariul se bazează aproape în întregime pe numărul de ore facturate, avocații și firmele de avocatură au multe stimulente să factureze cât mai multe ore posibil și puține stimulente pentru a lucra eficient sau pentru a calcula mai puține ore lucrate. Potrivit Baroului de Stat din California, majoritatea avocaților angajați facturează clienții cu 10-30% mai mult, iar la rata medie de facturare de 661 USD pe oră (din aprilie 2012) înseamnă că avocații solicită suplimentar de la clienți de la 150.000 \$ la 400.000 \$ în fiecare an. Scopul unui audit juridic (legal)

este acela de a economisi bani pentru companiile de asigurări și clienții acestora. Multe auditări măsoară performanța și calitatea serviciilor.

Auditul juridic, poate reprezenta părerea unui avocat terț, cu privire la starea juridică generală sau specială generată de un anumit conflict, a unei persoane fizice, companii sau autorități așa cum este redată aceasta de dispozițiile legale și cum apare ea în înregistrările oficiale, iar toate acestea vor fi consemnate într-un raport întocmit sub responsabilitatea auditorului juridic. Auditul poate fi, sau mai ales este și punctual, asupra situației într-un anumit conflict de natură juridică a unei persoane. De exemplu, dacă compania dvs. sau dvs. sunteți angrenat într-o dispută juridică și sunteți deja reprezentat sau consultați un alt avocat sau specialist pe un domeniu juridic conexe, se poate formula opinie separată și confidențială, pentru ca să puteți anticipa optim consecințele juridice.

Atunci când cineva sau ceva este „bun” sau „foarte bun” întotdeauna comparația se va face cu acel etalon.

Auditul este o încercare de măsurare a performanței. Prin audit în general, se înțelege examinarea profesională a unei situații în vederea unei aprecieri responsabile și independente prin raportarea la un criteriu (standard, normă) de calitate. Obiectivul oricărui tip de audit îl constituie și asigurarea calității și corectitudinii muncii juridice concomitent cu îmbunătățirea utilizării acestora spre a obține maximum de performanțe.

Poate solicita un audit juridic persoana care urmărește demararea unei noi afaceri, indiferent de anvergura acesteia, sau persoana deja implicată într-o procedură judiciară sau într-un iminent conflict juridic. În orice situație suntem un terț față de relația dumneavoastră cu avocatul sau juristul angajat și asigurăm confidențialitatea informațiilor furnizate. Mai poate solicita auditul nostru și un specialist în domeniu, care dorește părerea unei terțe părți asupra unei chestiuni ce se află în atribuțiile sale. În acest caz puteți optimiza costurile necesare obținerii rezultatului dorit de clientul dumneavoastră.

Elementele principale care definesc auditul juridic se referă la:

- examinarea unei informații cu caracter juridic, care trebuie să fie exclusiv o examinare profesională;
- scopul examinării este acela de a exprima o evaluare asupra acesteia;
- aprecierea exprimată asupra unei informații cu caracter juridic trebuie să fie responsabilă și independentă, ceea ce presupune că persoana care face această examinare are anumite responsabilități pentru activitatea sa și trebuie să fie independentă;
- examinarea trebuie să se facă după anumite reguli dinainte stabilite, cuprinse într-un standard sau normă legală sau

profesională, care constituie criteriu de calitate. În cazul auditului juridic examinarea se va face în funcție de soluțiile definitive ale instanțelor, în situațiile în care un conflict a găsit deja o anumită soluție.

II. CUM SE POT FACE REFERINȚE ASUPRA UNUI CAZ. REEVALUAREA REZUMATUL DE CAZ.

dr. Ulici Claudiu-Octavian

A înțelege și aplica legea, presupune și însușirea de cunoștințe juridice din practica Instanțelor, din cazurile pentru care a fost deja pronunțată o soluție definitivă, din precedentul judiciar. Este importantă în această perspectivă, indexarea precedentului prin formarea unor standarde de citare a hotărârilor judecătorești și apoi, cuprinderea lui în culegeri periodice oficiale pentru Instanțe chemate să pronunțe o hotărâre definitivă. Pentru a face această sarcină mai ușoară, se poate folosi o metodă de analiză a fiecărui caz, ce poate fi numită și "rezumat", "rezumat de caz". Există o procedură relativ standardizată, care poate fi urmată când se redactează un "rezumat" pentru un caz, care a primit deja o soluție în instanța de judecată. Trebuie pentru început să fie parcursă cu atenție hotărârea pronunțată. Când considerați că ați înțeles cazul, puteți pregăti un scurt rezumat al acestuia. Deși formatul de rezumat poate varia, de obicei, se vor prezenta elementele esențiale ale cazului în rubrici precum cele enumerate mai jos. Față de nr. 1/2017 din JBC aici după citare, am introdus imediat rubricile privind diferendul și soluția definitivă pronunțată, pentru a ușura comprehensiunea textului oficial și o mai bună indexare a acestuia.

1. Citarea. Se formulează citatul complet pentru fiecare caz, care poate include numele părților, numărul hotărârii și data la care s-a decis, instanța de judecată care a luat hotărârea și referințele asupra sursei

oficiale în care poate fi consultată decizia integrală. Citarea va include de asemenea și cuvinte cheie, pentru identificarea instituției juridice și argumentarea citării. Pentru referințe asupra modului de citare poate fi consultată lucrarea mea "FORMA CITATULUI JURIDIC" Cluj-Napoca 2014 online: www.ulici.ro ISBN 978-973-0-18097-8".

2. Diferendul. Frază concisă sub forma unei întrebări, ce expune problema esențială ridicată în fața instanței. În cazul în care sunt implicate mai multe probleme de drept, fiecare va fi evidențiată separat. Am folosit noțiunea de "diferend" pentru a face o oarecare distincție de cea de litigiu, observând aici că litigiul ca atare este un termen mai complex și aici s-ar include orice referiri referitoare la toate excepțiile ridicate în cauză, situația personală a părților și altele asemenea, cu indicarea exactă a datelor de referință. Am înțeles, deci, prin "diferend" numai acea parte a litigiului care pare a avea o mai mare relevanță practică și care a reieșit cu o certitudine rezonabilă din speța prezentată.

3. Decizia. Indicați aici pentru început cu un simplu "da" sau "nu", dacă aceasta este posibil, răspunsul dat prin soluția definitivă a instanței de judecată în litigiu, conform punctului anterior, iar apoi sinteza motivării, pentru reținerea mecanismului judiciar care a stat la baza hotărârii. Dacă sunt mai multe probleme de drept implicate, fiecare va fi evidențiată separat.

4. Procedura. Se indică pe scurt

(a) cererile și cauza litigiului;

(b) identitatea și argumentele expuse de reclamant și pârât, respectiv

(c) hotărârea instanței / lor inferioare.

5. Motivarea. Se vor rezuma pe scurt motivele instanței de judecată, care a pronunțat soluția definitivă și normele invocate în motivare. În cazul în care sunt soluționate mai multe probleme de drept,

fiecare va fi evidențiată separat.

Rezumatul poate fi urmat de textele normative, hotărâri ale instanțelor naționale și internaționale cu relevanță în speță sau care au fost amintite ca atare, sau alte aspecte juridice pertinente identificate de autorul rezumatului.

III. RAPORT DE DREPT. CURTEA DE APEL CLUJ. Secția I civilă. TABLA DE MATERII CITATE

dr. Ulici Claudiu-Octavian

Text prelucrat conform informațiilor furnizate de "CURTEA DE APEL CLUJ Secția I-a civilă DECIZII RELEVANTE TRIMESTRUL II 2015" , sursa: www.curteadeapelcluj.ro, 01/11/2015, întocmit, judecător Traian Dârjan, Președintele Secției I-a civile.

NOTĂ: Deoarece nu am avut nici un sprijin în redactarea și editarea acestui document nu am dispus de timpul necesar inserării unei legături spre cuprinsul cazurilor citate și nici numerotarea fiecăruia. Atunci când încercați identificare rezumatului unei spețe, folosiți instrumentele programului cu care vizualizați documentul, respectiv funcția de căutare în interiorul documentului (ctrl+F).

1. Obligația de a face. Admisibilitatea cererii pentru desființarea construcțiilor edificate de un constructor de bună credință pe terenul altuia. 237RCCJ civ I 2015
2. Uzucapiune. Uzucapiune extratabulară condiții legale din Legea Cărților Funciare. (DL 115 din 1938) 287R CCJ civ I 2015
3. Alte cereri. Criticile din recurs asupra celor statuate de instanța de fond sunt inadmisibilele 289R CCJ I civ 2015
4. Servitute de trecere. Criterii pentru stabilirea locului în care servitutea va fi practică. 299R CCJ I civ 2015
5. Evacuare. Imobil restituit în natură în baza legii speciale cu obligația de menținere a afecțiunii speciale. Împlinirea termenului. 253R CCJ civ I 2015
6. Constatare nulitate act. Contract de vânzare cumpărare încheiat

cu nerespectarea dispozițiilor imperative ale Legii nr. 112 din 1995. Nulitate absolută. Tempus regit actum. Efectele soluțiilor pronunțate de CEDO. 212R CCJ I civ 2015

7. Acțiune în daune delictuale. Daune morale. Reflectarea în presă a afacerilor judiciare în curs de soluționare. Imposibilitatea acordării de daune cominatorii. 906 CPC 714R CCJ I civ 2015

8. Acțiune în daune delictuale. Condiții angajare răspundere civilă delictuală pentru fapta proprie. Daune morale pentru denigrare prin presa scrisă. 714R CCJ I civ 2015

9. Acțiune în daune delictuale. Daune morale. Evaluare. Persoană lipsită de libertate. 715R CCJ civ I 2015

10. Acțiunea în constatare. Militar profesionist. Boală contractată în timpul și din cauza îndeplinirii obligațiilor militare. Deces. Îndreptățirea soțului la despăgubiri. 718A CCJ civ I 2015

11. Acțiune în daune contractuale. Regimului juridic aplicabil contract nenumit Excepția de neexecutare. Necesitatea punerii în întârziere. Clauză de neresponsabilitate. 1009A CCJ civ I 2015

12. Calcul drepturi salariale. Drepturi salariale. Îndreptățirea la sporul pentru condiții vătămătoare și periculoase pentru personalul didactic și nedidactic. Calitatea procesuală pasivă. 731A CCJ civ I 2015

13. Calcul drepturi salariale. Rețineri din salariu. Emiterea de angajator a unor chitanțe ce atestă operațiuni simulate. 646A CCJ civ I 2015

14. Calcul drepturi salariale. Drepturi salariale restante neacordate din cauza delapidării lor de către un alt angajat. Răspunderea comitentului pentru fapta prepusului. 720 A CCJ civ I 2015

15. Conflict de muncă. Desfacere disciplinară a contractului individual de muncă. Omisțiuni sau imprecizii cu privire la fapte. 248R CCJ civ I 2015

16. Conflict de muncă. Contestație decizie de concediere. Decizie de

- concediere. Motive care țin de persoana salariatului. Menționarea detaliată a cauzelor care au determinat concedierea. 712A CCJ civ I 2015.
17. Conflict de muncă. Contestație decizie de concediere. Decizie de concediere. Obligația angajatorului de a demonstra reala desființare a postului. 679 A CCJ civ I 2015
18. Asigurări sociale. Muncă prestată efectiv în grupa I-a de muncă. Obligarea angajatorului la adeverința corespunzătoare 725A CCJ civ I 2015
19. Asigurări sociale. Sporuri și adaosuri salariale care au format salariul brut. Obligarea angajatorului la adeverințată corespunzătoare. 727A CCJ civ I 2015
20. Conflict de competență. Conflict negativ de competență. Cerere reconvențională și cerere de chemare în garanție formulate în instanța competentă pentru cererea principală. 55F CCJ I civ 2015
21. Conflict de competență. Competența materială. Conflictul negativ de competență. Căminul de atac în litigiu cu un profesionist. Instanța specializată 56F CCJ civ I 2015
22. Conflict de competență. Competența materială. Daune cauzate într-un accident auto. Stabilirea competenței Tribunalului Specializat Cluj. 59F CCJ civ I 2015
23. Conflict de competență. Competența teritorială. Formularea unui petit simulat al cererii în vederea atragerii unei anumite competențe teritoriale lipsa de interes. 61F CCJ civ I 2015
24. Conflict de competență. Competența teritorială. Înlocuirea sancțiunii amenzii contravenționale cu munca în folosul comunității. 62F CCJ civ I 2015
25. Conflict de competență. Conflict negativ de competență materială. Stabilirea contribuției părinților la întreținerea minorului aflat în plasament 65F CCJ civ I 2015
26. Conflict de competență. Competența materială. Ordonanță

președințială. Măsuri provizorii proprietate intelectuală. 68F CCJ civ I 2015

27. Conflict de competență. Competența materială Contract de întreținere Stabilirea competenței materiale raportat la valoarea impozabilă a imobilului 76DC CCJ civ I 2015

28. Conflict de competență. Regulator competență materială. Stabilire masa succesorală calitate moștenitor și partaj. Valoarea impozabilă a imobilelor 78D CCJ civ I 2015

29. Conflict de competență. Regulator competență materială. Ajutor la trecerea în rezervă pentru funcționar public cu statut special. Competența secției de contencios. 45 CCJ Civ I 2015

30. Partaj judiciar. Partajul coproprietății forțate. Non omisso medio. Critica taxei de timbru în calea de atac fără reexaminare. Opinie concurentă. 228R CCJ civ I 2015

31. Cerere de ajutor public judiciar. Ajutor public judiciar. Taxă judiciară de timbru. Criterii pentru reducerea și eşalonarea taxei. 728A CCJ civ I 2015

32. Alte cereri. Chemare în garanție. Termenul în care poate fi depusă cererea. 1006A CCJ civ I 2015

33. Alte cereri. Casare cu reținere în vederea administrării de probe suplimentare. Rejudecare printr-o decizie separată. 208R CCJ civ I 2015

34. Alte cereri. Pronunțarea asupra ce nu s-a cerut și nepronunțarea asupra a ceea ce s-a cerut. Casare cu trimitere. 286R CCJ civ I 2015

35. Alte cereri. Contestație în anulare. Omisiunea de a analiza motivele de recurs dependente de cele deja respinse. 253R CCJ civ I 2015.

36. Revizuire. Cerințele concrete ale înscrisului nou. 249R CCJ civ I 2015

37. Ordonanță președințială. Hotărârea de urgență și chiar în ziua sesizării protecției minorilor. 1144A CCJ civ I 2015

38. Ordonanță președințială. Suspendarea provizorie a executării.

Starea de urgență. 1002A CCJ civ I 2015

39. Sechestru asigurător. Lipsa caracterului exigibil condiții. 638A CCJ civ I 2015

40. Sechestru judiciar. Condiții concrete de înființare. 859A CCJ civ I 2015

TABLA DE MATERII CITATE

Tablelul de materii juridice civile, citate în acest raport, cu indicarea numărului de ordine ECRIS.

16	alte cereri
17	anulare act
80	ordonanță președințială
82	partaj judiciar
115	sechestru asigurător
116	sechestru judiciar
117	servitute
124	uzucapiune
141	acțiune în daune delictuale
153	cerere de ajutor public judiciar
163	constatare nulitate act
170	evacuare
187	obligația de a face
365	calcul drepturi salariale
342	conflict de muncă
346	contestație decizie de concediere
376	acțiune în constatare
378	asigurări sociale
386	conflict de competență

473	ordonanță președințială
481	acțiune în daune contractuale
482	acțiune în daune delictuale

Obligația de a face. Admisibilitatea cererii pentru desființarea construcțiilor, edificate de un constructor de bună credință pe terenul altuia 237R CCJ civ I 2015

DIFERENDUL

1. Dacă, este admisibilă o cerere a reclamantului, cu obiect obligarea pârâtului să demoleze construcțiile situate pe terenul proprietatea sa, iar în caz de refuz să fie autorizat să le demoleze pe cheltuiala acestora, dacă la momentul edificării lor, constructorul era de bună-credință, reclamantul dobândind proprietatea ulterior edificării construcțiilor.

DECIZIA

2. NU. Reclamantul nu poate cere desființarea construcțiilor, edificate pe terenul său, de un constructor de bună credință cu materialele lui. Buna credință însemnând convingerea constructorului că a edificat pe un teren pe care este proprietar.

PROCEDURA

3. Reclamantul a înaintat către Judecătoria o cerere având ca obiect obligarea pârâtului să demoleze construcțiile din lemn situate pe terenul proprietatea sa, iar în caz de refuz să fie autorizat să le demoleze pe cheltuiala acestora.

4. Judecătoria a admis acțiunea reclamantului așa cum a fost formulată.

5. Tribunalului a admis apelul declarat de pârât și în consecință, sentința civilă a fost desființată, iar cauza trimisă spre rejudecare aceleiași instanțe, cu indicația de a se completa lucrarea de expertiză cu scopul de a se stabili cine este proprietarul terenului pe care sunt edificate construcțiile pârâților a căror demolare se solicită. După mai multe incidente procedurale, într-o rejudecare, Judecătoria, a respins ca

nefondată acțiunea civilă introdusă de reclamantul decedat și continuată de moștenitorii săi legali, având ca obiect obligația de a face – demolare construcții. Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în considerente că reclamantul, prin moștenitorii săi, în calitatea lor de proprietari ai terenului pe care se află construcțiile, nu pot solicita desființarea construcțiilor edificate de un constructor de buna-credință, cu materialele lui, pe terenul altuia, buna-credință însemnând convingerea constructorilor, respectiv părinții pârâtei, că au edificat construcțiile pe un teren pe care sunt proprietari. În cauză nu a fost invocat dreptul de accesiune imobiliară, nici de către reclamant, nici de către continuatorii acestuia, cu consecință ca nu au fost cerute nici despăgubiri de către pârâți, conform 494 CC 1864.

6. Prin decizie civilă Tribunalului a fost respins ca nefondat apelul declarat, împotriva sentinței civile, care a fost păstrată.

7. Împotriva acestei decizii s-a declarat recurs, cu solicitarea de modificare a deciziei atacate în sensul admiterii apelului, schimbarea sentinței, cu consecința admiterii acțiunii în sensul de a dispune obligarea pârâților la desființarea construcțiilor aflate pe terenul proprietatea lor, iar în caz de refuz să fie ei autorizați la demolare pe cheltuiala pârâților.

MOTIVAREA

8. Curtea reține că, Instanța de apel a respins apelul reclamantilor, cu motivarea că starea de fapt reținută de prima instanță se întemeiază pe probele administrate, hotărârea fiind temeinică, iar prima instanță a recurs la textele de lege incidente pe care le-a aplicat în litera și spiritul lor, hotărârea fiind nelegală, iar criticile din motivele de apel neîntemeiate. Este adevărat că, Instanța de apel nu arată pe larg motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază soluția, dar cu toate acestea, curtea apreciază că decizia pronunțată de instanța de apel este legală și raportat la dispozițiile 304 (7) CPC 1865, modificarea ei este lipsită de sens.

9. Potrivit dispozițiilor Articol 1894 (2) CC 1864, buna credință este prezumată, sarcina probei cade asupra celui ce alege reaua credință. Reclamantul nu poate cere desființarea construcțiilor edificate de un constructor de bună credință cu materialele lui pe terenul altuia, buna credință însemnând convingerea constructorilor că au edificat construcțiile pe un teren pe care sunt proprietari. O astfel de convingere au avut și părinții pârâtei, convingere ce a fost determinată de înscrierea în cartea funciară, a dreptului de proprietate asupra terenului pe care se află cele două construcții, buna credință existând la momentul edificării acestor construcții, cât și la momentul transmiterii posesiei către pârâți, fără a se cunoaște împrejurarea că edificarea acestor construcții se face pe terenul reclamantului, care nu a avut calitatea de proprietar asupra terenului la momentul edificării construcțiilor.

10. Celelalte motive de recurs se referă la aspecte de netemeinicie a hotărârii, dar raportat la reglementarea din 304 CPC 1865, aceste critici nu mai pot fi valorificate pe calea recursului, singurul text de lege care permitea cenzurarea în recurs a greșelilor grave de fapt consecutive greșitei aprecieri a probelor, pct. 11 din Articol 304 CPC 1864, fiind abrogat.

Uzucapiune. Uzucapiune extratabulară condiții legale stabilite de Legea Cărilor Funciare (Lcf, DL 115/1938) 287R CCJ civ I 2015

DIFERENDUL

1. Dacă, încheierea de către reclamant, posesor al imobilului pentru care se solicită constatarea intervenției uzucapiunii, a unui contract de vânzare-cumpărare sub semnătură privată, în cursul termenului de prescripție achizitivă, face ca posesia acestuia să nu mai fi utilă și demonstrează intenția de a nu mai exercita acte de folosință, adică demonstrează voința sa de a nu mai stăpâni acel bun pentru sine.

DECIZIA

2. Da, încheierea de către reclamantul posesor al imobilului pentru care se solicită constatarea intervenției uzucapiunii, a unui contract de vânzare-cumpărare sub semnătură privată, în cursul termenului de prescripție achizitivă, demonstrează intenția de a nu mai exercita acte de folosință, adică voința sa de a nu mai stăpâni acel bun pentru sine.

PROCEDURA

3. Reclamantul a înaintat către Judecătoria o cerere având ca obiect și constatarea dobândirii dreptului de proprietate, prin uzucapiune, în temeiul 28 din Lcf (Legea Cărilor Funciare - Decretul Lege 115/1938). Judecătoria a respins cererea sa motivând că, între condițiile ce trebuie îndeplinite cumulativ pentru a se dobândi dreptul de proprietate prin uzucapiune în conformitate 28 Lcf, sunt: - titularul dreptului intabulat să fie decedat; - uzucapantul să aibă o posesie bunului timp de 20 de ani, de la moartea proprietarului tabular; - posesia să fie utilă. În speță reclamantul nu a dovedit că posesia sa este utilă (neechivocă), deoarece, în cursul termenului de prescripție achizitivă, a încheiat cu o societate comercială un contract de vânzare-cumpărare sub semnătură privată cu privire la bunurile ce formează obiectul litigiului, iar acest fapt

demonstrează intenția reclamantului de a nu mai exercita acte de folosință asupra imobilelor în litigiu, adică demonstrează voința de a nu mai stăpâni aceste bunuri pentru sine.

4. Împotriva acestei reclamantul a declarat recurs, solicitând admiterea acțiunii. Tribunalul, a respins ca nefondat recursul, reținând că în mod corect prima instanță a reținut neîndeplinirea condițiilor cerute în mod cumulativ de 28 Lcf pentru uzucapiunea extratabulară, și anume nu au fost îndeplinite cerințele unei posesii utile, constatând echivocul posesiei reclamantului care, și-a manifestat intenția de a nu mai exercita acte de folosință asupra imobilului în litigiu, încheind actul sub semnătură privată intitulat „contract de vânzare-cumpărare” cu o societate comercială care a solicitat la rândul ei a se constata uzucapiunea, tar acțiunea a fost respinsă irevocabil. Apoi, s-a mai reținut că din coroborarea probelor reiese că se poate afirma fără puțință de tăgadă decât o posesie exercitată vreme de 16 ani și nu 20 de ani

5. Împotriva deciziei Tribunalului reclamantul a declarat din nou recurs, solicitând, casarea deciziei atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului, în complet de doi judecători, întrucât, în raport de valoarea imobilului, prima cale de atac împotriva sentinței era apelul. Curtea de Apel a constatat că în mod legal Tribunalul a soluționat calea de atac ca fiind recurs și în complet de trei judecători, raportat la valoarea obiectului litigiului, întrucât recurs a fost promovat împotriva unei hotărâri irevocabile, prin care a fost soluționat un recurs promovat în mod legal, în cauză fiind incidentă excepția inadmisibilității recursului.

MOTIVAREA

6. O interpretare corectă a stării de fapt rezultate din probele administrate, conduce la concluzia echivocului posesiei reclamantului care, și-a manifestat intenția de a nu mai exercita acte de folosință asupra imobilului în litigiu, încheind actul sub semnătură privată intitulat „contract de vânzare-cumpărare” cu o terță persoană, care, într-un alt

dosar, a solicitat a se constata uzucapiunea în persoana acesteia, acțiunea fiind respinsă în mod irevocabil.

n.a. soluția irevocabilă a Curții de Apel nu a privit fondul litigiului, ci o excepție de inadmisibilitate a căii de atac. Tribunalul a menținut opinia Judecătorei, că posesia reclamantului este viciată, fiind echivocă, prin faptul că a promis înstrăinarea imobilului în litigiu. Cu toate acestea se reține că reclamantul a promis cu bună-credință înstrăinarea bunului, ceea ce presupune cel puțin convingerea că proprietatea acestuia se află în patrimoniul tău. Doctrina, fundată pe practica constantă, consideră că posesia este echivocă atunci, când nu este sigură existența sa și / sau lipsește elementul intențional (*animus sibi habendi*). Exemplul cunoscut este cel al coproprietarului care efectuează acte de folosință asupra bunului aflat în coproprietate. În speță, mai degrabă, prin respingerea acțiunii separate a promitentului cumpărător, suntem în prezența unei autorități de lucru judecat, atâta timp cât se constată valid antecontractul și judecătorul ar fi introdus forțat în acea cauză reclamantul din prezenta cerere.

Criticile din recurs asupra celor statuate de instanța de fond sunt inadmisibile 289R CCJ I civ 2015

DIFERENDUL

1. Dacă, după pronunțare deciziei în apel mai sunt admisibile în recurs critici directe ale celor statuate de instanța de fond.

DECIZIA

2. Criticile din recurs, prin care se contestă direct cele statuate de instanța de fond, intră sub incidența excepției inadmisibilității.

PROCEDURA

3. Prin sentința pronunțată de Judecătoria s-a admis acțiunea civilă și s-a admis în parte acțiunea reconvențională și, în consecință, s-a dispus stabilirea liniei de hotar dintre imobilul teren proprietatea reclamantei față de imobilul teren proprietatea părților, pe aliniamentul evidențiat pe planul de situație din raportul de expertiză tehnică întocmit în cauză, s-a respins ca neîntemeiat petitul de revendicare imobiliară. Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut că potrivit extraselor de CF anexate imobilele teren și casă, constituie proprietatea tabulară a părților. În cuprinsul lucrării de expertiză s-au efectuat mai multe variante de determinare a liniei de hotar, care surprind modalitatea de trasare a aliniamentului, explicațiile tehnice aferente și eventualele inconveniente. În privința petitului de revendicare imobiliară formulat prin cererea reconvențională prin prisma măsurătorilor tehnice s-a reținut că suprafețele utilizate de către părți sunt mai mari decât suprafețele scriptice reflectate de extrasele de CF, iar explicația tehnică rezidă prin faptul că harta de carte funciară existentă în arhiva BCPI este "concretuală" (nu este metrică), astfel încât nu poate constitui un punct de reper pentru un calcul adecvat și pentru măsurarea distanțelor și a

suprafețelor aferente.

4. Prin decizie civilă, Tribunalul a admis ca fiind fondat apelul declarat de pârâții-reclamanți reconvenționali și a schimbat în parte sentința atacată în sensul că, s-a stabilit linia de hotar dintre imobilul teren proprietatea reclamantei și imobilul teren limitrof, proprietatea pârâților pe un alt aliniament conform raportului de contraexpertiză tehnică întocmit în apel. Tribunalul a constatat că niciuna din variantele de grănițuire întocmite în dosarul de fond nu satisface exigențele impuse pentru efectuarea grănițurii între terenul proprietatea reclamantei și cel limitrof proprietatea pârâților apelanți. Tribunalul mai reține și el că harta de carte funciară este "concretuală" și nu "la scară".

MOTIVAREA

5. Curtea constată că acele critici din recursul reclamantului, prin care se critică direct cele statuate de instanța de fond, intră sub incidența excepției inadmisibilității, prin raportare la prevederile 282 (1) CPC 1865 ale 299 (1) teza I CPC 1865, coroborat cu principiul „non omisso medio”. Curtea a admis și excepția inadmisibilității motivelor de recurs care vizează netemeinicia hotărârii atacate, prin reanalizarea stării de fapt și reaprecierea probelor administrate în cauză de către instanța de recurs, având în vedere că prevederile 304 pct. 10 și pct. 11 CPC 1865 au fost abrogate prin Articol I pct. 111 1 și pct. 112 din O.U.G. nr. 138/2000.

6. Exercitarea căilor de atac are ca efect punerea în mișcare a controlului judiciar îndeplinit de instanțele superioare asupra hotărârilor instanțelor inferioare, și este guvernată de principiul legalității căilor de atac, prevăzut și de ARTICOL 129 CONSTITUȚIE, care se referă la elemente precum obiectul căii de atac, subiectele acesteia, termenele de exercitare, ordinea în care acestea se exercită.

Servitute de trecere. Criterii pentru stabilirea locului în care servitutea va fi practică 299R CCJ I civ 2015

DIFERENDUL

1. Care sunt criteriile concrete ce trebuiesc avute în vedere pentru stabilirea servituții de trecere.

DECIZIA

2. Primul criteriu care trebuie avut în vedere la stabilirea servituții de trecere este acela prin care se are în vedere drumul cel mai scurt de ieșire la calea publică, urmând ca după aceea a se avea în vedere și celălalt, respectiv ca trecerea să fie stabilită astfel încât să fie pricinuită o pagubă minimă proprietarului fondului aservit.

PROCEDURA

3. Reclamantul a chemat în judecată pârâtul, solicitând constituirea unui drept de servitute de trecere în favoarea terenului său, fond dominant, peste terenurile pârâților. Unul din pârâți, prin cererea reconvențională, a solicitat obligarea reclamantului la plata unei despăgubiri anuale în cazul stabilirii servituții de trecere peste terenul proprietatea sa sau compensarea cu teren în schimb și obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată. Reclamantul a depus „precizare la acțiune” prin care a chemat în judecată și alți pârâți și obligarea unor pârâți. să-și ridice poarta montată de ei la intrarea din stradă, sau să fie autorizat reclamantul să ridice poarta pe cheltuiala pârâților.

4. Judecătoria a admis acțiunea și a constituit un drept de servitute de trecere pietonal și cu vehicule, pe tot timpul anului, peste terenul pârâților conform unei variantei a raportului de expertiză, a dispus ridicarea porții, iar în caz de refuz, a autorizat pe reclamant să efectueze această ridicare, pe cheltuiala pârâților. Reclamantul a fost

obligat să plătească pârâților care au formulat cerere reconvențională o sumă de bani cu titlu de despăgubiri anuale. În motivarea alegerii unei variante s-a stabilit că aceasta nu afectează vreun teren agricol de valoare, drumul trecând pe un traseu cu o valoare productivă scăzută.

5. Prin decizie Tribunalul a respins ca nefondat apelul declarat de către unii dintre foștii pârâți, constatând că probele administrate în apel nu contrazic starea de fapt reținută de judecătoria, iar varianta din expertiză aleasă de prima instanță se regăsește și în expertiza efectuată în apel și este cea corectă, în ceea ce privește despăgubirile anuale, ele sunt corect stabilite. Este posibilă stabilirea unor despăgubiri în natură, dacă părțile cad de acord în acest sens și schimbul s-a realizat cu respectarea condițiilor prevăzute de lege. Despăgubirea prin compensație cu un alt teren, ca modalitate de despăgubire nu poate fi dispusă de instanță decât cu consimțământul proprietarului fondului aservit.

6. Împotriva deciziei Tribunalului, s-a declarat recurs, cu solicitarea ca Instanța de recurs să modifice decizia și încheierea de îndreptare a erorii materiale pronunțată de Judecătoria, în sensul stabilirii servituții conform unei alte variante, iar în subsidiar s-a solicitat ca în cazul în care servitutea de trecere se va stabili peste terenul proprietatea lor, să se dispună compensarea cu teren în schimb și în subsidiar, acordarea de despăgubiri raportat la valoarea de piață a terenului, precum și înlăturarea dispoziției instanței de fond de ridicare a porții. În motivarea recursului s-a arătat că varianta aleasă de către instanța de fond pentru instituirea servituții de trecere, menținută de către instanța de apel, încalcă dispozițiile 618 CC 1864 (COD CIVIL abrogat), care stipulează că la stabilirea servituții trebuie avută în vedere trecerea care ar pricinui o cât mai puțină pagubă celui pe a cărui loc urmează a fi deschisă.

MOTIVAREA

7. Curtea constată în baza 617 CC 1864 că, trecerea trebuie regulat făcută pe partea ce ar scurta calea proprietarului fondului închis ca să iasă din drum, 618 CC 1864 stipulând că trecerea trebuie aleasă prin locul ce ar pricinui o mai puțină pagubă acelu pe al cărui loc trecerea urmează a fi deschisă.

8. Din interpretarea coroborată a celor două texte de lege rezultă că primul criteriu care trebuie avut în vedere la stabilirea servituții de trecere este acela prin care se are în vedere drumul cel mai scurt de ieșire la calea publică, urmând a se avea în vedere și celălalt, respectiv ca trecerea să fie stabilită astfel încât să fie pricinuită o pagubă minimă proprietarului fondului aservit.

Evacuare. Imobil restituit în natură în baza legii speciale cu obligația de menținere a afecțiunii speciale Împlinirea pentru o parte din imobil a termenului de afecțiune specială 253R CCJ I civ 2015

DIFERENDUL

1. Dacă proprietarul, care este beneficiarul unei măsuri reparatorii prin restituire în natură a unui imobil, are obligația de a menține pentru o anumită perioadă afecțiunea specială care a afectat întregul spațiu, raportat la momentul redobândirii dreptului de proprietate.

DECIZIA

2. Proprietarul, beneficiar al unei măsuri reparatorii prin restituire în natură a unui imobil, are obligația de a menține afecțiunea specială numai asupra părții din spațiu, pentru care nu s-a împlinit termenul legal, raportat la momentul redobândirii dreptului de proprietate.

PROCEDURA

3. Judecătoria a admis în parte cererea reclamantului și a constatat că pârâtul ocupă fără drept un spațiu compus din: hol, camera materiale, oficina, sala III sala mare, grup sanitar (la parter), camera de acces cu scări, camera 1, camera 2 (la subsol) și a dispuns evacuarea necondiționată a pârâtului din spațiul sus-menționat. Pentru a pronunța această sentință, judecătoria a reținut că, raportat la anumite hotărârile judecătorești irevocabile evocate, este un fapt dovedit aspectul că întreaga suprafață a imobilului a fost restituită în natură reclamantului, deși paratul a invocat un drept de administrare asupra unei părți importante.

4. Prin decizia civilă Tribunalul a admis apelul declarat de pârât și a respins acțiunea. Pentru a lua această decizie a reținut că nu se poate dispune evacuarea pârâtului-apelant din imobil potrivit Articol 16 (1) din Legea nr. 10/2001, care stabilește că în situația imobilelor, necesare și

afectate activităților de interes public, foștii proprietari sau moștenitorii acestora (reclamanții-intimați) cărora li se restituie imobilul în proprietate au obligația de a-i menține afectarea pe o perioadă de până la 3 ani sau 5 ani de la data emiterii deciziei de retrocedare, iar în acest interval de timp, plata cheltuielilor de întreținere aferente imobilului respectiv revine deținătorilor. Noul proprietar al imobilului va fi beneficiarul unei chirii în cuantumul stabilit prin hotărâre a Guvernului.

5. Împotriva deciziei Tribunalului, s-a declarat recurs, cu solicitarea ca Instanța de recurs să modifice decizia în sensul respingerii apelului declarat de pârât. În motivarea recursului său, reclamantul învederează că instanța de apel a reținut în mod greșit că pârâta nu poate fi evacuată datorită obligativității menținerii afectării de interes public pe o perioadă de 10 ani, întrucât, pentru a opera această obligație legală, conform Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.10/2001, ea trebuia să fie prevăzută în dispoziția motivată de restituire în natură, ceea ce nu este cazul, iar pârâta nici măcar nu plătește chirie pentru spațiul respectiv. Pârâta intimată, prin întâmpinare, a solicitat respingerea recursului pe motiv că acțiunea în evacuare este prematur formulată, în condițiile în care, pentru spațiul deținut ea este unitate deținătoare în sensul legii speciale, acesta fiind și motivul pentru care prin dispoziția primarului nu a fost restituit acest spațiu achitând chirie, iar pentru perioada actuală chiria face obiectul unui alt proces. Pârâta-intimată nu se opune încheierii unui contract de închiriere și a făcut în acest sens o ofertă reclamantului-recurent.

MOTIVAREA

6. Curtea constată că, prin dispoziții ale Primarului spațiul a fost restituit în mai multe etape și întregul spațiu este ocupat de pârâta, care refuză să-l elibereze. Întrucât obligația de a menține afectarea specială a unei părți din spațiului, cu posibilitate unei folosințe independente de restul clădirii, s-a stins raportat la momentul

redobândirii dreptului de proprietate de către reclamant, din acest spațiu pârâta poate fi evacuată.

Constatare nulitate act. Contract de vânzare cumpărare încheiat cu nerespectarea dispozițiilor imperative ale Legii nr 112 din 1995 Nulitate absolută Tempus regit actum Efectele soluțiilor pronunțate de CEDO 212R CCJ I civ 2015

PROCEDURA

1. Reclamantul a solicitat nulitatea contractului de vânzare-cumpărare al unui imobil, fost proprietatea antecesorilor săi, naționalizat în baza Decretului nr. 92/1950, încheiat de către Statul Român cu pârâtul, invocându-se reaua credință a părților contractante la încheierea actului juridic a unui imobil. Judecătoria a apreciat că nu se poate retine re-credință din partea pârâtului la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, atâta timp cât în cartea funciară figura ca și proprietar Statul Român, nefiind notat vreun litigiu, iar reclamantul, deși locuiește și a locuit în Cluj-Napoca, nu a adus la cunoștința fostului chiriaș (pârât) intenția sa de solicitare în natură a imobilului.

2. Prin decizia civilă Tribunalul a respins ca nefondat apelul împotriva sentinței civile, care a fost menținută în totul, în principal, pe aceleași considerente.

DIFERENDUL

Dacă contractul de vânzare-cumpărare al unui imobil naționalizat este nul absolut pentru reaua credință a părților contractante, atâta timp cât în cartea funciară figura ca și proprietar Statul Român, reclamantul nu a adus la cunoștința fostului chiriaș (pârât) intenția sa de a redobândi proprietatea imobilului, iar pârâtul avea posibilitate să cunoască pe altă cale, respectiv din liste afișate la sediul municipalității, împrejurarea că

imobilul care urmează să fie vândut era revendicat de moștenitorul fostului proprietar tabular.

DECIZIA

Da. Contractul de vânzare-cumpărare este nul absolut, iar înscrisurile de carte funciară vor fi rectificate.

MOTIVAREA

1. Curtea a constatat că, vânzarea-cumpărarea intervenită între părți în cunoștință de cauză, adică cu știință că lucrul vândut este proprietatea unei alte persoane, reprezintă o operațiune speculativă, care fiind fondată pe o cauză ilicită, este nulă absolut în baza Articol 948 CC1864. Instanțele erau obligate să verifice buna sau reaua credință a părților contractante la data încheierii actului juridic, potrivit principiului *tempus regit actum*.

2. Legea nr. 112/195, a definită noțiunea de „preluare cu titlu” și în aceste condiții, cumpărătorului îi revenea obligația să verifice condițiile de preluare ale imobilului de către Statul Român și dacă preluarea s-a făcut cu respectarea dispozițiilor actului normativ în baza căruia imobilul a trecut în proprietatea statului pentru a invoca cu succes buna credință. Deoarece municipalitatea a dus la cunoștința publică care sunt imobilele revendicate, prin afișarea de liste la sediul său, pârâta se prezumă că avea posibilitate să cunoască împrejurarea că imobilul care urmează să fie vândut era revendicat, chiar dacă nu a fost notată în cartea funciară cererea și nu trebuia să cumpere apartamentul până la soluționarea acesteia.

3. Curtea constată că și jurisprudența (precedent) C.E.D.O. are caracter obligatoriu pentru orice instanță internă. Acest caracter obligatoriu al Convenției rezultă și din Articol 19 și 46 ale Convenției Europene a Drepturilor Omului, România ratificând Convenția și-a asumat, ca prin toate organele sale să asigure respectarea prevederilor acesteia, obligație ce revine tuturor instanțelor de judecată. Tribunalul

prin urmare, în mod nelegal, a refuzat să analizeze prezenta cauză și din perspectiva jurisprudenței C.E.D.O., arătând că în acest fel nu s-ar respecta stabilitatea circuitului civil, întrucât deciziile C.E.D.O., erau ulterioare încheierii contractului de vânzare-cumpărare, ori în această manieră, au fost încălcate dispozițiile Articol 11 și 20 Constituție.

n.a. În speță, apare adesea o formulare de tipul: "*nu se putea ignora jurisprudența C.E.D.O.*" Trecând peste ambiguitatea termenului, folosit în mod uzual de juristul român, acela de "jurisprudență", Curtea (CEDO) pune în aplicare și în cele din urmă interpretează Tratatul, iar hotărârile sunt obligatorii pentru Înaltele Părți contractante. Deoarece, chiar Constituția stabilește că legea română trebuie să fie conformă tratatelor internaționale, constatările Curții au valoare juridică superioară legii naționale, sau superioară a ceea ce "observă" instanța ca fiind aceasta.

De altfel chiar Instanța de recurs reține în considerente că, doctrina în materie a statuat că prevederile Convenției și ale protocoalelor sale adiționale nu pot fi interpretate și aplicate în mod corect numai prin raportare la jurisprudența (precedentul) Curții. De aceea normele cuprinse în Convenție și protocoalele sale adiționale alcătuiesc, împreună cu jurisprudența un bloc de convenționalitate care se impune autorităților naționale cu aceeași forță juridică cu care se impun normele convenționale.

Precedent C.E.D.O. citat în cauză:

Păduraru v România (2005)

Curtea Europeană a constatat că „*statul nu și-a îndeplinit obligația pozitivă de a reacționa în timp util și cu coerență în fața chestiunii de ordin general reprezentată de restituirea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în baza decretelor de naționalizare. Incertitudinea generală*

astfel creată s-a repercutat asupra petiționarului, care s-a văzut în imposibilitate de a recupera ansamblul bunului său, deși dispunea de o hotărâre definitivă care condamna statul să i-l restituie. În consecință, statul nu și-a îndeplinit obligația de a-i recunoaște petiționarului beneficierea efectivă de dreptul său de proprietate garantat prin articolul 1 din Protocolul nr. 1, rupând astfel "justul echilibru" dintre cerințele interesului public și imperativele apărării dreptului celui interesat la respectarea bunurilor sale".

Străin v România (2005)

Curtea de la Strasbourg a statuat că, dacă printr-o hotărâre irevocabilă s-a stabilit că bunul în cauză fusese naționalizat cu încălcarea Decretului nr. 92/1950, reclamantii erau proprietari legitimi ai imobilului. Dreptul de proprietate a fost recunoscut cu efect retroactiv asupra imobilului și în consecință, reclamantii aveau un bun în sensul art. 1 Protocolul 1 din Convenție. În ceea ce privește Legea nr. 112/1995, în cauza Străin, Curtea Europeană Curtea reține că Statul Român, prin derogare de la dreptul comun, prin art. 9 din Legea nr. 112/1995 putea vinde chiriașilor locuințele pe care le ocupau. Tot în conformitate cu art. 9 din aceeași lege, vânzarea bunurilor către chiriași nu putea avea loc decât după o perioadă de 6 luni, în cursul căreia foștii proprietari puteau cere restituirea bunului sau despăgubiri. Conform Curții de la Strasbourg, art. 9 din Legea nr. 112/1995 nu cuprinde nicio dispoziție precisă și explicită privind cazul unei vânzări către chiriași, care să intervină după expirarea termenului de 6 luni, dar înainte de adoptarea unei hotărâri administrative privind cererea de restituire formulată de persoana căreia i s-a preluat bunul de către Statul Român.

Sebastian Taub v România (2006)

Curtea a considerat că vânzarea de către stat a bunului unor

terți, chiar dacă era anterioară confirmării în justiție a dreptului de proprietate al altuia, asociată cu absența totală a despăgubirilor, constituia o privare de proprietate contrară art.1 Protocolul nr. 1 din Convenție și în aceste cauze a fost obligat Statul Român să restituie imobilele respective.

7. Acțiune în daune delictuale. Daune morale Reflectarea în presă a afacerilor judiciare în curs de soluționare Imposibilitatea acordării de daune cominatorii 906 CPC 714R CCJ I civ 2015

PROCEDURA

1. Reclamantul, magistrat de profesie, a solicitat instanței Tribunalului să dispună obligarea pârâților, în solidar, la plata unei sumei, cu titlu de daune morale aduse onoarei, reputației și demnității sale; obligarea pârâților să publice integral hotărârea de sancționare sub titlul „Anunț judiciar”, pe cheltuiala lor, pe prima pagina a unui săptămânal, în trei numere consecutive, cu aceleași caractere cu care sunt tipărite celelalte articole ale săptămânalului; obligarea pârâților să publice integral hotărârea de sancționare sub titlul „Anunț judiciar”, pe cheltuiala lor și în formatul electronic al săptămânalului, trei săptămâni consecutiv, pe site-ul publicației, cu aceleași caractere cu care sunt tipărite celelalte articole, sub sancțiunea acordării către reclamant de daune cominatorii de 500 lei/zi, pentru fiecare zi de întârziere în publicarea hotărârii de sancționare, daune calculate de la data rămânerii definitive a hotărârii; cu cheltuieli de judecată. În motivarea cererii introductive, reclamantul a specificat că au fost publicate o serie de articole defăimătoare la adresa sa, iar el în toată cariera sa de magistrat nu a fost cercetat administrativ sau disciplinar, o cauză penală menționată, în articol, de pârâtă a fost soluționată de către D.N.A. prin N.U.P. și reclamantul nu a știut de faptul

ca a fost cercetat până la comunicarea soluției. De asemenea reclamantul nu a cunoscut de existența altor anchete care să vizeze activitatea sa de judecător, dacă ele au existat, se va supune rigorilor legii și va răspunde la orice chemare a organelor de anchetă. Apoi, în toată cariera de judecător a avut doar calificative maxime iar promovările le-a obținut în urma unor examene notate cu 10, fapt pentru care s-a propus de către colectivul de judecători a secției penale a Curții de Apel, să preia funcția de șef secție penală, însă a refuzat acest lucru.

Reclamantul a mai specificat că, în mod cert, prin publicarea și transmiterea spre difuzare a articolelor de presă arătate mai sus, pârâta a săvârșit o faptă cauzatoare de prejudicii, încălcându-se grav drepturi personal-nepatrimoniale fundamentale, ocrotite de lege, cum sunt dreptul la onoare și reputație și dreptul la propria imagine.

Reclamantul a suferit un prejudiciu moral considerabil, reprezentat de lezarea onoarei, deteriorarea iremediabilă a bunei reputații pe care a avut-o în societate și în mediul familial.

Fapta aceluiași pârât i-a creat o stare de disconfort psihic, de tulburare a păcii sufletești, a climatului moral liniștit și sănătos, de care trebuie să beneficieze orice persoană. Apreciază totuși că, opinia publică are dreptul la a fi informată de săvârșirea unei fapte penale, mai ales când este vorba de un judecător și nu neagă dreptul pârâtei la opinie proprie, la informarea cititorilor săptămânalului la care lucrează ca și redactor, la libertatea de exprimare.

2. Prin sentința civilă, Tribunalul, a admisă în parte acțiunea reclamantului, și în consecință a obligat pârâtele, în solidar, să achite reclamantului despăgubiri morale în quantum de 10.000 Euro sau echivalentul în lei; să publice integral hotărârea de sancționare, sub titlul „Anunț judiciar”, pe cheltuielile lor, pe prima pagină a săptămânalului, în trei numere consecutive, cu aceleași caractere cu care sunt tipărite celelalte articole ale săptămânalului; să publice integral hotărârea de

sanționare sub titlul „Anunț judiciar”, pe cheltuiala lor, și în formatul electronic al săptămânalului, trei săptămâni consecutiv, pe site-ul săptămânalului, cu aceleași caractere cu care sunt tipărite celelalte articole, să plătească daune cominatorii de 500 lei/zi, pentru fiecare zi de întârziere în publicarea hotărârii de sancționare, sume calculate de la data rămânerii definitive a hotărârii și 20 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxa de timbru.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut în considerentele sentinței sale că, nevinovăția reclamantului a fost confirmată de înalta Curte de Casație și Justiție și prin urmare acesta beneficiază astfel nu doar de o prezumție de nevinovăție, ci de o hotărâre judecătorească de achitare pentru că fapta nu există pronunțată de cea mai înaltă instanță a statului. Conform Articol 10 1. din CEDO, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare, libertatea de opinie, libertatea de a primi sau comunica informații. Articolul la 2. precizează că exercitarea acestor libertăți poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni ca măsuri necesare pentru protecția și a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale, pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești. Reflectarea în presă a afacerilor judiciare în curs de soluționare, în special a celor penale, este o constantă a zilelor noastre și ridică în discuție problema raportului între libertatea de exprimare prin presă și necesitatea garantării prezumției de nevinovăție și a bunei funcționări a justiției.

Articolele prezentate pun la îndoială hotărârile judecătorești de achitare a reclamantului, susțin vinovăția acestuia în lipsa unei hotărâri de condamnare. Tribunalul a apreciat că acțiunea este întemeiată din perspectiva 252 CC (Cod civil), care prevede dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, a demnității și în baza 1357 rap. la 1373, 1381 și 1383 CC, pârâții au răspundere civilă delictuală pentru fapta culpabilă și

prejudiciabilă prezentată. Instanța a cuantificat prejudiciul moral la suma de 10.000 Euro - echivalent în lei, având în vedere 1385, 1386 CC, repetitivitatea afirmațiilor și raportul dintre acestea și datele factuale reprezentate de hotărârile judecătorești, calitatea victimei, criteriile de aplicabilitate a Articol 10 CEDO astfel cum se reflectă în jurisprudența și literatura juridică (Radu Chiriță, CEDO - Comentarii și explicații, ed II, Ed. Beck 2008).

3. Împotriva acestei sentințe au declarat apel, pârâtele, solicitând admiterea apelului și schimbarea în tot a sentinței apelate, în sensul respingerii cererii de chemare în judecată. O primă nelegalitate a sentinței apelate rezidă, în opinia apelanților, în faptul că daunele cominatorii au fost acordate cu nerespectarea dispozițiilor 906 CPC (Cod procedură civilă), text legal care prevede că, pentru neexecutare obligațiilor referitoare la executarea silită a obligațiilor de a face sau de a nu face, nu se pot acorda daune cominatorii.

DIFERENDUL

Dacă daunele cominatorii au fost acordate corect acordate, pentru neexecutare obligațiilor referitoare la executarea silită a obligațiilor de a face sau de a nu face.

DECIZIA

NU. Daunele cominatorii au fost acordate cu nerespectarea dispozițiilor 906 CPC (Cod procedură civilă), text legal care prevede că, pentru neexecutare obligațiilor referitoare la executarea silită a obligațiilor de a face sau de a nu face, nu se pot acorda daune cominatorii.

MOTIVAREA

1. Curtea constată că motivele de apel pot fi circumscrise în două categorii: I. O primă categorie vizează soluția dată petitelui referitor la daunele cominatorii, prin prisma Articol 906 Cod procedură civilă și II. O a doua categorie vizează soluția dată petitelui privitor la daunele morale și la obligațiile pârâților de a publica hotărârea, prin prisma greșitei

aprecieri, de către instanța de fond, a probelor administrate în cauză, respectiv, eronata înțelegere a noțiunii de bună-credință de către instanța de fond.

2. Față de soluția dată petitelui referitor la daunele cominatorii, se observă faptul că în Capitolul IV, Secțiunea 1, Noul Cod de Procedură Civilă se reglementează „executarea silită a altor obligații de a face sau a obligațiilor de a nu face”, prevăzând la 902 (1) CPC că dispozițiile secțiunii sunt aplicabile în cazul executării silite în natură a obligațiilor de a face sau de a nu face în temeiul unui titlu executoriu. Articol 902 (1) CPC prevede faptul că, sumele respective se determină, pe bază de expertiză sau de alte documente justificative, de către executorul judecătoresc, potrivit dispozițiilor art. 628 Cod procedură civilă. În continuare, 903 și 904 CPC arată cum anume se face executarea obligațiilor de a face și de a nu face, în timp ce, 905 CPC prevede în ce condiții pot fi aplicate penalități. Apoi, 906 CPC prevede în mod expres faptul că „pentru neexecutarea obligațiilor prevăzute în Capitolul mai sus indicat nu se pot acorda daune cominatorii”.

3. Culegerea de decizii nu cuprinde în această informare motivarea Curții în menținerea soluției date petitelui privitoare la daunele morale și la obligațiile părților de a publica hotărârea, motivare care apreciem totuși că poate fi corectă cea dată de prima Instanță. Motivarea este reflectată în următoarea informare.

n.a. Motivarea putea fi mai facil expusă dacă se stabilea că obligația este una de “a face” iar dispozițiile Articol 906 CPC dispun că, pentru neexecutarea obligațiilor de a face (a publica articolul “Anunț Judiciar”), nu se pot acorda daune cominatorii.

Precedent C.E.D.O. așa cum a fost citat în cauză:

Axei Springer AG v Germania (2012)

C.E.D.O. a stabilit în ce măsură se poate păstra un echilibru între libertatea de exprimare (art. 10 din Convenție), limitele ei și respectarea dreptului la o bună reputație (art. 8 din Convenție), aflate într-un aparent conflict.

Curtea a stabilit șase criterii ce vor fi avute în vedere și anume:

- contribuția la o dezbatere de interes general;
- gradul de notorietate al persoanei vizate și obiectul articolului;
- modul prin care a fost obținută informația și gradul acesteia de veridicitate;
- comportamentul anterior al persoanei vizate (așa se explică unele date de ordin personal pe care le-a înserat în acțiune);
- sancțiunea aplicată.

Pagei și Oberschlick v Austria (1997)

„activitatea justiției nu poate fi discutată fără să se aibă în vedere anumite limite pentru a nu submina autoritatea acesteia, comandament deosebit de important într-un stat de drept”.

8. Acțiune în daune delictuale. Condiții angajare răspundere civilă delictuală pentru fapta proprie Daune morale pentru denigrare prin presa scrisă 714R CCJ I civ 2015 (n.a. cauza a mai fost citată și în informarea precedentă și o reproduc conform culegerii de decizii)

PROCEDURA

Situația este reproducută în informarea anterioară, făcută asupra aceleiași spețe.

1. Suplimentar, față de informarea anterioară, în motivarea apelului sentința este observată de apelanți, foștii pârâți, ca nelegală și prin aceea că are la bază o greșită apreciere a probelor administrate în cauză, precum și o eronată înțelegere a noțiunii de bună-credință. Se mai susține în motivarea apelului că, prin sentința instanței de fond au fost ignorate principiile trasate de jurisprudența C.E.D.O., cu privire la posibilitățile de limitare a libertății de exprimare, în contextul în care dreptul opiniei publice, de a fi informată cu privire la chestiuni de interes public, prevalează asupra dreptului persoanei la buna reputație ori la viața privată. Pârâții au reiterat toate circumstanțele de fapt care au generat, publicarea unor articole în publicație, detaliind exhaustiv aceste stări de fapt. Toate articolele publicate de-a lungul timpului au fost întemeiate, în mod evident, pe o bază factuală solidă, interpretată de

către apelanți cu bună - credință, în sensul că aceasta exprimă convingerile părților, formate pe baza informațiilor culese pe parcursul mai multor ani de zile.

2. În plus față de informarea anterioară, în motivarea întâmpinării la apel, intimatul, fost reclamant, a arătat că hotărârea apelată este legală, sub aspectul obligării la daune morale, în cauză fiind avute în vedere de către instanța de fond prev. Articol 10 din Convenție, ale Articol 30 din Constituție, ale Articol 72, 75 din Legea presei nr. 3/1974. Articolele publicate de părțile apelanți nu au avut o bază factuală solidă, în condițiile în care s-a dat o ordonanță de clasare pe considerentul că fapta nu există. Părțile nu au fost de bună-credință, în condițiile în care au publicat articole devastatoare și profund nedrepte, răstălmăcind de-a valma concepte pe care nu le înțeleg, sau se prefac a nu le înțelege, interpretând eronat și după bunul plac hotărâri C.E.D.O., denaturând sau ascunzând adevărul.

DIFERENDUL

Dacă, în angajarea răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, trebuie analizate în concret dacă sunt sau nu îndeplinite condițiile, în raport de limitele în care părțile au investit instanța, adică în raport cu starea de fapt prezentată.

DECIZIA

DA. În angajarea răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, trebuie analizate în concret dacă sunt sau nu îndeplinite condițiile, în raport de limitele în care părțile au investit instanța, adică în raport cu starea de fapt prezentată.

MOTIVAREA

1. Curtea constată că motivele de apel pot fi circumscrise în două categorii: I. O primă categorie vizează soluția dată petitelui referitor la daunele cominatorii, prin prisma Articol 906 Cod procedură civilă și II. O a

doua categorii vizează soluția dată petitelui privitor la daunele morale și la obligațiile părților de a publica hotărârea, prin prisma greșitei aprecieri, de către instanța de fond, a probelor administrate în cauză, respectiv, eronata înțelegere a noțiunii de bună-credință de către instanța de fond.

2. Verificând susținerile reclamantului în privința stării de fapt, prin raportare la conținutul și cuprinsul articolelor de presă la care reclamantul a făcut referire, Curtea constată că dispoziții legale aplicabile sunt cuprinse la Articol 253, 1.349, 1.353, 1.357, 1373, 1381, 1382, 1391 Cod Civil, Articol 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994 (actualizată), privind ratificarea Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor adiționale la aceasta convenție, dispoziții pe care le reproduce în cuprinsul motivării soluției.

3. Curtea face apoi scurte considerații cu privire la jurisprudența C.E.D.O. în materia aplicării Articol 10 din Convenție, citând deciziile luate în cauzele *Lingens v Austria*, *Handyside v Regatul Unit*, *Jersild v Danemara*, *Vogt v Germania*, *Observer & Guardian v Regatul Unit*, *Janowski v Polonia*, *Nielsen & Johnsen v Norvegia*, *Lehideux & Isorni v Franța*, *Perna v Italia*, *Fuentes Bobo v Spania*, *Musulm Gunduz v Turcia*, *Raichinov v Bulgaria*, *Boldea v România*, *De Haes & Gijssels v Belgia*, *Jerusalem v Austria*, *Brasilier v Franța*.

4. În ceea ce privește articolele de presă apărute în legătură cu litigiile aflate pe rolul instanțelor, Curtea a statuat că, nu s-ar putea stabili că litigiile aflate pe rolul instanțelor nu ar putea fi discutate în revistele de specialitate, în presă sau de public, iar funcției mass-media de a comunica asemenea informații și idei îi corespunde dreptul publicului de a le primi. Totuși, trebuie să se țină seama de dreptul fiecărei persoane de a beneficia de un proces echitabil, așa cum este garantat de articolul

6 al Convenția C.E.D.O., ceea ce, în materie penală, include dreptul la un tribunal imparțial. Așa cum a subliniat deja Curtea, trebuie să-și amintească de acest lucru ziaristii care redactează articole referitoare la proceduri penale aflate în curs, deoarece este posibil să nu se încadreze în limitele comentariului admisibil declarațiile care ar risca, intenționat sau nu, să reducă șansele unei persoane de a beneficia de un proces echitabil sau să micșoreze încrederea publicului în rolul instanțelor în administrarea justiției penale (Tourancheau & July v Franța).

Curtea a considerat ca limitele criticii admisibile sunt mai largi pentru un ziarist decât față de un simplu cetățean, ziaristul trebuind să facă dovada unei mai mari toleranțe (Urbino Rodrigues v Portugalia).

5. Curtea face scurte considerații cu privire la răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie, instituită prin Articol 1357 CC, care stabilește condițiile generale ale acestei răspunderi, coroborat cu Articol 1.373 CC, care stabilește condițiile răspunderii comitentului pentru prejudiciul cauzat de prepușii săi. Aici se citează doctrina din Constantin Stătescu, Corneliu Bîrsan, *Drept civil – Teoria generală a obligațiilor*, Ed. a IX-a, revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, 2008, pag. 145 și urm.; I.M. Anghel, Fr. Deak, M.F. P. – *Răspunderea civilă*, pag. 92 și urm.; Fr. Deak, *Raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, ca element al răspunderii civile, în Unele probleme teoretice ale predării științei dreptului în învățământul superior*, Ministerul Învățământului, București, 1966, pag. 7-12.

6. Curtea constată articolele ca fiind scrise într-o manieră alambicată și confuză, făcându-se trimeri de la o informație diferită la o altă informație cu totul diferită, fără nici o legătură aparentă între acestea, ideea de ansamblu care se desprinde fiind aceea că fostul un judecător, a fost sau mai este angrenat în tot felul de afaceri mai mult sau mai puțin nelegale, alături atât de foști și actuali colegi ai săi, cât și de afaceriști cunoscuți pe plan local. O serie de sintagme utilizate în

titlurile și conținutul articolelor sugerează ideea că o achitare a judecătorilor de faptele penale de care ar fi fost acuzați, nu a fost legală și corectă și inoculează totodată publicului cititor sugestia că cei doi judecători au fost achitați pe nedrept.

Alte trimiteri din articole, la diferite cercetări penale care îl vizează pe reclamant, sunt tendențios făcute, în condițiile în care, în absența unor dovezi certe de vinovăție a reclamantului în legătură cu presupusele fapte ce-i sunt imputate prin articol, și în condițiile în care orice persoană se bucură de prezumția de nevinovăție până la momentul la care se va pronunța o hotărâre penală definitivă de condamnare, sunt de natură să-l prejudicieze în mod cert pe reclamant, acestuia fiindu-i afectat dreptul la imagine.

Nu se pretinde ziaristului să-și divulge sursa, însă, ceea ce se pretinde unui ziarist este de a nu publica un articol care nu este întemeiat pe o bază factuală solidă și care nu se fundamentează pe informații certe și reale, temeinic verificate în prealabil.

7. Curtea, din perspectiva îndeplinirii în cauză a condițiilor necesare angajării răspunderii civile delictuale, constată că trebuie analizate în concret aceste condiții în raport de limitele în care reclamantul a investit instanța, adică "în raport de articolele menționate de reclamant în cuprinsul cererii sale" și constată că în cauză sunt pe deplin întrunite cerințele necesare angajării.

n.a. Îndeplinirea condițiilor necesare angajării răspunderii civile delictuale, presupune analizarea în concret a acestor condiții, dar poate această analiză nu trebuie limitată la limitele în care reclamantul a investit instanța, adică în speță "*în raport de articolele menționate de reclamant în cuprinsul cererii sale*", ci ea poate fi analizată și în raport cu starea de fapt din apărările părților, sau cu cele care se consideră că trebuie cercetate din oficiu de către instanță.

Precedent C.E.D.O. suplimentar, așa cum a fost el citat în cauză:

Dălban v România (1999)

Curtea Europeană a stabilit că atunci când o persoană comunică detalii despre o activitate determinată a altuia afirmând cu bună-credință acuze la adresa acestuia, nu este permisă impunerea unei sancțiuni. În schimb, dacă publicarea nu este realizată cu bună-credință, sancțiunea poate fi acceptată pentru a proteja drepturile și libertățile altuia, cu condiția ca sancțiunea să fie proporțională cu acest scop.

9. Daune morale. Evaluare Persoană lipsită de libertate 715R CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Reclamantul, a solicitat obligarea Statului Român prin Ministerul Finanțelor la plata sumei de 10.833,33 lei cu titlu de despăgubiri morale, pentru arestarea sa preventivă nelegală pe o perioadă de 30 de zile, din care a fost încarcerat 2 zile. Cu privire la prejudiciul suferit, reclamantul a invocat producerea unor daune morale pentru șocul resimțit ca urmare a arestării sale nelegale și abuzive.

2. Prin Sentință pronunțată de Tribunal, a fost respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive a Statului Român prin Ministerul Finanțelor Publice și excepția inadmisibilității cererii, fiind admisă în parte acțiunea civilă formulată de reclamantul și în consecință a obligat pârâtul la plata în favoarea reclamantului a sumei de 2.500 lei cu titlu de despăgubiri morale.

Pentru a lua această decizie, Instanta a constatat că, prin Încheierea penală pronunțată de Tribunalul Alba, a fost admisă

propunerea formulată de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Alba-Iulia și s-a dispus arestarea preventivă a reclamantului pe o perioadă de 30 de zile, fiind emis mandat de arestare preventivă. Reclamantul a fost depistat în Cluj-Napoca, ocazie cu care s-a întocmit procesul-verbal de depistare de către IPJ - Serviciul de Investigații Criminale și s-a pus în executare mandatul de arestare.

Printr-o nouă Încheierea penală pronunțată ulterior de Curtea de Apel Alba-Iulia, s-a admis recursul reclamantului, s-a dispus casarea în întregime a Încheierii penale a Tribunalului Alba, anularea mandatului de arestare preventivă și punerea de îndată în libertate a reclamantului, reținându-se că propunerea de arestare preventivă a reclamantului s-a soluționat în lipsa citării acestuia.

Potrivit prevederilor Articol 541 (3) CPP, pentru obținerea reparării pagubei, reclamantul se poate adresa tribunalului în a cărei circumscripție domiciliază, chemând în judecată civilă statul, care este citat prin Ministerul Finanțelor Publice, prin urmare calitatea procesuală a Statului Român prin Ministerul Finanțelor Publice este conferită acestuia de lege, sens în care excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârât a fost respinsă. În ceea ce privește excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, instanța a apreciat de asemenea ca fiind neîntemeiată, față de dispozițiile Articol 539 CPP are dreptul la repararea pagubei și persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată nelegal de libertate.

Tribunalul a mai reținut că, Curtea Europeană s-a pronunțat în sensul că interpretarea termenului "potrivit căilor legale", prevăzut de ARTICOL 5 (1) din CONVENȚIE are în vedere obligația de respectare a normelor interne procedurale și de drept substanțial, ori la adoptarea măsurii arestării preventive în cazul reclamantului, dispozițiile 146, 149, 150 CPP nu au fost respectate cât timp în încheierea prin care s-a dispus această măsură nu a fost soluționată cu citarea legală a reclamantului.

Instanța a apreciat că prejudiciul moral este indiscutabil și el constă în atingerea adusă acelor valori care definesc personalitatea umană și se referă la existența fizică a omului, sănătatea și integritatea corporală, la cinste, la demnitate, onoare, prestigiu profesional și alte valori similare. Sub aspectul cuantificării prejudiciului moral suferit, Tribunalul a reținut criteriile prevăzute de 540 (1) CPP, reținând că o evaluare exactă a daunelor morale nu este posibilă, iar întinderea despăgubirilor se poate face ținând cont de criteriile legale și de elementele de fapt reținute, precum și de principiul reparării integrale a prejudiciului suferit raportat la dispozițiile 1349 CC. Acordarea acestor despăgubiri nu trebuie să reprezinte o sursă de îmbogățire fără just temei, dar în același timp să nu fie golite de conținut dispozițiile 540 CPP, și să se acorde o satisfacție morală reclamantului, motiv pentru care instanța a considerat că suma de 2.500 lei răspunde acestor cerințe.

3. Împotriva acestei sentințe ambele părți au declarat apel. Reclamantul a arătat că sentința este nedreaptă pentru că a acordat despăgubiri morale în quantum mult mai redus, comparativ cu unele cazuri similare. Pârâtul a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și rejudecând, respingerea acțiunii reclamantului, în concret, respingerea petitului de acordare a unor daune morale pentru presupusa privare nelegală libertate invocată în cauză. În motivarea apelului s-a arătat și că sentința atacată este nelegală, pornind de la faptul că, pe de-o parte, acțiunea reclamantului este inadmisibilă, iar pe de altă parte, suma acordată cu titlu de despăgubiri morale, în primul rând, nu are la baza un suport probator (în cauza nu s-a administrat un minim de probe care să justifice susținerile reclamantului), iar în al doilea rând, pentru faptul că suma de 2500 lei acordată pentru 2 zile de arest preventiv este prea mare prin raportare la realitățile prezentului, în sensul că această sumă reprezintă salariul minim pe economie a unei persoane pe aproximativ 3 luni.

DIFERENDUL

Dacă pentru arestarea reclamantului pentru o perioadă de timp de 2 zile, poate fi dispusă acordarea de daune morale. Dacă suma de 2500 lei, este una echitabilă.

DECIZIA

DA. Reclamantul este îndreptățit la daune morale. Despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă și nu să reprezinte o sursă de îmbogățire injustă pentru cel ce le pretinde. Suma de 2500 lei este una echitabilă.

MOTIVAREA

1. Curtea a stabilit că sentința instanței de fond este legală și temeinică. Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii formulate, Curtea reține că, în mod judicios, această excepție a fost respinsă de instanța de fond. Susținerile apelanților referitoare la neîndeplinirea în cauză a condițiilor prevăzute de 539 (2) CPP nu pot fi primite, în speță s-a stabilit în concret și în mod definitiv un eventual caracter nelegal al arestării preventive a reclamantului, prin încheierea ulterioară a Curții de Apel Alba-Iulia.

2. Curtea reține că este fundamental în stabilirea dreptului la despăgubiri, a se verifica dacă măsura respectivă a fost constatată ca fiind nelegală pe parcursul procedurilor. Or, în cauza de față, mandatul de arestare emis pe seama reclamantului a fost anulat de către instanța de control judiciar, reținându-se faptul că propunerea de arestare preventivă s-a judecat la instanța de fond în lipsa reclamantului și în lipsa citării legale a acestuia, deși erau cunoscute organelor judiciare mai multe adrese de domiciliu și de reședință ale acestuia, atât în țară, cât și în străinătate. Este așadar pe deplin dovedit, în interpretarea dată de instanță, faptul că nelegalitatea măsurii privative de libertate a fost constatată prin hotărâre judecătorească.

3. Curtea reține că simpla constatare a privării nelegale de libertate

atrage prezumția simplă a existenței unui prejudiciu moral. Dreptul la libertate este proclamat de Constituție ca fiind inviolabil, restrângerea sa putând fi făcută, pe cale de excepție, în condiții strict prevăzute de lege. Libertatea este intrinsecă ființei umane, un atribut esențial al demnității sale. Lipsirea de libertate, prin ea însăși, este o măsură de natură a crea un sentiment de disconfort, o suferință psihică; în cazul în care această măsură este nelegală suferinței intrinseci i se adaugă un sentiment de nedreptate și frustrare ce determină un prejudiciu moral ce trebuie reparat.

4. Curtea amintește, raportat la problematica generală a stabilirii cuantumului daunelor morale, repere stabilite de jurisprudența Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Astfel, în cauza *Tolstoy Miloslovsky v Regatul Unit*, acesta a stabilit cu titlu de principiu că despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă, având în vedere, totodată, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora. Un quantum exagerat al reparației în raport de gravitatea faptei și consecințele sale efective ar depăși funcția compensatorie a acestor daune, transformându-se ele însele într-o inechitate, furnizând o sursă de îmbogățire injustă pentru cel ce le pretinde.

Precedent C.E.D.O. așa cum a fost citat în cauză:

CREANGĂ v ROMÂNIA (2003)

În ședința de Mare Cameră din 23 februarie 2012, a constatat două încălcări ale dreptului la libertate, una de doar câteva ore în 16 iulie 2003, de la ora 12 la ora 22, iar alta începând cu data de 25 iulie 2003, pentru care Statul Român a fost obligat la plata unor despăgubiri morale în valoare de 8.000 de euro.

SÂNCRĂIAN v ROMÂNIA (2010)

În paragraful 95 din hotărâre, Curtea Europeană a Drepturilor a reținut următoarele: „ În această privință, Curtea observă că potrivit art. 504 C. proc. pen., orice reparație este condiționată de constatarea nelegalității detenției prin ordonanță a parchetului sau prin decizie a unei instanțe (supra, pct. 36). Or, din dosar reiese că autoritățile române nu au considerat nici un moment această măsură ca fiind ilegală sau contrară în alt mod art. 5 din Convenție. Teza Guvernului constă așadar în a afirma că detenția reclamantei s-a produs în conformitate cu dreptul intern. Prin urmare, Curtea concluzionează că reclamanta nu putea solicita nicio despăgubire în temeiul dispoziției sus-menționate pentru încălcarea art. 5 § 1, în lipsa unei recunoașteri a nelegalității detenției de către autoritățile naționale.”

” la originea expresiei „potrivit căilor legale” se află conceptul de procedură echitabilă și corectă, ideea că orice măsură privativă de libertate ar trebui să fie emisă de o autoritate calificată, să fie efectuată de o astfel de autoritate și să nu aibă un caracter arbitrar (a se vedea în special hotărârea Winterwerp împotriva țărilor de Jos, 24 octombrie 1979, pct. 45, seria A nr. 33).

În plus, Curtea a decis că obligația de a garanta acuzatului dreptul de a fi prezent în sala de judecată - fie în cursul primei proceduri inițiate împotriva sa, fie în cursul noului proces - reprezintă unul din elementele esențiale ale art. 6 (Stoichkov împotriva Bulgariei, nr. 9808/02, pct. 56, 24 martie 2005).”

TOLSTOY MILOSLOVSKY v REGATUL UNIT

CEDO a stabilit cu titlu de principiu că despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă, având în vedere, totodată, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora.

ZIELONKA v POLONIA (2005)

CEDO a acordat 500 de euro reclamantului, pentru trei zile de detenție ilegală, situația fiind similară ca perioadă de timp - chiar mai mare - cu cea a reclamantului.

10. Acțiune în constatare. Militar profesionist Boală contractată în timpul și din cauza îndeplinirii obligațiilor militare Deces Îndreptățirea soției supraviețuitoare la solde lunare de bază brute 718A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Reclamantul, succesori al unui militar profesionist, care în cursul unor misiuni în Angola, Kosovo și Afganistan a contractat o boală, care agravându-se i-a cauzat o stare de invaliditate și apoi decesul, a solicitat obligarea Ministerului Apărării Naționale, la plata a 100 de solde de bază lunare brute, sumă care să fie actualizată în continuare cu indicele prețurilor de consum și cu dobânda legală aferentă începând cu data introducerii acțiunii și până la plata efectivă. Pârâtul a solicitat respingerea cererii ca inadmisibile, deoarece nu ar fi îndeplinite cumulativ condițiile legale ce impun ca evenimentul decesului să fi survenit în timpul misiunii și în afara teritoriului național, iar în cauză a intervenit prescripția dreptului material la acțiune.

2. Prin Sentință pronunțată de Tribunal, acesta a respins, ca neîntemeiate excepțiile inadmisibilității acțiunii și a prescripției dreptului material la acțiune și a admis acțiunea obligând la plata de despăgubiri în contravaloarea a 100 solde lunare de bază brute actualizat conform solicitărilor reclamatului.

3. Pentru a pronunța această soluție Tribunalul a reținut ca fiind aplicabile dispozițiile legale din 8 ind. 5 (I) a) OUG pentru recunoașterea meritelor personalului armatei participant la acțiuni militare și acordarea unor drepturi acestuia și urmașilor celui decedat (nr.82/2006), HG privind acordarea despăgubirilor pentru cazurile de invaliditate sau de deces produse cadrelor militare prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente intervenite în timpul și din cauza unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare (nr. 846/1996) 1 d) și 5 din Legea nr. 70/1997 privind acordarea despăgubirilor pentru cazurile de invaliditate

sau de deces produse gradaților și soldaților din Ministerul Apărării Naționale ca urmare a unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare, 20 (I) din Legea privind statutul soldaților și gradaților profesioniști (nr. 384/2006).

4. Împotriva acestei sentințe ambele părți au declarat apel. Reclamantul a solicitat schimbarea în parte a sentinței în sensul obligării pârâtului la plata unei sume reprezentând contravaloarea actualizată a 100 de solde de bază lunare brute, sumă care să fie actualizată în continuare cu indicele prețurilor de consum și cu dobânda legală aferentă începând cu data introducerii acțiunii și până la plata efectivă. Prin apel, pârâtul a solicitat schimbarea sentinței în sensul respingerii acțiunii deoarece, după întoarcerea în țară, în urma vizitei medicale efectuate, concluzia medicală era cu mențiunea „Normal clinic” și nu s-a consemnat nicio invaliditate survenită în urma participării la acțiunile militare.

DIFERENDUL

5. Care sunt drepturile bănești de care beneficiază moștenitorii unui militar profesionist, care după întoarcerea în țară, ca urmare a contactării în cursul unor misiuni a unei boli, care i-a cauzat invaliditate, iar agravându-se decesul și care este termenul în care pot fi solicitate aceste drepturi.

DECIZIA

6. Totalul maxim reglementat de lege pentru despăgubiri este de 100 de solde, dacă persoana a fost încadrată în gradul I de invaliditate, i se cuvin 60 de solde de bază brute lunare, iar dacă ulterior decedează, se vor acorda urmașilor diferența de 40 de solde. Având în vedere prescripția dreptului la acțiune, se constată că pentru fiecare situație, practic, pentru plata diferențelor aferente agravării situației de invaliditate anterioară, dreptul la acțiune se naște la data acestei agravări, respectiv la data decesului. Prin urmare, dreptul la acțiune nu este prescris pentru plata diferențelor de 40 de solde lunare ce se pot cere pentru deces.

MOTIVAREA

7. Curtea reține că, în conformitate cu decizia medicală a comisiei de expertiză de pe lângă Spitalul Militar s-a stabilit că există legătură de cauzalitate între deces și misiunea din Afganistan. Curtea reconsideră dispozițiile legale reținute de Tribunal și constată că nu există argumente logice pentru a se proceda la o interpretare restrictivă și practic, a se da loc unei discriminări între beneficiarii legii doar pe considerentul că starea de invaliditate sau decesul a survenit mai aproape sau mai departe (temporal) de momentul participării la aceste acțiuni militare, prin urmare se constată că cererea este admisibilă.

8. Dacă persoana a fost încadrată în gradul I de invaliditate, i se cuvin 60 de solde de bază brute lunare, iar dacă ulterior decedează, se vor acorda urmașilor diferența de 40 de solde, până la totalul maxim reglementat de lege, de 100 de solde.

9. În ce privește prescripția dreptului la acțiune, se constată că pentru fiecare situație, practic, pentru plata diferențelor aferente agravării situației de invaliditate anterioară, dreptul la acțiune se naște la data acestei agravări, respectiv la data decesului. Ca urmare, dreptul la acțiune nu este prescris pentru plata diferențelor de 40 de solde lunare ce se pot cere pentru decesul soțului reclamantei.

11. Acțiune în daune contractuale. Regimului juridic aplicabil pentru un contract nenumit Excepția de neexecutare Necesitatea punerii în întârziere "Clauza de neresponsabilitate" 1009A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Părțile au încheiat un contract nenumit, prin care reclamantul, a transferat pârâtului proprietatea unui teren, asupra căruia acesta a edificat un bloc de locuințe, ce l-a vândut integral unor terțe persoane, fără a plăti apoi reclamantului mare parte din contra echivalentul convenit. Reclamantul, a solicitat obligarea pârâților la plata unei sume de bani și la plata dobânzii legale asupra sumei datorate, de la data introducerii acțiunii și până la achitarea integrală a datoriei, cu titlul de despăgubiri răspundere civilă contractuală. Pârâtul a formulat întâmpinare prin care a solicitat admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune, a excepției autorității de lucru judecat și

respingerea pe fond a cererii.

2. Prin Sentința pronunțată de Tribunal, s-a respins excepția prescripției dreptului material la acțiune, excepția autorității de lucru judecat și s-a admis acțiunea precizată, pârâțul fiind obligați să plătească reclamantului o sumă de bani cu titlul de răspundere civilă contractuală, cu dobânda legală în materie civilă, de la data introducerii acțiunii și până la restituirea integrală șși cheltuieli de judecată.

3. Pe fondul cauzei, instanța a apreciat ca sunt îndeplinite condițiile pentru angajarea răspunderii civile contractuale a pârâților prevăzute de Articol 1073, 1075, 1081, 1082, 1084 Cod civil. Astfel, fapta ilicită există și constă din neîndeplinirea obligației contractuale de a edifica construcțiile, neexecutarea care după împlinirea termenului stabilit contractual, este una culpabila, prin aceasta neexecutarea reclamantei i-a fost cauzat un prejudiciu reclamantei, care a cedat pârâților proprietate ternului pe care aceștia au edificat un bloc de locuințe vândut integral, fără a primi o mare parte din contra echivalentul convenit pentru prestația sa, exista raport de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită a pârâților, pârâții au fost puși în întârziere pentru neexecutarea obligației, iar în ceea ce privește culpa, dat fiind faptul că ne aflăm în fața unei obligații de rezultat asumată contractual, aceasta este prezumată, pârâții au fost puși în întârziere.

5. Împotriva acestei sentințe, pârâțul a declarat apel, solicitând instanței schimbarea în tot a sentinței apelate în sensul respingerii cererii de chemare în judecată, în principal ca fiind prescrisă, iar în subsidiar, ca nefondată . Reclamantul a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului și obligarea pârâțului la plata cheltuielilor de judecată, deoarece soluția pronunțată asupra excepției prescripției extinctive, aceasta este temeinică și legală. Reclamantul a mai specificat că, obligația de plată a prețului există însă, fiind deci aplicabile regulile de la vânzare-cumpărare, deci și dispozițiile Articol 1364 CC 1864, iar

această suspendare a plății prețului în cazul vânzării reprezintă o aplicație a excepției de neexecutare.

DIFERENDUL

5. Care este regimului juridic aplicabil în cazul unui contract nenumit, prin care în schimbul prețului unui teren, se primește o parte din construcția ce va fi edificată asupra acestuia.

Este posibilă invocarea excepției de neexecutare, dacă din contract nu rezultă simultaneitatea de executare a obligațiilor.

Dacă, în cazul răspunderii civile contractuale, pentru acordarea despăgubirilor este necesar ca debitorul să fie pus în întârziere și să nu existe o clauză de neresponsabilitate.

DECIZIA

6. Nu se aplică normele speciale din CC 1864 referitoare la contractul de vânzare-cumpărare și nici cele aplicabile în cazul contractului de antrepriză, ci normele generale în materie de contracte și răspundere civilă contractuală.

Este paralizată posibilitatea invocării excepției de neexecutare, una din condițiile necesar a fi îndeplinită pentru ca această excepție să poată fi invocată fiind aceea a simultaneității de executare a obligațiilor asumate de către părți.

Este de asemenea stabilit în literatura de specialitate și în practica judiciară, raportat la Articolul 1079 și 1081 CC 1864, faptul că pentru acordarea despăgubirilor este necesar ca debitorul să fie pus în întârziere și să nu existe o clauză de neresponsabilitate a debitorului.

MOTIVAREA

7. Se apreciază de către Curte că nu este nicidecum admisibil a aplica în ceea ce privește acest contract normele speciale din CC 1864 referitoare la contractul de vânzare-cumpărare, și nici cele aplicabile în cazul contractului de antrepriză, fiind necesar a ne raporta la normele generale în materie de contracte și răspundere civilă contractuală.

Este paralizată posibilitatea invocării excepției de neexecutare, una din condițiile necesar a fi îndeplinită pentru ca această excepție să poată fi invocată fiind aceea a simultaneității de executare a obligațiilor asumate de către părți.

8. Apreciind ca valabile convențiile încheiate între părți, este evident că termenul de prescripție a acțiunii în răspundere civilă contractuală nu a putut începe a curge anterior datei stabilită de părți prin convenția încheiată, iar în aceste condiții acțiunea a fost promovată în termenul general de prescripție de 3 ani prevăzut în Decretul nr. 167/1958, actul normativ aplicabil în cauză.

8. În ceea ce privește îndeplinirea condițiilor răspunderii civile contractuale, instanța de fond în mod întemeiat a stabilit că acestea sunt îndeplinite. Este paralizată posibilitatea invocării excepției de neexecutare, una din condițiile necesar a fi îndeplinită pentru ca această excepție să poată fi invocată fiind aceea a simultaneității de executare a obligațiilor asumate de către părți.

9. Din momentul în care sunt întrunite condițiile răspunderii civile contractuale se naște dreptul subiectiv al creditorului de pretinde despăgubiri de la debitorul său, creanța sa inițială fiind înlocuită cu o altă creanță, care constă în suma de bani ce reprezintă echivalentul prejudiciului suferit, despăgubirile fiind datorate în virtutea obligației inițiale, care nu a fost însă executată. Este de asemenea stabilit în literatura de specialitate și în practica judiciară, raportat la Articolul 1079 și 1081 CC 1864, faptul că pentru acordarea despăgubirilor este necesar ca debitorul să fie pus în întârziere și să nu existe o clauză de neresponsabilitate a debitorului.

12. Calcul drepturi salariale. Îndreptățirea la sporul pentru condiții vătămătoare și periculoase pentru personalul didactic și nedidactic Calitatea procesuală pasivă 731A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Reclamantul SINDICATUL LIBER DIN ÎNVĂȚĂMÂNT AL JUDEȚULUI, a chemat în judecată pârâții ȘCOALA GIMNAZIALĂ "V", CONSILIUL LOCAL, PRIMARUL MUNICIPIULUI și INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN, solicitând:

- obligarea pârâtei Școala Gimnazială "V." la calcularea și plata sporului pentru condiții periculoase și vătămătoare în favoarea membrilor de sindicat,
- obligarea pârâtei Școala Gimnazială "V." la plata drepturilor bănești menționate actualizate cu indicele de inflație de la data plății,
- obligarea pârâților Consiliul Local și Primarul Municipiului la alocarea sumelor necesare pentru plata sporului,
- obligarea pârâtului Inspectoratul ȘCOLAR JUDEȚEAN la avizarea statelor de plată care cuprind sporul pentru condiții periculoase și vătămătoare în condițiile în care a fost acordat.

2. Prin Sentința pronunțată de Tribunal, s-a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Primarul Municipiului și s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamantul SINDICATUL LIBER DIN ÎNVĂȚĂMÂNT AL JUDEȚULUI împotriva pârâților ȘCOALA GIMNAZIALĂ "V", CONSILIUL LOCAL, PRIMARUL MUNICIPIULUI și INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN. Pârâta Școala Gimnazială "V." a fost obligată la calcularea și plata sporului pentru condiții periculoase și vătămătoare în favoarea membrilor de sindicat într-un quantum care să conducă la o

valoare egală cu suma calculată acestora ca spor pentru condiții periculoase și vătămătoare și astfel încât suma sporurilor individuale să nu depășească 30% din salariul de bază. Pârâta Școala Gimnazială "V." a mai fost obligată la plata drepturilor bănești menționate actualizate cu indicele de inflație de la data plății. Pârâții Consiliul Local și Primarul Municipiului au fost obligați la alocarea sumelor necesare pentru plata sporului, iar pârâțul Inspectoratul ȘCOLAR JUDEȚEAN a fost obligat la avizarea statelor de plată care cuprind sporul pentru condiții periculoase și vătămătoare în condițiile în care a fost acordat.

3. Pe fondul cauzei, instanța a apreciat, că membrii de sindicat reprezentați de reclamant sunt angajați ai unității de ÎNVĂȚĂMÂNT pârâte, iar pentru a dovedi că aceștia și-au desfășurat activitatea în condiții de muncă grele sau vătămătoare sub imperiul H.G. 281/1993, reclamantul a depus la dosar buletine de determinare emise în aplicarea regulamentului de acordare a sporurilor la salariile de bază cuprins în Ordinul comun MSMMPS nr. ELV/1132/6322 din 1993. Astfel, conform acestora, comisia de determinare prin expertizare a locurilor de muncă a concluzionat că în cadrul unității de ÎNVĂȚĂMÂNT pârâte personalul nedidactic și personalul care lucrează pe calculator peste 80% din program sunt expuse la un complex de noxe, situație care justifică acordarea sporurilor salariale pentru condițiile de muncă.

5. Împotriva acestei sentințe, au declarat apel reclamantul SINDICATUL LIBER DIN ÎNVĂȚĂMÂNT AL JUDEȚULUI și pârâții CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI, PRIMARUL MUNICIPIULUI și INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN.

Reclamantul SINDICATUL LIBER DIN ÎNVĂȚĂMÂNT AL JUDEȚULUI a solicitat modificarea în parte a sentinței apelate, admiterea acțiunii de acordare a sporului de 10% și în ce îi privește pe membrii de sindicat care nu dețin buletin de expertizare a locului de muncă în temeiul dispozițiilor HG nr. 281/1993 și a Regulamentului de acordare a sporurilor

la salariile de bază cuprins în Ordinul comun MSMMPs nr. ELV/1132/6322 din 1993.

PârâtuL INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN a solicitat respingerea acțiunii, apreciind sentința atacată ca netemeinică și nelegală, întrucât în cursul anului 2010 nu a fost elaborat, aprobat și avizat nici un fel de Regulament în consecință, unitatea de ÎNVĂȚĂMÂNT nu a putut stabili care sunt locurile de muncă, care este mărimea concretă a sporului pentru condiții periculoase sau vătămătoare, care sunt categoriile de personal care pot beneficia de acest spor, precum și condițiile de acordare a acestuia, atâta timp cât nu au putut fi întocmite buletine de determinare, datorită faptului că nu exista un Regulament în acest sens, aprobat de ordonatorul principat de credite.

PârâtuL PRIMARUL MUNICIPIULUI a solicitat modificarea sentinței atacate în sensul respingerii acțiunii, deoarece nu are calitate procesuală pasivă. PârâtuL CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI a solicitat modificarea sentinței atacate în sensul respingerii acțiunii reclamantului și admiterea cererii de chemare în garanție a Direcției Regionale a Finanțelor Publice Cluj-Napoca. În motivare a arătat că instanța care a judecat fondul a apreciat greșit că membrii de sindicat în cauză au beneficiat în anul 2010 de sporul pentru condiții vătămătoare și periculoase și de asemenea în mod greșit a apreciat ca valabile, ulterior apariției Legii nr.330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, buletinul privind exportarea locurilor de muncă emise în baza H.G. 281/1993. Consiliul Local Baia Mare a înțeles să se îndrepte împotriva Direcției Generale a Finanțelor Publice Cluj-Napoca întrucât acesta are personalitate juridică potrivit art. 13 din H.G. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrație Fiscală. Soluția instanței este nelegală întrucât face abstracție de prevederile Legii nr. 5/2013 și ale Articol 62 Hotărârii Guvernului privind finanțarea unităților de ÎNVĂȚĂMÂNT preuniversitar de stat, finanțate din bugetele

locale, pe baza standardelor de cost pe elev/preșcolar pentru anul 2011 (nr. 1395/2010).

DIFERENDUL

6. Dacă membrii de sindicat personal didactic al unei unități școlare, inclusiv personal nedidactic, beneficiază de sporul pentru condiții periculoase și vătămătoare.

Dacă unitatea școlară, care nu a plătit sporul pentru condiții periculoase și vătămătoare, poate fi obligată la plata drepturilor bănești menționate actualizate cu indicele de inflație de la data plății.

Dacă Consiliul Local și Primarul unității administrative în care are sediul unitatea școlară pot fi obligați la alocarea sumelor necesare pentru plata sporului, iar Inspectoratul școlar județean poate fi obligat la avizarea statelor de plată care cuprind sporul pentru condiții periculoase și vătămătoare în condițiile în care nu a fost acordat.

DECIZIA

7. DA. Este admisibilă acțiunea sindicatului pentru obligarea unității școlare, la plata sporului pentru condiții periculoase și vătămătoare, atât pentru membrii personal didactic cât și pentru personalul nedidactic.

DA. Unitatea școlară, care nu a plătit sporul pentru condiții periculoase și vătămătoare, poate fi obligată la plata drepturilor bănești menționate actualizate cu indicele de inflație de la data plății.

DA. Consiliul Local și Primarul unității administrative în care are sediul unitatea școlară pot fi obligați la alocarea sumelor necesare pentru plata sporului, iar Inspectoratul școlar județean poate fi obligat la avizarea statelor de plată care cuprind sporul pentru condiții periculoase și vătămătoare în condițiile în care nu a fost acordat.

MOTIVAREA

8. Așa cum rezultă din statele de plată și deciziile de încadrare depuse la dosarul cauzei în fond, toți membrii de sindicat reprezentați în

cauză, inclusiv membrii de sindicat care nu dețin buletin de expertizare a locului de muncă, au beneficiat anticipat de sporul pentru condiții periculoase și vătămătoare în cuantum de 10% (personalul nedidactic) sau 15% (personal didactic și didactic auxiliar) din salariul de bază.

9. Dispozițiile legale enunță clar și expres imperativul menținerii pentru anul în curs a cuantumului drepturilor salariale avute în plată în luna anul anterior, în măsura în care condițiile de desfășurare a activității nu se schimbă. Curtea mai apreciază că suma corespunzătoare acestui spor trebuia acordată și în continuare, așa cum prevăd legile anuale de salarizare: 1 alin. 2 și 3 al art. II din OUG nr. 80/2010, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 283/2011 pentru anul 2012, respectiv 1 din OUG nr. 84/2012 pentru anul 2013 și 1 alin. 3 din OUG nr. 103/2013 pentru anul 2014. Acordarea drepturilor salariale care fac obiectul cauzei este influențată și de dispozițiile legale incidente în perioada de referință prin care s-au diminuat drepturile salariale ale personalului plătit din fonduri publice - Legea nr. 118/2010, respectiv s-au majorat - Legea nr. 285/2010, OUG nr. 19/2012, precum și de elementele particulare concrete ale fiecărui raport juridic de muncă, care impun acordarea drepturilor în raport de activitatea efectiv desfășurată în favoarea unității de învățământ pârâte, fiind excluse așadar perioadele de întrerupere, încetare, suspendare.

Întrucât conform Articol 166 alin. 4 din Codul muncii neplata salariului poate determina obligarea angajatorului la plata de daune-interese pentru repararea prejudiciului produs salariatului, va fi obligată unitatea școlară la actualizarea sumelor compensatorii cu indicele de inflație de la scadență la data plății efective.

10. Cu privire la obligarea pârâților Primarul și Consiliul Local la alocarea fondurilor necesare plății drepturilor restante, Curtea reține că o atare cerere este fondată, deoarece potrivit prevederilor art. 104 din Legea nr. 1/2011, în vigoare în perioada pentru care se solicită acordarea

drepturilor salariale, care prevăd că finanțarea de bază pentru cheltuielile cu salariile, sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale în bani, stabilite prin lege, precum și contribuțiile aferente acestora, se asigură din bugetul de stat, din sume defalcate din taxa pe valoarea adăugată și alte venituri ale bugetului de stat, prin bugetele locale.

Prin urmare bugetul local al unității administrativ-teritoriale de care aparține unitatea de învățământ, reprezintă sursa de finanțare a acesteia, unitatea școlară fiind cea căreia îi revine obligația, în limita sumelor alocate, de plată directă în raport cu salariații săi - membrii de sindicat.

Atribuțiile Consiliul Local reies din dispozițiile art. 36 alin. 4 lit. a din Legea nr. 215/2001, care stabilesc că acesta este cel care aprobă, la propunerea primarului, bugetul local și asigură și cadrul necesar privind furnizarea serviciilor publice de interes local privind educația.

Primarul are calitatea de ordonator principal de credite al bugetului municipiului conform art. 63 alin. 4 lit. a din Legea 215/2001 și calitatea de reprezentant al unității administrativ teritoriale, potrivit art. 62 alin. 1 din același act normativ.

Simpla neprevădere în buget a fondurilor necesare achitării drepturilor salariale nu poate determina sistarea plății acestor drepturi, ordonatorii de credite având obligația de a respecta dispozițiile legale care reglementează drepturile salariaților la elaborarea bugetelor instituțiilor pe care le finanțează.

11. Sursa din care se plătesc drepturile salariale rămâne tot bugetul local al unității administrativ-teritoriale de care aparține unitatea de învățământ, fiind fără relevanță din ce venituri se constituie sumele necesare pentru această plată.

În ceea ce privește criticile formulate de pârâtul ISJ, față de dispozițiile cuprinse în Ordinul nr. 4576/2011 emis de Ministrul Educației Naționale privind validarea fluxurilor financiare pentru cheltuielile de

personal în învățământul preuniversitar de stat, Curtea apreciază că se impune ca pârâtul Inspectoratul ȘCOLAR JUDEȚEAN să fie obligat să avizeze statele de plată aferente.

13. Calcul drepturi salariale. Rețineri din salariu Emiterea de angajator a unor chitanțe ce atestă operațiuni simulate 646/A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Reclamantul a solicitat obligarea pârâtului - societate comercială, angajatorul său, la plata unei sumei de bani cu titlu de drepturi salariale restante. Reclamantul arată că a încheiat un contract individual de muncă cu pârâtul, în calitate de șofer profesionist, care în prezent a încetat. În perioada derulării raportului de muncă, acestuia i s-au întocmit un număr de chitanțe de diverse valori, care reprezintă „contravaloare motorină”, în fals, urmată de reținerea sumelor, în euro, cu ocazia deplasărilor pe care reclamantul le-a făcut în străinătate în calitate de conducător auto (TIR), iar la întoarcerea din curse pierderile societății i-au fost scăzute din salariu și diurnă. I-a fost reținută o sumă totală, în euro, din diurnele care i se cuveneau, motiv pentru care a solicitat restituirea sumelor. Pârâta, prin întâmpinare, a solicitat respingerea ca neîntemeiată a cererii, arătând că raportul juridic invocat este unul de natură civilă, în afara relațiilor de muncă. Astfel, în schimbul sumelor de bani menționate în cuprinsul chitanțelor anexate cererii introductive, reclamantul a achiziționat de la pârâtă, pentru uzul propriu, diferite cantități de motorină.
2. Prin Sentința pronunțată de Tribunal, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea. Tribunalul a reținut susținerile pârâtei cu privire

la aceste sume, că acele cantități de motorină sunt subsecvente contractului individual de muncă și implicit raportului de muncă cu reclamantul, rezultă din susținerile pârâtei potrivit căroră „tranzacțiile au fost încheiate și cu alți angajați”.

3. Împotriva acestei sentințe, a declarat apel reclamantul, motivând că deși în chitanțe, s-a trecut mențiunea că reprezintă „c.v. motorină”, în realitate, s-au reținut diverse sume, în euro, cu ocazia deplasărilor pe care le-a făcut în străinătate în calitate de conducător auto (TIR), iar la întoarcerea din curse pierderile societății i-au fost scăzute din salariu și diurna. Menționează că atât în contractul colectiv de muncă cât și în contractul individual de muncă nu figurează clauza de răspundere a angajatului pentru pierderile societății, ba mai mult, așa numitele pierderi i-au fost scăzute din banii cuveniți, fără să primească vreo explicație în acest sens sau vreo dovada a acestor sume, în perioada angajării i-au fost reținute sumele de bani din diurnele care i se cuveneau.

Prin întâmpinare, pârâta a solicitat respingerea ca neîntemeiat a apelului, deoarece tribunalul a făcut o corectă apreciere a situației de fapt aplicând în mod corect dispozițiile legale incidente.

DIFERENDUL

5. Dacă este admisibilă o cerere a reclamantului, de plată a unor sume reținute pe nedrept de către fostul angajator, în valoarea unor sume de bani evidențiate în chitanțe, ce reprezintă operațiuni simulate.

DECIZIA

6. DA. Cererea reclamantului este întemeiată și urmează a fi admisă. Articol 169 (2) CM (codul muncii), stabilește că nici o reținere din salariu nu poate fi operată, dacă nu a fost constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

MOTIVAREA

7. Reclamantul a investit instanța cu o cerere de restituire a unor

sume reținute nedrept de către fostul angajator și a depus în probațiune chitanțe eliberate de angajator angajatului său cu indicația că reprezintă „c.v. motorină”. Aceste sume solicită reclamantul a-i fi restituite, susținând că i-au fost reținute de către angajator pentru a se acoperi astfel pierderi aferente transporturilor pe care reclamantul, în calitate de șofer de tir, le-a efectuat pentru angajator, pierderi pe care deci le-ar fi produs astfel angajatorului său.

8. Potrivit prevederilor Articol 169 CM (codul muncii), nici o reținere din salariu nu poate fi operată, în afara cazurilor și condițiilor prevăzute de lege, cu mențiunea, la alin. 2, că reținerile cu titlu de daune cauzate angajatorului nu pot fi efectuate decât dacă datoria salariatului este scadentă, lichidă și exigibilă și a fost constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

9. Martorii audiați au confirmat “procedul” angajatorului de a reține din diurna datorată șoferului valoarea supraconsumului de carburant calculat, existând o practică, la nivelul societății pârâte, de urmărire a consumului de carburant și de recuperare a supraconsumului din diurnă. Curtea înțelege necesitatea de a se asigura respectarea de către angajați a disciplinei muncii și a regulilor stabilite de angajator în ce privește modul de desfășurare a activității profesionale de către angajați, dar, intenția angajatorului de a asigura această disciplină nu trebuie să vină în contradicție cu regulile imperative stabilite de Codul muncii. Ori, omițând aceste imperative ale Codului muncii, prin care legiuitorul a intenționat să protejeze angajații de eventuale abuzuri ale angajatorilor, pârâta a încercat să mascheze reținerile pe care le făcea din diurna datorată salariatului – reclamantul, în prezentul dosar prin emiterea unor chitanțe pentru sumele reținute, ce atestă o pretinsă vânzare de carburant către angajat.

14. Calcul drepturi salariale. Drepturi salariale restante neacordate din cauza delapidării lor de către un alt angajat. Inexistența opțiunii între acțiunea întemeiată pe răspunderea delictuală și cea întemeiată pe răspunderea contractuală. Răspunderea comitentului pentru fapta prepusului. 720/A CCJ civ I 2015

ÎN FAPT

1. Reclamantul a solicitat obligarea pârâtului la plata unei sume de 5297 lei, reprezentând drepturi salariale restante. Prin întâmpinare, pârâtul a solicitat respingerea acțiunii, arătând faptul că, o altă persoană fost angajat al său, a creat efectiv prejudiciul reclamantului, prin faptul a sustras sumele ce i s-ar fi cuvenit ca salariu.

2. Prin Sentința pronunțată de Tribunal, acesta a constatat că, apărările formulate de pârâtă prin întâmpinare nu au putut fi reținute, în cauză, obligația angajatorului de plată a salariului pentru munca prestată este prevăzută la Articol 159 CM (Codul Muncii). Sunt îndeplinite și condițiile prevăzute de 253 CM pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a angajatorului, fiind dovedită fapta ilicită săvârșite de către angajator, în sensul că, în cadrul atribuțiilor de diriguire a activității angajaților și de organizare a activității instituției, acesta trebuia să supravegheze în mod permanent modul în care salariații săi cu atribuții în gestionarea patrimoniului său și în domeniul plății salariilor își îndeplinesc sarcinile care le-au fost trasate potrivit fișei postului, prejudiciul suferit de către reclamant prin recunoașterea drepturilor salariale restante, precum și raportul de cauzalitate între acestea, astfel încât culpa acestuia este prezumată în cauză.

3. Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâtul, solicitând schimbarea în tot, admiterea excepției inadmisibilității și respingerea acțiunii ca nefondată. Raportat la excepția inadmisibilității, pârâtul arată că potrivit 266 CM, jurisdicția muncii are ca obiect soluționarea conflictelor de muncă, ori prejudiciul invocat de reclamant a fost cauzat printr-o faptă penală a unei terțe persoane. Astfel, angajatorul și-a îndeplinit obligația de diligentă și de prudență, de care era ținut, activitatea fostului angajat ieșind din sfera de supraveghere a angajatorului, fiind desfășurată în interes propriu și cu depășirea atribuțiilor. Răspunderea comitentului nu funcționează dacă prepusul,

profitând sau abuzând de funcție, a depășit limitele competenței pe care i le conferea funcția ori a lucrat pentru propriul său interes, fără legătură cu interesele comitentului sau a acționat chiar împotriva intereselor comitentului.

DIFERENDUL

5. Dacă este admisibilă o cerere de plată a drepturilor salariale restante, cât timp banii destinați acestei operațiuni au fost delapidati de un terț, fost angajat .

Dacă este admisibilă o cerere de majorare a pretențiilor în apel, formulată prin întâmpinare.

DECIZIA

6. DA. Cererea este admisibilă, delapidată a fost societatea angajator și nu reclamantul.

NU. Nu este admisibilă o cerere de majorare a pretențiilor în apel, formulată prin întâmpinarea la apelul pârâtului-intimat.

MOTIVAREA

7. Apelul este nefondat și urmează a fi respins ca atare. Curtea a constatat că, ambele motive de apel, atât cel vizând inadmisibilitatea acțiunii, cât și cel vizând neîntrunirea tuturor condițiilor legale pentru antrenarea răspunderii comitentului pentru fapta prepusului său, pornesc de la premisa că prin fapta terțului, fost angajat, care a delapidat sumele reprezentând salariile angajaților, s-a creat prejudiciul solicitat de reclamant în cauză.

8. Curtea constată însă că, delapidarea s-a făcut din sume aparținând societății apelante, deci anterior ca acești bani, corespunzători obligației societății de plată a salariilor către angajații săi, să fie efectiv virati în contul acestor angajați. Practic, delapidarea s-a făcut cu ocazia efectuării operațiilor contabile menite să realizeze transferul bancar al sumelor din contul societății în cel al angajaților, fără însă ca acest transfer să se fi finalizat. Ca atare, delapidate au fost

practic fondurile societății, iar nu salariul reclamantului.

15. Conflict de muncă. Decizie de desfacere disciplinară a contractului individual de muncă Omisiuni sau imprecizii cu privire la descrierea faptei Nulitate absolută 248/R CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin cererea introductivă reclamantul a solicitat constatarea

nulității absolute a deciziei de concediere, cu consecința reintegrării în funcție și a obligării pârâtei la plata drepturilor salariale corespunzătoare.

2. Prin Sentința pronunțată de Tribunal, a fost respinsă ca nefondată contestația în contradictoriu cu intimata (angajator-societate bancară) pentru anularea deciziei de desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă.

S-a reținut faptul că, în cadrul unei agenții a intimatei, în urma unui control intern s-a constatat un minus pe casierie. Pentru identificarea persoanelor vinovate de prejudiciul cauzat și tragerea la răspundere penală a acestor persoane, intimata a formulat plângere penală ce face obiectul unui dosar al DIICOT - serviciul Teritorial Județean, în care s-a început urmărirea penală „ in rem”. Ca urmare a investigațiilor efectuate a rezultat faptul că, în agenție au fost procesate mai multe operațiuni fictive.

În decizia de concediere s-a reținut că, contestatoarea a contribuit la prejudiciul adus băncii prin faptul că a consimțit și a procedat la îndeplinirea de operațiuni fictive și nu a solicitat aprobarea superiorului ierarhic. Instanța a reținut că prin cele două fapte săvârșite de contestatoare, aceasta a încălcat cu vinovăție normele și procedurile interne ale băncii fapte ce constituie, conform Articol 247 CM (codul muncii) abateri disciplinare.

3. Împotriva acestei sentințe, reclamantul a declarat recurs prin care a solicitat casarea sentinței și, în urma rejudecării acțiunii, admiterea acesteia astfel cum a fost formulată. În motivarea recursului, reclamantul a invocat excepția prescripției emiterii deciziei de sancționare, conform Articol 252 Codul muncii, deoarece pârâta a aplicat sancțiunea disciplinară la mai mult de 6 luni de la data săvârșirii faptelor . În privința primei fapte reținute în decizia atacată a contestat că avea atribuții de ridicare și depunere a numerarului în casierie și apreciază ca insuficientă probațiunea administrată. Apoi el nu

avea atribuții de constituire și desființare a depozitelor bancare și că ar fi realizat în mod fraudulos asemenea operațiuni. Pârâta-intimată a depus întâmpinare prin care a invocat nulitatea recursului ca nemotivat, a solicitat respingerea recursului ca nefondat, arătând că excepția prescripției trebuie invocată în fața primei instanțe până la primul termen de judecată conform Articol 2152 Codul Civil, iar starea de fapt expusă de reclamantă nu este conformă.

DIFERENDUL

5. Dacă de desfacere disciplinară a contractului individual de muncă trebuie să cuprindă o descriere conformă a faptei, care constituie abatere disciplinară

DECIZIA

6. DA. Omisiunea / imprecizia din cuprinsul deciziei semnifică nedescrierea faptei și atrage nulitatea absolută a deciziei de concediere.

MOTIVAREA

7. Curtea a constatat că, în speță, angajatorul a emis decizia de desfacere disciplinară a contractului individual de muncă după împlinirea termenul de prescripție de 6 luni prevăzut de Articol 252 CM, prin urmare decizia de concediere contestată în cauză este lovită de nulitate absolută sub aspectul primei fapte, deoarece nu se încadrează în exigențele legale edictate de normele imperative în materia raporturilor de muncă (252 (1) CM).

8. Normele legale impun ca decizia de concediere să cuprindă descrierea faptei care constituie abatere disciplinară (252 (2) a CM), iar Curtea a constatat că, nu sunt indicate în decizie unele elemente esențiale sau modalitatea în care reclamantul ar fi săvârșit fapta, ori data la care s-ar fi săvârșit faptele, Curtea fiind de asemenea și în imposibilitatea de a efectua minime verificări asupra termenului de prescripție prevăzut de 252 (1) CM.

Omisiunea/imprecizia din cuprinsul deciziei semnifică

nedescrierea faptei, sub aspectul datei săvârșirii sale și atrage nulitatea absolută a deciziei de concediere, conform 252 (2) CM.

Prin urmare, Curtea constată că nu mai este necesară examinarea celorlalte critici și apărări corelative, decizia de concediere fiind nulă absolută, urmând a fi desființată, cu consecința potrivit Articol 80 (1) și (2) CM, reintegrării reclamantei în funcția deținută și a obligării pârâtei la plata drepturilor salariale corespunzătoare.

16. Conflict de muncă. Decizie de concediere. Motive care țin de persoana salariatului. Menționarea detaliată a cauzelor care au determinat concedierea. 712/A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Reclamantul (sindicat, în numele unui membru al său) a chemat în instanță pârâțul-societate comercială angajator, solicitând anularea deciziei de concediere, reintegrarea membrului în funcția și postul deținut anterior și obligarea la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care a fi beneficiat membrul de sindicat, până la reintegrarea efectivă, cu dobânda legală până la data plății efective cu actualizarea sumelor prevăzute de Articol 80 (1) CM (codul muncii) cu indicele de inflație. S-a motivat că desființarea locului de muncă nu a fost efectivă și decizia de concediere nu conține motivele care au determinat-o, atât în fapt cât și în drept.

2. Prin Sentința pronunțată de Tribunal, a fost admisă în parte acțiunea formulată de sindicatul-reclamant, în numele unui membru, în contradictoriu cu pârâțul-angajator și în consecință s-a anulat decizia de concediere și s-a dispus reintegrarea în funcția și postul deținut anterior și obligarea pârâțului-angajator la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care a fi beneficiat membrul de sindicat, până la reintegrarea efectivă, cu dobânda legală până la data plății efective.

Nu s-a admis cererea de a se actualiza sumele prevăzute de Articol 80 (1) CM (codul muncii) cu indicele de inflație întrucât această actualizare este cuprinsă în termenul „reactualizate” utilizat de legiuitor în textul menționat.

3. Pentru a lua această hotărâre, s-a reținut că decizia de concediere contestată este lovită de nulitate absolută ca urmare a încălcării 76 (1) a raportat la 78 CM, potrivit căruia decizia de concediere trebuie să conțină motivele care determină concedierea, atât în fapt cât și în drept. Indicarea motivelor presupune descrierea amănunțită și detaliată a acestora, cu suficiente motive și informații, pentru a se aprecia în concret, circumstanțiat și riguros asupra legalității măsurii

dispuse, în condițiile în care 79 CM prevede că „în caz de conflict de muncă angajatorul nu poate invoca în fața instanței alte motive de fapt sau de drept decât cele precizate în decizia de concediere”.

În cauza dedusă judecătii, mențiunile din cuprinsul deciziei au un caracter general, iar în lipsa evidențierii motivelor concrete și efective care au determinat concedierea, nu este posibilă identificarea situației de natură să justifice desființarea postului și nu se poate exercita controlul judecătoresc. Decizia de concediere nu poate fi complinită cu acte extrinseci acesteia și pârâta-angajator, în ciuda dificultăților economice invocate, a efectuat numeroase angajări de personal anterior și ulterior concedierii reclamantei.

4. Împotriva acestei sentințe, a declarat apel pârâta-angajator, solicitând anularea sentinței, cu consecința respingerii acțiunii. Apelul a fost motivat prin aceea că decizia de concediere cuprinde motivele pentru care s-a dispus desființarea postului ocupat de salariat, postul deținut a fost desființat efectiv și nu s-au efectuat angajări de personal pe posturi de natura celor afectate de măsura desființării. Nu s-a formulat întâmpinare, fiind exprimată poziția procesuală în cauză, din partea intimă, de către consilierul juridic al Sindicatului-reclamant.

DIFERENDUL

5. Dacă decizia de concediere poate fi luată pentru motivele care țin de persoana salariatului.

Dacă angajatorul este obligat să motiveze detaliat decizia de concediere.

DECIZIA

6. NU. În cauză nu s-a putut dovedi faptul că ar fi fost dispusă concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului și de asemenea, nu s-a dovedit că desființarea locului de muncă a fost efectivă.

NU. Angajatorului nu îi poate fi impusă o sarcină excesivă sub

aspectul motivării deciziei, și anume, să motiveze cu toate detaliile decizia pe care a luat-o.

MOTIVAREA

7. În mod corect tribunalul a reținut nulitatea deciziei de concediere, în legătură cu nerespectarea dispozițiilor 65 CM. Curtea este de acord că nu poate fi reținută o nemotivare a deciziei de concediere sub aspectul indicării motivelor de fapt, neputând fi impusă angajatorului o sarcină excesivă sub acest aspect, și anume, să motiveze cu toate detaliile decizia pe care a luat-o, totuși, soluția tribunalului rămâne corectă în raport de critica de nelegalitate adusă deciziei de concediere.

8. Nelegalitatea este atrasă de încălcarea dispozițiilor 65 CM și anume, pentru că nu s-a putut dovedi în cauză faptul că ar fi fost dispusă concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului și de asemenea, pentru că nu s-a dovedit că desființarea locului de muncă a fost efectivă. Corect a reținut tribunalul că, angajatorul nu a cuprins în decizia de concediere contestată nici un criteriu pentru care pe fosta angajată, dintre toți ceilalți angajații cu același atribuții, a ales-o spre a fi afectată de măsura reducerii de personal.

Chiar dacă Codul muncii nu reglementează decât pentru situația concedierii colective obligația de a se indica în cuprinsul deciziei de concediere criteriile avute în vedere pentru stabilirea ordinii de prioritate la concediere, se constată că în cazul unei concedieri individuale, indicarea unui atare criteriu este singura modalitate prin care angajatorul va putea susține ulterior, în fața instanței, faptul că acea concediere este fără legătură cu persoana salariatului,, în ipoteza în care sunt mai multe persoane care ocupă funcții similare în cadrul angajatorului și reducerea de personal a vizat doar câteva dintre acestea.

9. Cum corect reține tribunalul, 79 CM interzice a se invoca de către angajator alte motive de fapt sau de drept decât

cele precizate în decizia de concediere.

17. Conflict de muncă. Decizie de concediere. Obligația angajatorului de a demonstra reala desființare a postului 679/A CCJ

PROCEDURA

1. Reclamantul fost angajat al pârâtului, prin contestație a solicitat anularea deciziei sale de concediere, ridicând și o excepție de autoritate de lucru judecat. În motivare, susține în principal aceea că nu a avut loc o reală desființare a postului său.
2. Prin Sentința pronunțată de Tribunal, s-a respins contestația împotriva deciziei, în contradictoriu cu pârâta-angajator.
3. Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut în ceea ce privește excepția invocată, că pentru a se putea reține autoritatea de lucru judecat, trebuie să fie îndeplinită condiția triplei identități, respectiv aceleași părți, același obiect și aceeași cauză și întrucât în dosarul anterior reclamantul nu a fost parte, astfel că soluția pronunțată în acest dosar nu s-a putut reține cu titlu de autoritate de lucru judecat . Instanța a mai constatat că din analiza comparativă a statelor de personal, rezultă că postul reclamantului a fost desființat efectiv.
4. Împotriva acestei hotărâri a declarat apel reclamantul, solicitând admiterea apelului, rejudecarea cauzei în fond în sensul schimbării în tot a hotărârii primei instanțe în sensul admiterii contestației. În motivarea apelului reclamantul a arătat că deși în fața instanței de fond a ridicat unele excepții procesuale, instanța de fond nu s-a pronunțat asupra lor, deși era obligată prin lege, iar în momentul comunicării deciziei de concediere era în incapacitate temporară de muncă, fapt dovedit cu certificatul de concediu medical.
5. Pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat, respingerea apelului astfel formulat ca fiind nefondat și neîntemeiat. Reorganizarea subunităților din subordine, fiind determinată de situația economico-financiară. Pârâta a indicat că disponibilizarea este una individuală, iar potrivit Deciziei nr. 6 din 09.05.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție,

nu era obligată să-i ofere reclamantului lista locurilor de muncă vacante la nivel de unitate, pentru a opta pentru unul din aceste posturi, iar decizia respectă prevederile legale în materie, cuprinzând toate elementele obligatorii statornicite de codul muncii. Apoi, desființarea locului de muncă al reclamantului a avut drept cauză modificarea structurii organizatorice și funcționale, angajatorul fiind singurul în măsură să aprecieze situația sa economică și să ia măsurile necesare îmbunătățirii și eficientizării activităților specifice obiectului său de activitate.

În privința excepției nulității absolute a deciziei, din perspectiva concediilor medicale invocate, raportându-se la 75 (3) CM (codul muncii), potrivit cărora în situația în care în perioada de preaviz contractul individual de muncă este suspendat, termenul de preaviz va fi suspendat corespunzător, cu excepția cazului prevăzut la 51 (2) CM, pârâta a precizat că Certificatul de concediu medical a fost depus și înregistrat la o dată calendaristică la care decizia contestată era deja emisă.

DIFERENDUL

5. Dacă pentru a fi luată o decizie de concediere, angajatorul este obligat să se demonstreze o reală desființare a postului.

DECIZIA

6. DA. Pentru a fi luată o decizie de concediere, angajatorul este obligat să demonstreze o reală desființare a postului.

MOTIVAREA

7. Curtea a apreciat că, nu se poate stabili în speță o reală desființare a postului, ci de o modificare a locului muncii. Așa fiind angajatorul trebuia să confrunte angajatul cu această necesitate, de a fi modificat locul muncii, și dacă în măsura în care modificarea nu ar fi fost agreată de angajat, iar măsura s-ar fi impus pentru o corectă coordonare a activității în cadrul acestui angajator, s-ar fi putut lua eventual în considerare concedierea.

8. Constatând că, pârâta nu a respectat dispozițiile 65 CM, critica privind caracterul efectiv al desființării postului, în contextul circumstanțelor concedierii, este întemeiată.

Analiza celorlalte critici din apel, nu se impune a fi făcută față de consecințele implicate, mai sus arătate, ale constatării ca întemeiată a criticii analizate, consecințe urmărite și prin celelalte critici din apel.”

18. Asigurări sociale. Muncă prestată în grupa I-a de muncă. Obligarea angajatorului la eliberarea adeverinței corespunzătoare. Practica constantă a instanțelor 725/A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Reclamantul a chemat în judecată pârâtul-fost angajator și a solicitat obligarea acestuia să îi emită o adeverință din care să rezulte activitatea prestată în grupa a I de muncă în loc de grupa a II-a de muncă pe o anumită perioadă de timp în care a activat ca sudor în atelierul I Cazangerie - Producție Cazane Interioare. Pârâtul legal citată, nu a formulat întâmpinare.

2. Prin sentința civilă, Tribunalului, a respinsă acțiunea.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut că, din copia carnetului de muncă existent la dosar, rezultă că reclamantul a fost angajatul pârâtului în meseria de sudor, iar în cuprinsul acestui carnet de muncă se precizează că, a beneficiat de grupa a II-a de muncă conform Ordinul nr. 50 Anexa II, în procent de 100% din timp. În cazul de față reclamantul nu a fost nominalizat ca fiind încadrat în grupa I de muncă de către conducerea pârâtei împreună cu sindicatul din această unitate, nu există dovezi din care să rezulte condițiile concrete deosebite de muncă în care și-a desfășurat activitatea reclamantul, respectiv noxe, condiții nefavorabile de microclimat, suprasolicitare fizică sau nervoasă, risc de explozie, iradiere sau infectare și nici nu există dovada că reclamantul și-ar fi desfășurat sarcinile de serviciu în alte condiții decât cele reglementate în grupa a II-a de muncă.

4. Împotriva acestei hotărâri a declarat apel reclamantul, solicitând casarea sentinței atacate și în consecință admiterea acțiunii. În motivare arată că, felul muncii desfășurate în funcția pe care a deținut-o, potrivit

fișei postului și sarcinilor de serviciu, se încadrează în grupa I de muncă, dreptul la acordarea acesteia fiind prevăzut de dispozițiile art. 3, 6 și 7 din Ordinul nr. 50/1990. Mai invocă și practica judecătorească dată în materie sens în care există hotărâri judecătorești definitive pronunțate în cauze în care colegi de-ai săi au solicitat același lucru beneficiind de dispozițiile legale.

5. Pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat, respingerea apelului astfel formulat ca fiind nefondat și neîntemeiat. Reorganizarea subunităților din subordine, fiind determinată de situația economico-financiară. Pârâta a indicat că disponibilizarea este una individuală, iar potrivit Deciziei nr. 6 din 09.05.2011 a

DIFERENDUL

5. Dacă în cuprinsul carnetului de muncă al reclamantului, se precizează că acesta a desfășurat activitatea în condițiile din grupa a II-a de muncă, poate fi dovedită împrejurarea că activitatea efectivă a fost desfășurată în condițiile grupei I de muncă.

DECIZIA

6. DA. Poate fi dovedită împrejurarea că activitatea efectivă a fost desfășurată în condițiile grupei I de muncă, deși cuprinsul carnetului de muncă al reclamantului, se precizează că acesta a desfășurat activitatea în condițiile din grupa a II-a de muncă.

MOTIVAREA

7. Pentru a respinge acțiunea, prima instanță pornește de la ipoteza conform căreia incumbă angajatorului obligația de încadrare în grupele de muncă a activității salariaților, împreună cu reprezentanții sindicatului, fiind implicită ideea că instanța nu ar putea constata în contra acestei stabiliri de către angajator, deci ideea de inadmisibilitate a acțiunii. Curtea reține însă că, nu poate fi reținută teza inadmisibilității acțiunii în instanță pentru constatarea condițiilor de muncă specifice grupelor de muncă, nefiind nici un text de lege în cuprinsul ordinului nr.

50/1990 care să poată fi interpretat în acest fel. Ca atare, în ipoteza în care, deși activitatea a fost desfășurată în condițiile grupei I de muncă, iar încadrarea totuși nu a fost făcută corespunzător, trebuie acceptat că este deschisă calea judecării pentru restabilirea adevărului, mai cu seamă că încadrarea în grupe a dobândit, grație modificărilor legislative din ultimii ani, valențe financiare la calculul pensiei, prin acordarea unui punctaj suplimentar aferent anilor lucrați în grupele de muncă, astfel încât o chestiune care a putut părea lipsită de un interes financiar bine conturat la momentul adoptării Ordinului nr. 50/1990 a dobândit ulterior un atare interes.

8. Prin urmare, este o chestiune de probațiune aceea de a stabili dacă în cazul reclamantului, condițiile în care și-a desfășurat activitatea au fost specifice grupei I, cum de altfel s-a statuat în mod constant în practica instanțelor, în care s-a stabilit pe bază de probațiune corectitudinea cu care angajatorii au recunoscut sau nu o anumită grupă de muncă în favoarea angajaților, situație în care și în cazul reclamantului se impune aplicarea aceluiași considerente.

19. Asigurări sociale. Sporuri și adaosuri salariale care au format salariul brut. Obligarea angajatorului la eliberarea adeverinței corespunzătoare 727/A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Reclamantul a chemat în judecată pârâtul-fost angajator și a solicitat obligarea acestuia la eliberarea unei adeverințe din care să rezulte toate sporurile și adaosurile menționate în statele de plată și care au alcătuit salariul brut, respectiv ore de noapte, spor de vechime, spor muncă grea, acord, spor de muncă periculoasă, zilele lucrate sâmbăta duminica și în sărbători legale, care au constituit baza contribuției sale de asigurări sociale de stat. În motivarea acțiunii, a arătat în esență că are nevoie de adeverința menționată pentru ca sporurile indicate să îi fie luate în calcul pentru stabilirea pensiei. În drept, a invocat prevederile 40 (2) h) și 266 - 269 din CM (codul muncii).

2. Prin întâmpinare pârâtul a invocat excepția lipsei de interes, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată. În privința excepției lipsei de interes a acțiunii, a arătat în esență că unele dintre sporuri sunt menționate în cartea de muncă, iar celelalte nu pot fi luate în calcul la stabilirea pensiei. Pe fond a arătat că s-ar solicita verificarea arhivelor pentru o perioadă foarte îndelungată pentru a elibera adeverința solicitată de reclamant; de asemenea, a arătat că în privința unei perioade, acțiunea este neîntemeiată întrucât sporurile au fost incluse în salariul de bază. De asemenea, a arătat că nu poate fi obligat să elibereze o adeverință ca urmare a inacțiunii reclamantului, respectiv a neatacării de către acesta a deciziei de pensionare emisă în cauză.

3. Prin sentința civilă, Tribunalului, a respins excepția lipsei de interes și a admis acțiunea.

Conform 34 (5) CM: „La solicitarea salariatului sau a unui fost salariat, angajatorul este obligat să elibereze un document care să ateste activitatea desfășurată de acesta, durata activității, salariul, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate.” Conform 40 (2). h) CM „angajatorul are obligația să elibereze, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului”. Raportat la prevederile acestor articole instanța a observat în primul rând că legea (codul muncii) nu lasă angajatorului posibilitatea de a aprecia interesul salariatului sau al fostului salariat de a obține documentul care atestă calitatea de salariat și drepturile salariale ale acestuia. În consecință excepția lipsei de interes a acțiunii fiind neîntemeiată, întrucât angajatorul era obligat să elibereze documentele menționate indiferent de interesul angajatului în acest sens.

Pe fond, instanța a constatat că reclamanta este îndreptățită la eliberarea adevărîței solicitate. Nu este imputabil acesteia în niciun fel efortul pe care trebuie să îl facă societatea pârâtă pentru a-i elibera această adevărîță, iar pentru societatea pârâtă aceasta este o obligație legală pe care trebuie să și-o respecte și este neîntemeiat și argumentul pârâtei referitor la neatacarea de către reclamantă a deciziei de pensionare întrucât, atacarea acestei decizii cu solicitarea de a se lua în calcul veniturile menționate în acțiunea care face obiectul prezentei cauze, ar fi fost lipsită de sens în absența adevărîței eliberate de pârâtă.

4. Împotriva acestei hotărâri a declarat apel pârâtul, considerând-o ca fiind nelegală și netemeinică, în esență, pentru faptul că cererea intimătei-reclamant de obligare a apelantei la eliberarea unei adevărîțe în care să fie indicate sporul de muncă grea, sporul condiții nocive și sporul vechime în muncă este lipsită de interes, întrucât în Carnetul de muncă aparținând intimătei sunt indicate sporul de muncă grea, sporul condiții nocive și/sau spor vechime în muncă acordate de apelanta-

pârâtă.

5. Reclamantul-Intimat a formulat întâmpinare, solicitând respingerea apelului și păstrarea hotărârii.

DIFERENDUL

6. Dacă reclamantul poate obliga fostul angajator la eliberarea unei adeverințe din care să rezulte toate sporurile și adaosurile menționate în statele de plată și care au alcătuit salariul brut.

DECIZIA

7. DA. Reclamantul poate obliga fostul angajator la eliberarea unei adeverințe din care să rezulte toate sporurile și adaosurile menționate în statele de plată și care au alcătuit salariul brut.

MOTIVAREA

8. Curtea reține că, prin acțiune, reclamanta a solicitat obligarea pârâtei la eliberarea unei adeverințe din care să rezulte toate sporurile și adaosurile menționate în statele de plată și care au alcătuit salariul brut și în mod corect prima instanță a obligat pârâta-apelantă la eliberarea acestei adeverințe.

9. Astfel, conform 40 (2) h) CM, angajatorul este obligat să elibereze, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului, iar 34 (5) CM, stabilește că la solicitarea salariatului sau a unui fost salariat, angajatorul este obligat să elibereze un document care să ateste activitatea desfășurată de acesta, durata activității, salariul, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate.

10. Din statele de plată depuse în apel rezultă că reclamanta a realizat, pe lângă salariul de încadrare, și venituri realizate în acord, precum și alte sporuri pe care fostul angajator, conform dispozițiilor legale anterior menționate, este obligat să le cuprindă într-un document care să le ateste, intimata având interes să solicite eliberarea unei asemenea adeverințe pentru a solicita în temeiul acesteia recalcularea pensiei sale.

11. Măsura în care aceste venituri cuprinse în adeverință vor fi ulterior valorificate, în vederea stabilirii pensiei reclamantei, cade în competența casei de pensii investite cu cererea de recalculare a pensiei și eventual, în caz de litigiu, a instanței de asigurări sociale competente, aceasta neputând fi tranșată în prezentul litigiu, în care angajatorul este obligat să pună la dispoziția salariatului o adeverință privind salariul său, cu toate componentele acestuia.

12. Din acest motiv și stabilirea dacă respectivele venituri au făcut parte din baza de calcul a pensiei potrivit legislației anterioare, cade exclusiv în sarcina casei de pensii și eventual a instanței de asigurări sociale, care are și obligația de a aplica cele statuate în acest sens prin decizii pronunțate în recurs în interesul legii.

20. Conflict de competență. Conflict negativ de competență. Cerere reconvențională și cerere de chemare în garanție, formulate în fața instanței competente pentru soluționarea cererii principale 55/F CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Reclamantul a chemat în judecată pârâtul Statul Român prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România SA, solicitând să constate că are calitatea de persoană îndreptățită la despăgubiri aferente exproprierii unei suprafețe de teren; să dispună obligarea pârâtului la plata către reclamant a unei sume sumei de bani în euro, achitabili în lei la data efectuării plății, reprezentând despăgubiri aferente acestei exproprieri, cuprinzând contravaloarea terenului respectiv atât valoarea suprafeței de teren ocupata efectiv de autostrada, cât și restul suprafeței, care nu mai poate fi utilizată, fiind afectată de utilitățile publice aferente autostrăzii și să fie obligat pârâtul la plata către reclamantă a cheltuielilor de judecată ocazionate de cerere.
2. Prin întâmpinare pârâtul Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România SA a formulat cerere reconvențională, solicitând să se constate nulitatea absolută parțială a titlului de proprietate, emis în favoarea reclamantului și ulterior o cerere de chemare în garanție a Ministerului Finanțelor.
3. Prin sentința civilă Tribunalului Cluj a admis excepția necompetenței sale materiale, declinându-se competența de soluționare a cererii reconvenționale și a cererii, în favoarea Judecătorei. În motivare

se reține că, 53 din Legea fondului funciar (18/1991), conferă judecătorilor plenitudine de competență în ceea ce privește cererile care vizează fondul funciar, prin urmare se impune declinarea competenței și în privința cererii de chemare în garanție.

3. Încuviințată cu soluționarea cauzei, Judecătoria a pronunțat o sentință civilă, prin care a admis excepția necompetenței sale materiale, declinându-și competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului . Există conflict negativ de competență.

DIFERENDUL

5. Care este instanța competentă material a judeca o cerere reconvențională sau / și o cerere de chemare în garanție, formulate într-un proces deja deschis aflat în sfera de jurisdicție a instanței competente cu soluționarea cererii principale.

DECIZIA

6. Dacă procesul este în sfera de jurisdicție a unei instanței competente pentru soluționarea cererii principale, aceasta va soluționa și cererea reconvențională sau / și o cererea de chemare în garanție, care au natura unor cereri incidentale.

MOTIVAREA

7. Curtea a avut în vedere dispozițiile 123 (1) CPC, potrivit căruia, cererile accesorii, adiționale, precum și cele incidentale se judecă de instanța competentă pentru cererea principală, chiar dacă ar fi de competența materială sau teritorială a altei instanțe judecătorești, cu excepția cererilor prevăzute la 120 CPC. Apoi, potrivit dispozițiilor 30 (6) CPC, cererile formulate în cadrul unui proces aflat în desfășurare sunt denumite cereri incidentale.

8. Rezultă din cele de mai sus că cererea reconvențională și cererea de chemare în garanție au natura unor cereri incidentale, ele fiind formulate într-un proces deja deschis printr-o cererea de chemare în judecată anterioară. Astfel fiind, rezultă și că prin efectul prevederilor 123

(1) CPC, cele două cereri incidentale formulate în proces de către pârâtă intră în sfera de jurisdicție a Tribunalului, ca instanță competentă cu soluționarea acțiunii reclamantei., înțelesă ca cerere principală ce intră, necontestat, în competența de primă instanță a Tribunalului.

Văzându-se și prevederile 136 CPC, se va stabili, în favoarea Tribunalului competența de soluționare a cererii reconvenționale și a celei de chemare în garanție formulate de pârâta Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România SA.

21. Conflict de competență. Competența materială. Conflictul negativ de competență. Calea de atac în litigiu cu un profesionist. Stabilirea competenței în favoarea instanței specializate 56F CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Pârâta a fost obligată la plata către reclamant, cu titlu de obligații izvorând din mandat și prejudiciu din cauza revocării, a unor sume de bani, cu dobânda legală calculată de la data scadenței și până la plata efectivă și integrală și la plata cheltuielilor de judecată.

2. În cadrul recursului formulat, prin Decizie civilă Tribunalului Specializat, a invocat și a admis excepția necompetenței sale materiale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Cluj. Prin Decizie civilă, s-a admis excepția necompetenței materiale funcționale a jurisdicției de drept civil a Tribunalului - Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal de conflicte de muncă și asigurări sociale în privința judecării acțiunii formulate de către apelantă și s-a declinat competența de soluționare a căii de atac, în favoarea Tribunalului Cluj - Secția civilă.

3. Prin decizie civilă s-a admis, apoi, excepția necompetenței materiale a Tribunalului Cluj - Secția civilă și s-a dispus declinarea soluționării recursului în favoarea Tribunalului Specializat, fiind constatat și un conflictul negativ de competență. Pentru a se lua această hotărâre, s-a reținut că în speța de față este vorba despre raporturi juridice între profesioniști, iar potrivit 36 (3) din Legea privind organizarea

judiciară (304/2004) în cadrul tribunalelor funcționează secții sau, după caz, complete specializate pentru cauze civile, cauze penale, cauze comerciale, cauze cu minori și de familie, cauze de contencios administrativ și fiscal, cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, precum și, în raport cu natura și numărul cauzelor, secții maritime și fluviale sau pentru alte materii. Potrivit 37 idem., în domeniile prevăzute de 36 (3) se pot înființa tribunale specializate. Tribunalele specializate sunt instanțe fără personalitate juridică, care pot funcționa la nivelul județelor și al municipiului București și au, de regulă, sediul în municipiul reședință de județ. Tribunalele specializate preiau cauzele de competența tribunalului în domeniile în care se înființează.

Acțiunea promovată de reclamant vizează un contract de mandat încheiat după intrarea în vigoare a Codului civil actual, fiind aplicabile prevederile 8 (1) din Legea 71/2011 raportat la 3 CC (Cod civil, cauza fiind de competența Tribunalului Specializat, vizând un raport juridic existent între profesioniști.

DIFERENDUL

4. Dacă litigiul de fond este unul care atribuie o competență specializată atunci și cererile sau căile de atac legate de un astfel de litigiu, sunt în competența acelorași instanțe specializate, judecătoreie, tribunal specializat ori secție a Curții de Apel, după caz ?

DECIZIA

5. DA. Dacă litigiul de fond este unul care atribuie o competență specializată atunci și cererile sau căile de atac legate de un astfel de litigiu, sunt în competența acelorași instanțe specializate, judecătoreie, tribunal specializat ori secție a Curții de Apel.

MOTIVAREA

6. Analizând conflictul negativ de competență, Curtea reține vă în aplicarea prevederilor 228 din Legea pentru punerea în aplicare a Codului civil (71/2011), Consiliul Superior al Magistraturii a adoptat

Hotărârea nr. 654 din 31 august 2011, prin care, între altele, a dispus reorganizarea ca tribunale specializate a tribunalelor comerciale Argeș, Cluj și Mureș, începând cu data de 01 octombrie 2011, având în vedere „volumul de activitate înregistrat la nivelul celor trei tribunale comerciale prin comparație cu volumul de activitate în materie comercială de la alte tribunale situate în localități în care își au sedii curți de apel, similar cu situația în care se află cele trei tribunale specializate și care au o schemă relativ apropiată cu cea rezultată din comasarea schemei tribunalului specializat cu cea a tribunalului de drept comun”.

7. Deși nu mai există ligii comerciale, litigiile dintre profesioniști rămân în continuare în competența tribunalului specializat, ținându-se seama de valorificare experienței profesionale a judecătorilor specializați în soluționarea litigiilor prevăzute în Cartea VI – Cap. XIV CPC (Cod procedură civilă). Desființarea ramurii de drept comercial și a denumirii de „comercianți” nu înseamnă dispariția raporturilor sociale reglementate de norme speciale, norme speciale ce impun specializarea, iar continuitatea sub o altă denumire presupune, chiar în lipsa unor norme *expressis verbis*, continuitatea și în privința specializării. Apariția noțiunii de „profesioniști” și includerea în aceasta și a altor categorii decât foștii „comercianți” poate semnifica doar intenția legiuitorului de a crea o categorie mai omogenă de raporturi sociale reglementate prin aceleași norme, pe baza unor criterii care justifică, pe perioada aplicării normei legale, unificarea acestor categorii. Dacă litigiul de fond este unul care atribuie o competență specializată atunci și cererile sau căile de atac legate de un astfel de litigiu, sunt în competența aceluiași instanțe specializate, judecătoreie, tribunal specializat ori secție a Curții de Apel, după caz.

22. Conflict de competență. Competența materială. Daune cauzate într-un accident auto. Stabilirea competenței în favoarea Tribunalului Specializat Cluj 59/F CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin sentința civilă Tribunalul Specializat a declinat competența de soluționare a cererii în favoarea Tribunalului. Tribunalul Specializat Cluj a reținut că, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a chemat în judecată pârâta-societate de asigurare și pe intervenientul forțat, solicitând instanței, ca prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună obligarea pârâta-societate de asigurare la plata unei sume în lei la cursul BNR din ziua efectuării plății, cu titlu de daune morale, la plata unei sume daune materiale, la plata penalităților de 0,1 % pe zi calculate începând cu data avizării producerii evenimentului asigurat de către partea prejudiciată, prin cererea de despăgubire și până la plata efectivă a întregii sume datorate, precum și la plata cheltuielilor de judecată. Faptul că litigiul se poartă între „profesioniști” nu atrage competența materială de soluționare a acestuia de către Tribunalul Specializat, neexistând vreo normă de procedură care să prevadă faptul că litigiile dintre „profesioniști” trebuie să fie judecate de către această instanță specializată. Categoria „profesioniștilor” nu este identică și nu poate fi confundată cu cea a foștilor comercianți, o extindere a competenței, prin analogie, considerând că automat toate litigiile purtate între

„profesioniști” trebuie soluționate de către instanțele specializate, foste comerciale, neputând fi făcute.

2. După înregistrarea dosarului pe rolul Tribunalului Cluj, reclamanta a depus la dosar Note scrise, prin care a invocat excepția necompetenței Tribunalului Cluj. Prin sentința civilă Tribunalului a admis excepția necompetenței sale materiale și în consecință a declinat competența de soluționare a cererii de chemare în judecată în favoarea Tribunalului Specializat.

DIFERENDUL

3. Dacă litigiul de fond este unul care implică un profesionist, societate de asigurare, este competent eventualul Tribunal Specializat sau după intrarea în vigoare a actualului Cod Civil, competența este a Tribunalului ?

DECIZIA

4. Dacă litigiul pe fond este unul care implică un profesionist, competența soluționării cauzei este a Tribunalul Specializat, dar se va ține seama și de valoarea obiectului litigiului raportat la 94 1. j) coroborat cu 95 1. CPC.

MOTIVAREA

5. Analizând conflictul negativ de competență, Curtea reține că raportul juridic dintre părți s-a născut, anterior intrării în vigoare a actualului Cod civil, astfel că sunt aplicabile prevederile din Codul civil abrogat și ale Codului comercial abrogat.

6. Prin înființarea Tribunalului Specializat, acesta a preluat, potrivit dispozițiilor 37 (3) din Legea nr. 304/2004, cauzele de competența tribunalului în domeniul în care s-a înființat, respectiv cauzele de natură comercială (în prezent, după data de 01.10.2011 și litigiile dintre sau cu profesioniști).

Conform 3 17. din Codul comercial - abrogat, asigurările constituie fapte de comerț, astfel încât, competența soluționării cauzei,

raportat și la criteriul valoric astfel cum este prevăzut de 94 j) coroborat cu 95 1. CPC, este Tribunalul Specializat.

Întrucât în materia competenței sunt aplicabile dispozițiile de drept material reglementate de Codul comercial, raportat la data săvârșirii faptei cauzatoare de prejudiciu, aspectele dezbătute de judecătorul fondului referitoare la litigii între profesioniști sunt lipsite de relevanță.

23. Conflict de competență. Competența teritorială. Formularea unui petit simulat al cererii în vederea atragerii unei anumite competențe teritoriale lipsa de interes. 61/F CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin cerere adresată către Judecătoria Cluj-Napoca, reclamantul solicită, pronunțarea unei hotărâri judecătorești în contradictoriu cu paratul domiciliat în Zalău, prin care: 1) sa se constate rezilierea de plin drept a contractului de închiriere privind un apartament dintr-un imobil situat în Cluj- Napoca, să fie obligat paratul la plata - cu titlu de folos de tras - echivalentul chiriei practicate pe piața liberă pentru folosința apartamentului de la data retrocedării, pana la părăsirea efectiva a apartamentului; să fie obligat paratul la plata unei sumei cheltuieli comune și penalizări pentru cheltuielile comune către Asociația de Proprietari, achitate de către reclamanta; obligarea paratului la plata unei alte sume preț restant pentru furnizarea curentului electric, la părăsirea apartamentului, achitate de către reclamanta, precum și, la plata cheltuielilor de judecată.

2. Prin sentința civilă Judecătoria Cluj-Napoca, a admis excepția lipsei de interes a reclamantei în formularea primului petit al cererii

referitor la constatarea rezilierii de plin drept a contractului de închiriere dintre un pârât și Consiliul Local al Municipiului și a admis excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei Cluj-Napoca și declină competența de soluționare a cererii cu privire la petitele având ca obiect pretenții, în favoarea Judecătoriei Zalău.

Cu privire la excepția lipsei de interes a reclamantei în formularea petitului 1 al cererii, instanța apreciază că este întemeiată, acest petit fiind formulat doar pentru a se încerca atragerea competenței teritoriale a Judecătoriei Cluj-Napoca. Lipsa de interes a reclamantei este evidentă în condițiile în care ea este terț față de contractul de închiriere, rezilierea contractului putând fi invocată doar de către părțile acestuia, respectiv de către partea care și-a îndeplinit obligațiile.

În ceea ce privește excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei Cluj-Napoca, instanța a apreciat-o ca fiind întemeiată și a declinat competența de soluționare în favoarea Judecătoriei Zalău. Astfel, pentru petitele referitoare la pretențiile reclamantei, sunt aplicabile dispozițiile 107 CPC și nicidecum ale 113 (4) CPC astfel cum a invocat reclamanta întrucât între reclamanta și pârât nu există și nu a existat niciodată un raport de locațiune.

3. După înregistrarea dosarului pe rolul Judecătoriei Zalău, s-a admis de către această instanță excepția de necompetență teritorială invocată de reclamantă și s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Cluj-Napoca din circumscripția Tribunalului Cluj. S-a suspendat judecata cauzei și s-a înaintat dosarul instanței în drept să hotărască asupra conflictului de competență, Curtea de Apel Cluj. Instanța a reținut că petitele numite „în pretenții” par a avea un caracter accesoriu față de capătul principal de cerere – în constatarea rezilierii de plin drept a contractului de închiriere, după cum rezultă din dispozițiile 30 (3) și (4) CPC. Potrivit 123 (1) CPC, cererile accesorii se judecă de instanța competentă pentru cererea principală, chiar dacă ar fi

de competența materială sau teritorială a altei instanțe judecătorești. Chiar în ipoteza disjungerii, ceea ce nu este cazul în speță, instanța legal învestită inițial rămâne competentă să judece cererile sau capetele de cerere pe care le-a disjuns .

DIFERENDUL

5. Dacă formularea unei cereri lipsite de interes, ca cerere principală, în vederea atragerii competenței teritoriale a instanței de la domiciliul reclamantului, chiar poate avea efect în stabilirea acestei competențe.

DECIZIA

5. NU. Formularea unei cereri lipsite de interes, ca cerere principală, nu stabilește competența teritorială a instanței de la domiciliul reclamantului.

MOTIVAREA

6. Analizând conflictul negativ de competență, Curtea observă că Articolul 107 (1) CPC, cu denumirea marginală „Regula generală” statuează următoarele: „Cererea de chemare în judecată se introduce la instanța în a cărei circumscripție domiciliază sau își are sediul pârâtul, dacă legea nu prevede altfel”. Potrivit 113 (1) CPC care reglementează competența teritorială alternativă, „În afară de instanțele prevăzute la art.107-112, mai sunt competente: 4. instanța locului unde se află imobilul, pentru cererile ce izvorăsc dintr-un raport de locațiune a imobilului”.

8. Curtea constată că reclamantul, a menționat în mod expres că, între el și pârât, nu a existat niciodată un raport juridic de locațiune, iar imobilul a fost predat reclamantului de către Comisia de punere în posesie din cadrul Primăriei Cluj Napoca. În aceste condiții, petitele având ca obiect pretenții, nu au caracterul unor cereri accesorii raportat la capătul de cerere principal având ca obiect constatarea rezilierii de plin drept a contractului de închiriere, întrucât soluționarea lor nu depinde de

soluția dată petitelui principal, în sensul 30 (4) și 123 (1) CPC.

Având în vedere că între reclamant și pârât nu există și nu a existat nici un raport juridic de locațiune, în speță nu sunt aplicabile prevederile 113 (1) 4. CPC, ci 107 (1) CPC. care reglementează competența teritorială a instanței în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul, respectiv Judecătoria Zalău. Pentru aceste considerente de drept, Curtea în temeiul 134 (4) CPC. stabilește competența teritorială de soluționare a prezentul litigiu în favoarea Judecătoriei Zalău.

n.a. Cu toate că soluția pornește argumentarea de la stabilirea unei lipse de interes a reclamantului în petitul principal al cererii, pentru constatarea acestei lipse de interes, ar fi fost necesară administrarea de anumite dovezi și prin urmare competența ar fi aparținut instanței de la locu situării imobilului. În speță însă, soluția este corectă, în perspectiva faptul că petitul principal este o cerere simulată.

24. Conflict de competență. Competența teritorială. Înlocuirea sancțiunii amenzii contravenționale cu sancțiunea prestării de muncă în favoarea comunității 62/F CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin sentința civilă, pronunțată de Judecătoria Năsăud, aceasta și-a declinat în favoarea Judecătoriei Baia Mare competența de soluționare a cererii formulate de petenta Comuna Rodna, în contradictoriu cu intimatul, privind înlocuirea sancțiunii amenzii contravenționale ce i-a fost aplicată acestuia prin procesul-verbal de contravenție, încheiat de către Poliția Șomcuta Mare, cu sancțiunea prestării unei munci în folosul comunității, în favoarea Judecătoriei Baia Mare, județul Maramureș. Judecătoria Năsăud a avut în vedere, în principal, faptul că prin procesul-verbal de contravenție, încheiat de către Poliția Șomcuta Mare, intimatul contravenient a fost sancționat cu amendă pentru comiterea unor contravenții și împotriva acestui proces-verbal nu s-a formulat cale de atac, astfel că acesta constituie titlu executoriu, iar intimatul contravenient nu deține bunuri mobile și imobile

ce pot fi executate silit. În consecință, aplicând Articol 9 (3) și Articol 32 (2) din OG nr. 2/2001, competența de soluționare a prezentei sesizări aparține instanței în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția, respectiv Judecătoria Baia Mare, prin raportare la locul comiterii contravenției (localitatea Biciuni, județul Maramureș).

2. Prin sentința civilă Investită fiind cu soluționarea cererii, Judecătoria Baia Mare a pronunțat o sentință civilă, prin care a admis excepția necompetenței sale teritoriale și și-a declinat în favoarea Judecătoria Năsăud competența de soluționare a cererii. Această Instanță a apreciat că, întrucât modificarea normei de competență a intervenit anterior punerii în mișcare a acțiunii civile prin formularea unei cereri introductive de instanță, competența se determină în raportul cu data sesizării instanței, după cum rezultă din coroborarea Articol 24 și 25 CPC.

S-a constatat existența conflictului negativ de competență.

DIFERENDUL

3. Care este instanța competență pentru soluționarea cererii formulate de unitatea administrativ-teritorială, în contradictoriu cu intimatul, privind înlocuirea sancțiunii amenzii contravenționale, dacă domiciliul acestuia este în raza competenței teritoriale a unei alte instanțe, decât cea competență în localitatea în care a fost săvârșită contravenția.

DECIZIA

4. Instanța competență este cea de la domiciliul intimatului-contravenient.

MOTIVAREA

5. Analizând conflictul negativ de competență, Curtea observă că Judecătoria Năsăud a fost sesizată cu cererea de înlocuire a sancțiunii amenzii cu cea a muncii în folosul comunității în data de 25 noiembrie 2014, intimat-contravenient fiind, domiciliat în comuna Rodna, județul

Bistrița Năsăud. La această dată dispozițiile Articol 9 (3) din Ordonanța privind regimul juridic al contravențiilor (OG nr. 2/2001) stabileau competența instanței judecătorești în a cărei circumscripție domiciliază contravenientul, iar aceste dispoziții legale au natura unor norme de procedură civilă, astfel că ele atrag incidența prevederilor Articol 24 și 25 CPC.

Judecătoria Năsăud a greșit atunci când a ținut seama de un alt conținut al prevederilor Articol 9 (3), acesta aflându-se deja modificat la data de 25 noiembrie 2014, când cererea de înlocuire a amenzii a fost înregistrată la Judecătoria Năsăud.

25. Conflict de competență. Competența materială. Ordonanță președințială. Măsurile provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală. Competența tribunalului 68/F CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin sentință civilă pronunțată de Tribunalul Cluj s-a admis excepția necompetenței sale materiale și s-a declinat competența de soluționare a cererii de chemare în judecată, în favoarea Judecătoriei Turda. Pentru a hotărî astfel, Tribunalul a reținut că în prezenta speță temeiul de drept invocat de către reclamantă este reprezentat de dispozițiile Articol 977 și urm. CPC. Astfel, 978 (4) CPC instanța soluționează cererea potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța președințială care se aplică în mod corespunzător. De asemenea potrivit 997 CPC cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța

competentă să se pronunțe în primă instanță asupra fondului. Or, din modalitatea în care reclamanta a înțeles să formuleze prezentul demers judiciar, tribunalul a conchis că, în ceea ce privește fondul litigiului, acesta se circumscrie ipotezei imaginate de legiuitor în Articol 94 1. h) CPC potrivit căruia judecătorii judecă în primă instanță cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face neevaluabile în bani, indiferent de izvorul lor contractual sau extra-contractual, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe.

2. La rândul său, Judecătoria Turda a pronunțat o hotărâre, prin care a admis excepția necompetenței sale materiale, declinând competența de soluționare a acțiunii în favoarea Tribunalului Cluj.

Pentru a hotărî astfel a reținut că reclamanta și-a întemeiat în drept acțiunea pe prevederile 977 și urm. CPC, iar în ceea ce privește competența instanței în soluționarea cererilor vizând luarea acestor măsuri provizorii, dispozițiile 978 (4) CPC. fac trimitere la procedura ordonanței președințiale, reglementată de dispozițiile 996-1001 CPC., iar prevederile 997 CPC fac vorbire de instanța competentă să se pronunțe în primă instanță asupra fondului dreptului. Apoi, potrivit 95 (1) CPC, tribunalele judecă, în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența expresă a altor instanțe.

În speță, reclamantul a solicitat instanței să pronunțe o hotărâre prin care să interzică reproducerea, distribuirea, comunicarea publică direct sau indirect prin orice mijloace, închirierea, împrumutul operei fără acordul său și să dispună suspendarea activității desfășurate pe site-ul pârâtului până la definitivarea litigiului printr-o hotărâre definitivă, așadar luarea măsurilor speciale pentru apărarea drepturilor de proprietate intelectuală, 977 și urm. CPC. Instanța a mai reținut că normele cuprinse în Codul de procedură civilă sau în legile speciale nu prevăd expres competența altei instanțe în soluționarea cererilor în materie de proprietate intelectuală (Legea nr. 8/1996, OUG 100/2005, Legea nr.

64/1991, Legea nr. 84/1998. Cererea reclamantului rămâne o cerere în materia drepturilor de proprietate intelectuală, cerere, care în baza 95 1. CPC cade în competența de soluționare de primă instanță a tribunalului.

S-a constatat existența unui conflict negativ de competență.

DIFERENDUL

3. Care este Instanța competentă material, să soluționeze o cerere de ordonanță președințială prin care se solicită instituirea de măsuri provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală.

DECIZIA

4. Este competentă Instanța Tribunalului, care este instanța de drept comun în materie civilă, pentru toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altei instanțe.

MOTIVAREA

5. Curtea reține că reclamanta și-a întemeiat în drept acțiunea pe prevederile 977 și urm. CPC, cuprinse în Capitolul IV - Măsuri provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală. Or, așa cum rezultă din însăși titlul capitolului, această procedură este una specială, reglementată ca atare de Codul de procedură civilă și nu se poate reține că acest tip de cerere poate fi încadrată în sfera largă și generală a obligațiilor de a face sau a nu face, în sensul 94 CPC, așa cum greșit a conchis Tribunalul. Curtea subliniază că, odată ce este reglementată o procedură specială, ea dobândește o natură juridică specifică, cu reguli proprii, derogatorii prin definiție de la dreptul comun.

6. Or, în condițiile în care 978 CPC nu instituie o competență specială în materie, făcând trimitere la „instanța judecătorească” rezultă că legiuitorul a înțeles să lase competența de soluționare a acestei cauze instanței de drept comun.

Potrivit 95 1. CPC, instanța de drept comun în materie civilă este tribunalul, aceasta fiind competentă să judece toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altei instanțe.

26. Conflict de competență. Competența materială. Ordonanță președințială. Măsurile provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală. Competența tribunalului 68/F CCJ civ I 2015

ÎN FAPT

1. Prin sentință civilă pronunțată de Tribunalul Cluj s-a admis excepția necompetenței sale materiale și s-a declinat competența de soluționare a cererii de chemare în judecată, în favoarea Judecătoria Turda. Pentru a hotărî astfel, Tribunalul a reținut că în prezenta speță temeiul de drept invocat de către reclamantă este reprezentat de dispozițiile Articol 977 și urm. CPC. Astfel, 978 (4) CPC instanța soluționează cererea potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța președințială care se aplică în mod corespunzător. De asemenea potrivit 997 CPC cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța

competentă să se pronunțe în primă instanță asupra fondului. Or, din modalitatea în care reclamanta a înțeles să formuleze prezentul demers judiciar, tribunalul a conchis că, în ceea ce privește fondul litigiului, acesta se circumscrie ipotezei imaginate de legiuitor în Articol 94 1. h) CPC potrivit căruia judecătorii judecă în primă instanță cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face neevaluabile în bani, indiferent de izvorul lor contractual sau extra-contractual, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe.

2. La rândul său, Judecătoria Turda a pronunțat o hotărâre, prin care a admis excepția necompetenței sale materiale, declinând competența de soluționare a acțiunii în favoarea Tribunalului Cluj.

Pentru a hotărî astfel a reținut că reclamanta și-a întemeiat în drept acțiunea pe prevederile 977 și urm. CPC, iar în ceea ce privește competența instanței în soluționarea cererilor vizând luarea acestor măsuri provizorii, dispozițiile 978 (4) CPC. fac trimitere la procedura ordonanței președințiale, reglementată de dispozițiile 996-1001 CPC., iar prevederile 997 CPC fac vorbire de instanța competentă să se pronunțe în primă instanță asupra fondului dreptului. Apoi, potrivit 95 (1) CPC, tribunalele judecă, în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența expresă a altor instanțe.

În speță, reclamantul a solicitat instanței să pronunțe o hotărâre prin care să interzică reproducerea, distribuirea, comunicarea publică direct sau indirect prin orice mijloace, închirierea, împrumutul operei fără acordul său și să dispună suspendarea activității desfășurate pe site-ul pârâtului până la definitivarea litigiului printr-o hotărâre definitivă, așadar luarea măsurilor speciale pentru apărarea drepturilor de proprietate intelectuală, 977 și urm. CPC. Instanța a mai reținut că normele cuprinse în Codul de procedură civilă sau în legile speciale nu prevăd expres competența altei instanțe în soluționarea cererilor în materie de proprietate intelectuală (Legea nr. 8/1996, OUG 100/2005, Legea nr.

64/1991, Legea nr. 84/1998. Cererea reclamantului rămâne o cerere în materia drepturilor de proprietate intelectuală, cerere, care în baza 95 1. CPC cade în competența de soluționare de primă instanță a tribunalului.

S-a constatat existența unui conflict negativ de competență.

DIFERENDUL

3. Care este Instanța competentă material, să soluționeze o cerere de ordonanță președințială prin care se solicită instituirea de măsuri provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală.

DECIZIA

4. Este competentă Instanța Tribunalului, care este instanța de drept comun în materie civilă, pentru toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altei instanțe.

MOTIVAREA

5. Curtea reține că reclamanta și-a întemeiat în drept acțiunea pe prevederile 977 și urm. CPC, cuprinse în Capitolul IV - Măsuri provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală. Or, așa cum rezultă din însăși titlul capitolului, această procedură este una specială, reglementată ca atare de Codul de procedură civilă și nu se poate reține că acest tip de cerere poate fi încadrată în sfera largă și generală a obligațiilor de a face sau a nu face, în sensul 94 CPC, așa cum greșit a conchis Tribunalul. Curtea subliniază că, odată ce este reglementată o procedură specială, ea dobândește o natură juridică specifică, cu reguli proprii, derogatorii prin definiție de la dreptul comun.

6. Or, în condițiile în care 978 CPC nu instituie o competență specială în materie, făcând trimitere la „instanța judecătorească” rezultă că legiuitorul a înțeles să lase competența de soluționare a acestei cauze instanței de drept comun.

Potrivit 95 1. CPC, instanța de drept comun în materie civilă este tribunalul, aceasta fiind competentă să judece toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altei instanțe.

27. Conflict de competență. Competența materială. Contract de întreținere. Stabilirea competenței raportat la valoarea impozabilă a imobilului 76/DC CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin sentință civilă Judecătoria, s-a admis excepția necompetenței e materiale invocată de către pârât și, în consecință, s-a declinat competența de soluționare a acțiunii formulată de reclamant în favoarea Tribunalului - secția civilă. Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că obiectul acțiunii îl constituie rezoluțiunea contractului de întreținere încheiat între părți, restabilirea situației anterioare prin radierea dreptului de proprietate al pârâților, asupra imobilelor înscris în CF, obligarea pârâtului la restituirea unei sumei reprezentând pensia legală a reclamantului și evacuarea necondiționată

a pârâților din imobilul în litigiu. Raportat la dispozițiile Articol 95 1. CPC, ținând seama că reclamantul formulează o acțiune evaluabilă în bani având ca obiect rezoluțiunea contractului de întreținere al cărui obiect are o valoare de peste 200.000 lei, stabilită prin raportare la grilele notariale, care depășește limita maximă a litigiilor evaluabile în bani de competența judecătoreiei, devine incidentă competența de drept comun dată prin Codul de procedură civilă în favoarea tribunalului.

2. Prin sentința civilă Tribunalului-sectiia civilă, a fost declinată competența de soluționare a acțiunii , în favoarea Judecătoreiei, a constatat conflictul negativ de competență și, în consecință, s-a înaintat dosarul Curții de Apel pentru soluționarea conflictului. Pentru a pronunța această hotărâre, tribunalul a reținut că reclamantul s-a obligat să transmită în favoarea pârâților cu titlu de întreținere imobilul, cu menținerea dreptului de uzufruct viager în schimbul întreținerii pe tot restul vieții. Părțile contractante au evaluat întreținerea la suma de 100.000 lei. Raportat la dispozițiile Articol 103 CPC, față de valoarea obiectului prestației anuale, competența revine judecătoreiei, potrivit Articol 94 1. j) CPC. Tribunalul a apreciat că în cauză, competența se determină potrivit textelor citate, deoarece contractul are ca obiect un drept de prestații succesive. Chiar în ipoteza în care textul citat nu prevede în mod expres regula de determinare a competenței, devin aplicabile dispozițiile articol 104 (1) și nu norma generală prevăzută de Articol 98 (1) CPC, în sensul că, trebuie avută în vedere valoarea impozabilă a imobilului stabilită potrivit legislației fiscale și nu valoarea de circulație a imobilului. Chiar și în această ipoteză, competența revine judecătoreiei, raportat la dispozițiile Articol 104 (1) CPC. Aceasta, având în vedere și faptul că valoarea impozabilă a întregului imobil cu privire la care s-a transmis dreptul de proprietate prin contractul dedus judecății este de sub 100.000 lei, fapt ce atrage competența de soluționare în favoarea Judecătoreiei Cluj-Napoca.

DIFERENDUL

3. Pentru soluționarea unui litigiu, cu obiect rezoluțiunea unui contract prin care a fost transferat dreptul de proprietate asupra unui imobil, în stabilirea competenței materiale, raportat la criteriul valoric, se va ține seama de valoarea impozabilă a imobilului stabilită potrivit legislației fiscale, sau de valoarea de circulație a imobilului indicată de părți, ori stabilită de Instanță.

DECIZIA

4. Pentru soluționarea unui litigiu, cu obiect rezoluțiunea unui contract prin care a fost transferat dreptul de proprietate asupra unui imobil, în stabilirea competenței materiale, raportat la criteriul valoric, se va ține seama de valoarea impozabilă a imobilului stabilită potrivit legislației fiscale.

MOTIVAREA

5. Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor Articol 94 j) CPC, judecătoria judecă în primă instanță orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști. Regulile de determinare a competenței după criteriul valoric sunt stabilite de Articol 98-101 CPC.

6. Articol 98 (1) CPC, instituie regula generală de utilizare a criteriului valoric, potrivit căreia, competența se determină după valoarea obiectului cererii arătată în capătul principal de cerere, iar potrivit Articol 104 (1) CPC, în cererile având ca obiect un dreptul de proprietate sau alte drepturi reale asupra unui imobil, valoarea lor se determină în funcție de valoarea impozabilă, stabilită potrivit legislației fiscale. Valoarea obiectului cererii se stabilește de către reclamant, care, potrivit Articol 194 CPC, trebuie să indice în cererea de chemare în judecată obiectul acesteia și valoarea lui, după prețuirea sa, la momentul introducerii cererii de chemare în judecată.

7. În speță, obiectul acțiunii îl constituie rezilierea contractului de

Întreținere încheiat între reclamant și pârât, restabilirea situației anterioare prin radierea dreptului de proprietate asupra imobilelor, litigiu evaluabil în bani, raportat la dispozițiile Articol 104 (1) CPC. În urma verificărilor efectuate de Curte s-a constatat că valoarea de impunere a întregului imobil cu privire la care s-a transmis dreptul de proprietate prin contractul dedus judecării este sub 200.000 lei, ceea ce, atrage competența de soluționare a prezentei cauze în favoarea Judecătoriei.

28. Conflict de competență. Regulator competență materială. Stabilirea masei succesoriale, a calității de moștenitor și partajul acestei mase succesoriale. Valoarea impozabilă a imobilelor78/D CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei , reclamantul, în contradictoriu cu pârâtul , a solicitat instanței:

- să constate că masa succesorală a defunctului, se compune din dreptul de proprietate asupra unei cote de 1/2 -a parte din imobilele intabulate în cartea funciară;
- să constate că unica moștenitoare acceptantă a defunctului este soția sa supraviețuitoare și totodată legatară sa universală, în baza

Testamentului autentificat, nerevocat de testator;

- să dispună predarea masei succesoriale și apoi intabularea dreptului de proprietate asupra imobilelor din litigiu pe seama soției supraviețuitoare, în întregime, ca bun propriu cu titlu de drept moștenire;

- să constate că masa succesorală a rămasă de pe urma unei defunctei (soția supraviețuitoare), se compune din întregul drept de proprietate asupra imobilelor din litigiu;

- să se constate că moștenitoarele defunctei sunt părțile din prezenta acțiune, în calitate de moștenitoare legale (nepoate de fii precedeați), iar reclamanta și în calitate de legatară cu titlu particular, în baza testamentului autentificat, nerevocat de testatoare;

- să se dispună predarea masei succesoriale a defunctei pe seama reclamantei, cu consecința întabularii dreptului său de proprietate asupra imobilelor din litigiu, în întregime, ca bun propriu, cu titlu de drept moștenire.

2. Prin sentința civilă pronunțată de Judecătoria, s-a admis excepția necompetenței sale materiale, invocate din oficiu de către instanță și, în consecință s-a declinat competența materială de soluționare a acțiunii, având ca obiect succesiune, în favoarea Tribunalului. Pentru a pronunța această soluție, Judecătoria a reținut că finalitatea acțiunii promovate de reclamantă o constituie dezbaterea masei succesoriale rămase după cei 2 defuncți, astfel că, petitele având ca obiect constatare masă succesorală constituie petite principale, în funcție de care urmează a fi soluționate și celelalte petite, de predare a masei succesoriale către moștenitori. Întrucât valoarea imobilelor despre care se susține că intră în componența masei succesoriale, au potrivit grilelor notariale de evaluare a proprietății imobiliare, o valoare de peste 200.000 lei, competența materială de soluționare a aceste acțiuni revine Tribunalului, în temeiul Articol 94 1. k) CPC, coroborat cu Articol 130, 129 (2) 2. CPC.

3. Tribunalul Cluj, prin sentință civilă, a admis excepția de

necompetenței sale materiale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei; a constatat conflictul negativ de competență; a dispus suspendarea judecării cauzei și înaintarea dosarului la Curtea de Apel, pentru soluționarea acestuia. Tribunalul a reținut că, față de obiectul cererii de chemare în judecată competența de soluționare se determină potrivit Articol 104 (1) CPC, care prevede că în cererile având ca obiect un drept de proprietate sau alte drepturi reale asupra unui imobil, valoarea lor se determină în funcție de valoarea impozabilă, stabilită potrivit legislației fiscale, iar conform Certificatului de atestare fiscală eliberat de Primărie, valoarea impozabilă a imobilelor în litigiu este de sub 200.000 lei, astfel încât, potrivit Articol 94 1.k) CPC, competența revine judecătoriei.

DIFERENDUL

4. Care este Instanța competentă, pentru soluționarea unui litigiu, cu obiect stabilirea masei succesoriale în componența cărei se include dreptul de proprietate asupra unor imobile și o cerere de împărțeală a acestor bunuri, dacă, raportat la criteriul valoric, valoarea impozabilă este sub 200.000 lei.

DECIZIA

5. Judecătoria este Instanța competentă, pentru soluționarea unui litigiu, cu obiect stabilirea masei succesoriale în componența cărei se include dreptul de proprietate asupra unor imobile și o cerere de împărțeală a acestor bunuri, dacă valoarea impozabilă este sub 200.000 lei.

MOTIVAREA

6. Curtea a stabilit în favoarea Judecătoriei competența materială de soluționare, motivat pe dispozițiile Articol 94 (1) 1. j) și k), Articol 104, 105 CPC, reținând că acțiunea, are ca obiect constatarea și dezbaterrea unor succesiuni succesive și „predarea moștenirii”.

7. Curtea constată că, în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile

generale conținute în Articol 98 CPC, ci prevederile speciale reglementate în Articol 104 CPC și aceasta deoarece, așa cum pertinent a reținut și Tribunalul, în cauză masa succesorală se compune din dreptul de proprietate supra celor două imobile descrise în petitul acțiunii. Litigiul are ca obiect un drept de proprietate asupra celor două imobile, competența după materie și valoare se va determina potrivit regulii speciale, care se referă la cererile în materie imobiliară. Totodată în conformitate cu Articol 105 CPC, în materie de moștenire, competența după valoare se determină fără scăderea sarcinilor sau datorilor moștenirii.

8. Prin urmare, în speță, se aplică Articol 104 CPC, iar valoarea obiectului acțiunii – respectiv, valoarea celor două imobile litigioase – se determină în funcție de „valoarea impozabilă, stabilită potrivit legislației fiscale”, iar nu în funcție de valorile practicate în grilele notariale. În cauză, conform Certificatului de atestare fiscală eliberat de Primărie, valoarea impozabilă a imobilelor în litigiu este sub 200.000 lei, ori această valoare se situează în mod cert și evident sub plafonul prevăzut de Articol 94 (1) k) CPC., astfel încât, competența materială revine judecătoriei, iar nu tribunalului.

9. Pe de altă parte, competența în primă instanță ar reveni judecătoriei și din perspectiva incidenței în cauză a dispozițiilor Articol 94 (1) 1. j) CPC, , text legal care prevede că „cererile de împărțeață judiciară, indiferent de valoare” sunt de competența în primă instanță a judecătoriilor. În speță, așa zisul petit de „predare a moștenirii către reclamantă”, reprezintă, în realitate, o veritabilă cerere de împărțeață judiciară a bunurilor imobile cuprinse în masa succesorală, împărțeață care ar urma să fie dispusă între reclamantă și pârâte. .

n.a. Dacă, litigiu are ca obiect stabilirea masei succesorale în componența cărei se include dreptul de proprietate asupra unor imobile

și o cerere de împărțeaală a acestor bunuri, cu valoare impozabilă mai mare de 200.000 lei, competența pare a aparține Tribunalului. Cu toate acestea în petit sunt incluse mai multe capete principale de cerere, cum ar fi: constatarea masei succesoriale și partajul acestei mase succesoriale. Instanța pentru început, ar trebui să stabilească această existență, a mai multor capete principale de cerere (98-99 CPC), apoi să stabilească regula procedurală aplicabilă acțiunilor cu mai multor capete principale de cerere. Dacă va constata existența unui singur capăt principal de cerere, regula este cea stabilită la Articol 98 CPC.

29. Conflict de competență. Regulator competență materială. Ajutor la trecerea în rezervă pentru funcționar public cu statut special. Competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului 45 CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin cerere sa, reclamantul a chemat în judecată Inspectoratul de Poliție Județean solicitând obligarea acestuia la plata ajutorului la trecerea în rezervă, într-o sumă, reprezentând diferența dintre suma brută totală datorată și suma brută achitată calculată conform Articol 20 (1) Cap. 2 al Anexei VII din Legea nr. 284/2010 și la plata dobânzii legale

aferente, calculate de la data trecerii în rezervă până la data achitării efective a sumelor datorate.

2. Prin sentința civilă pronunțată de Secția a II-a Civilă de Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului, s-a admis excepția de necompetenței materiale a acelei secții, invocată din oficiu, și în consecință s-a declinat competența de soluționare a acțiunii în favoarea Tribunalului, Secția a I-a civilă. Pentru a hotărî astfel, instanța a apreciat că din interpretarea dispozițiilor Articol 20 (1) Capitolul 2 al Anexei VII din Legea 284/2010 rezultă că sumele convenite în temeiul acestor dispoziții au natura juridică a unui ajutor social de care beneficiază personalul militar, polițiștii și funcționarii publici cu statut special, la trecerea în rezervă sau direct în retragere, iar nu a unor drepturi salariale convenite unor funcționari publici în activitate, pentru a fi incidente dispozițiile Articol 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, astfel încât competența de soluționare a unor asemenea litigii aparține, potrivit Articol 153 f) din Legea nr. 263/2010, jurisdicției muncii și asigurărilor sociale.

3. Prin sentință civilă, Secția a I Civilă a Tribunalului admite excepția de necompetență materială invocată de reclamant și în consecință, declină competența în favoarea Secției a II-a Civilă și de Contencios Administrativ și Fiscal a Tribunalului și constată existența unui conflict negativ de competență. Pentru a hotărî astfel această Instanță, raportat la Articol 20 (1) din Legea nr. 284/2010, anexa VII, a reținut că ajutorul bănesc prevăzut de acest text legal nu are natura juridică a unor drepturi bănești derivate din raporturi de asigurări sociale, ci raporturile juridice se stabilesc între reclamant în calitate de fost funcționar public și pârât, situație în care acestea trebuie să fie soluționată de funcționari statutari, fiind vorba de un drept bănesc ce derivă din raporturile de serviciu dintre părțile litigante în virtutea calității de funcționar public cu statut special pe care a deținut-o reclamantul, neputându-se reține că ar

fi un ajutor bănesc acordat acestuia în temeiul calității de pensionar. S-a mai motivat și că litigiul dedus judecătii nu se încadrează în Articol 153 a) - j) din Legea nr.263/2010, care reglementează jurisdicția de asigurări sociale. De asemenea, s-a invocat și precedentul Curtii de Apel, care a stabilit că asemenea litigii aparțin instanței de contencios administrativ și fiscal.

DIFERENDUL

4. Care este Secția Tribunalului competentă, pentru soluționarea unui litigiu, cu obiect acordarea unui ajutor la trecerea în rezervă pentru un fost polițist,

DECIZIA

5. Competența în soluționarea cauzei aparține Secției de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului, ajutorul la trecerea în rezervă fiind un beneficiu decurgând din executarea raporturilor de serviciu dintre părți.

MOTIVAREA

6. Curtea reține că, elementul esențial în determinarea jurisdicției aplicabile acțiunii deduse judecătii este stabilirea naturii ajutorului acordat în baza articol 20 din anexa VII a Legii nr.284/2010. Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal susține natura de ajutor social a sumelor acordate în baza normei juridice menționată, spre deosebire de Secția I-a civilă care privește ajutorul ca un beneficiu decurgând din executarea raporturilor de serviciu dintre părți.

7. Curtea de Apel apreciază ultima opinie ca fiind judicioasă, având în vedere că dispoziția legală care constituie temeiul juridic al acțiunii, are ca ipoteză situația premisă a desfășurării raporturilor de serviciu dintre funcționarul public cu statut special și administrația penitenciarelor, în raport de care se naște dreptul funcționarului de a beneficia de ajutorul bănesc. Așadar, acordarea acestui drept bănesc cu ocazia trecerii în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea

raporturilor de serviciu cu drept de pensie nu are decât semnificația momentului exigibilității dreptului, fără a influența natura sa care este indisolubil legată de executarea raporturilor de serviciu dintre părți, fiind în cele din urmă în beneficiu pentru activitatea cu caracter de continuitate desfășurată în cadrul unei funcții ce implică o responsabilitate considerabilă.

8. De altfel, Curtea de Apel reține că primele două situații ale normei în discuție, respectiv „la trecerea în rezervă sau direct în retragere” nu sunt puse în legătură cu nașterea corespunzătoare a dreptului la pensie, cum este ipoteza încetării raporturilor de serviciu; or, fără îndoială că legiuitorul nu a intenționat să trateze diferit acordarea ajutorului în funcție de situația care a generat nașterea dreptului, deoarece în absența unei prevederi exprese nu poate fi acceptată o derogare de la unicitatea soluției legislative preconizate. Prin urmare, toate cele trei situații în care funcționarul public cu statut special beneficiază de ajutorul în discuție trebuie tratate unitar sub aspectul calificării jurisdicției aplicabile, care este atrasă tocmai de executarea raporturilor de serviciu.

9. Semnificația semantică a termenului de „ajutor”, nu îl plasează exclusiv în jurisdicția asigurărilor sociale, nefiind deloc străin de raporturile de muncă/serviciu în condițiile în care pe de o parte ajutorul este acordat de fostul angajator, nicidecum de instituția care administrează și gestionează bugetul asigurărilor sociale de stat, iar pe de altă parte demersul reclamantului nu poate fi plasat în jurisdicția de asigurări sociale care se realizează în cauzele anume indicate de Articol 153 a) - j) din Legea nr.263/2010.

30. Partaj judiciar. Partajul coproprietății forțate. *Non omisso medio*. Critica modului de stabilire a taxelor judiciare de timbru în calea de atac fără cerere de reexaminare. Opinie concurentă 228/R CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin cererea de chemare în judecată, așa cum a fost precizată, reclamantul în calitate de coproprietar al imobilului, a solicitat instanței

să dispună partajarea curții interioare aferente, prin atribuirea în proprietate exclusivă a unei suprafețe delimitate printr-un gard; să dispună partajarea podului situat deasupra apartamentului nr. 1, cu părțile indivize comune înscrise în CF colectiv, prin atribuirea în favoarea sa a întregului pod aferent apartamentului 1, cu cheltuieli de judecată.

2. Prin sentință civilă, Judecătoria a admis în parte cererea de chemare în judecată și a dispus sistarea stării de indiviziune asupra podului situat deasupra apartamentului nr. 1, cu părțile indivize înscrise în CF colectiv, în sensul ca atribuie podul amintit în natura în favoarea reclamantului, cu obligarea acestuia la o sultă, conform cotelor-părți indivize, a fost respinsă în rest acțiunea formulată ca nefondată, a fost admisă în parte capătul de cerere accesoriu având ca obiect obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată și a fost respinsă cererea pârâților de obligare a reclamantei la plata cheltuielilor de judecata ca nefondată.

Instanța a reținut că practica și doctrina admit, ca principiu, posibilitatea efectuării unui partaj în măsura în care există acordul tuturor coproprietarilor sau nu se ajunge de schimbarea destinației concrete a bunului, ori nu se cauzează imposibilitatea unei utilizări normale a bunului pentru care s-a recunoscut coproprietatea perpetua. În speță, părțile justifică calitatea lor de coproprietari asupra bunului teren aflat în folosință comună și perpetuă, pentru folosința normală și utilă a imobilelor apartamente edificate pe terenul în litigiu. Prin raportare la prevederile Articol 728 CC-1864 și Articol 673 ind. 1 și urm. CPC-1865, văzând starea actuală a terenului, necesitatea de a se asigura o folosință rațională, normală și egală atât a curții interioare a imobilului și, mai cu seama, a unităților locative de către părțile litigante, în considerarea criteriilor de individualizare amintite mai-sus, reținând și starea de coproprietate forțată asupra terenului - curte interioară, aferentă imobilului, precum și împotrivirea pârâților la efectuarea partajului asupra

imobilului teren, acțiunea promovată de către reclamanta apare ca nefondata, sub aspectul efectuării partajului imobilului teren.

Instanța mai reține că este posibilă partajarea podului aferent apartamentului nr. 1, deși acesta este parte integrantă din părțile comune ale imobilului (coproprietate forțată). De asemenea, alături de corpul B (unde este situat podul în litigiu) și corpul de clădire A, în care se afla apartamentele pârâților, este prevăzut cu pod, care, prin destinația sa, poate asigura nevoile specifice ale pârâților și prevăzut cu acces separat. Mai mult, chiar pârâții au învederat instanței ca nu utilizează în mod curent suprafața podului aferent apartamentului nr. 1 din diferite motive.

După pronunțarea sentinței, Instanța a făcut aplicarea în speță a prevederilor 281 ind. 2 CPC-1865, în sensul ca a dispus completarea dispozitivului Sentinței civile, urmând a dispune și sistarea stării de indiviziune a acoperișului deasupra podului situat deasupra apartamentului nr. 1, în sensul atribuirii acestuia în natură în favoarea reclamantei.

3. Prin decizie civilă. Tribunalului a respins ca nefondate apelurile declarate de reclamanta și de pârâți, împotriva sentinței civile pronunțate de Judecătoria

Analizând apelurile declarate, tribunalul a reținut că terenul, neocupat de construcții sau alte amenajări, nu poate fi partajat prin atribuirea în exclusivitate în favoarea reclamantei, în primul rând întrucât reprezintă curtea comună celor două corpuri de clădire și, ținând cont de destinația și configurația sa, păstrarea coproprietății forțate se impune pentru asigurarea respectării dreptului de proprietate asupra unităților locative deținute de toți coproprietarii.

Tribunalul a mai reținut că, deși în C.F. colectivă este înscrisă construcția „casă cu 4 apartamente”, în realitate pe teren există două corpuri de clădire, alipite, corpul A, având P+2 E, în care se află

apartamentele nr. 2, 3 și 4, aflate în proprietatea părților și corpul B, având doar parter, în care se află apartamentul nr.1, aflat în proprietatea reclamantei. Podul în litigiu este amplasat numai peste corpul B, iar deasupra corpului A nu există un pod, ci doar un acoperiș. Deși podul se află în coproprietatea forțată a părților, tribunalul consideră corectă concluzia primei instanțe, în sensul că este posibilă partajarea acestuia, prin atribuirea acestuia în proprietatea exclusivă a reclamantei. Coproprietatea forțată poate să înceteze când nu se mai impune cu necesitate a fi menținută, iar natura și destinația funcțională a bunului dau posibilitatea împărțirii lui, măsura fiind utilă și pentru a se evita, pe cât posibil, raporturi tensionate între coproprietari.

Referitor la timbrarea întregirii de acțiune, tribunalul a constatat că la data înregistrării acesteia erau în vigoare dispozițiile Articol 3 c) din Legea nr.146/1997, conform cărora cererile de partaj se taxează cu 19 lei. Prevederile Articol 3 c) prin care s-a stabilit că pentru cererile de partaj se achită o taxă judiciară de timbru de 3 % din valoarea bunului au fost introduse abia prin Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008, care a intrat în vigoare la data de 16/07/2009. Tribunalul a considerat nefondate criticile apelanților, prima instanță reținând în mod corect că a fost legal sesizată și în privința întregirii de acțiune, astfel încât în mod legal și temeinic a soluționat cererea de completare a hotărârii.

4. Împotriva deciziei Tribunalului, părțile au declarat recurs, solicitând modificarea în parte a deciziei atacate, în sensul admiterii apelurilor formulate împotriva sentințelor civile, cu consecința respingerii în întregime a acțiunii și a precizării de acțiune formulate de reclamanta R.M.S., cu cheltuieli de judecată. În motivare s-a susținut că, hotărârea tribunalului este parțial nelegală întrucât, deși a înțeles regimul coproprietății forțate asupra terenului, nu a aplicat aceeași "măsura" și pentru alte părți indivize comune și anume podul.

Cele reținute de Tribunal, referitoare la timbrarea cererii la valoare sunt eronate deoarece prin OUG 212/2008 s-a stabilit obligația achitării taxei de timbru la valoare pentru orice cerere de partaj, deși instanța de apel reține că doar după apariția Legii nr. 276/2009 aceasta taxa de timbru ar fi intrat în vigoare, pentru orice ordonanță de urgență intrarea în vigoare este odată cu publicarea în Monitorul Oficial, așa cum este statuat de art. 11 alin 2 din Legea nr. 24/2000 privind norme de tehnică legislativă. În concluzie, odată cu depunerea completării de acțiune reclamanta era obligată să timbreze cu 3% din valoarea acoperișului nou sau cerere.

5. Reclamanta intimată a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil cu privire la toate motivele de recurs care nu se încadrează dispozițiilor Articol 304 CPC punctele 1-9 și a motivelor invocate *omisso medio* și respingerea recursului formulat de către recurenți ca nefondat.

DIFERENDUL

5. Dacă este admisibilă, o cerere de partaj pentru coproprietatea forțată. Dacă sunt admisibile, în recurs, critici aduse sentinței instanței de fond, deși acestea nu au fost depuse în apel.

Dacă este admisibilă reiterarea de către pârâtul-intimat, în apel și apoi recurs, a unei critici privind caracterul timbrabil al cereri ce reprezintă un aspect de legalitate, respectiv de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale în materia taxelor de timbru.

DECIZIA

6. DA. Este admisibilă, o cerere de partaj pentru coproprietatea forțată. NU. Sunt inadmisibile criticile aduse în recurs, împotriva sentinței instanței de fond, dacă acestea nu au fost depuse și în apel.

DA. Reiterarea de către pârâtul-recurent a unei critici în cadrul motivelor de recurs, privind caracterul timbrabil al cereri ce reprezintă un

aspect de legalitate, respectiv de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale în materia taxelor de timbru, este admisibilă.

MOTIVAREA

7. Curtea reține în privința motivelor de recurs prin care se critică direct cele dispuse ori statuete de instanța de fond - cu trimitere expresă la „instanța de fond a / nu a reținut sau avea obligația (...)” -, Curtea constată că acestea intră sub incidența excepției inadmisibilității întemeiată pe dispozițiile Articol 282 (1) coroborat cu Articol 299 (1) CPC-1865. O cale de atac nu poate fi exercitată *omisso medio*, respectiv, nu poate fi criticată direct în recurs, hotărârea pronunțată în primă instanță de judecătore - și care este, potrivit legii, susceptibilă de apel la tribunal -, pentru că, într-o atare situație, instanța de recurs, nu poate exercita controlul judiciar asupra hotărâri pronunțate, iar analizarea, direct în faza recursului, a motivelor ce ar duce la privarea părții de un grad de jurisdicție și, implicit, la încălcarea principiului „non omisso medio”, o astfel de critică în recurs fiind inadmisibilă.

De asemenea, Curtea constată că sunt inadmisibile a fi invocate direct în recurs criticile care nu au fost formulate prin apelul promovat de pârâți împotriva sentinței primei instanțe.

Regula potrivit căreia recursul nu poate fi exercitat *omisso medio* se aplică nu numai în situația în care partea nemulțumită de soluția adoptată în primă instanță nu a declarat apel, ci și în cazul în care sentința a fost apelată, însă numai parțial, pentru alte motive decât cele invocate în recurs.

8. Curtea a mai constatat că memoriul de recurs conține și motive de netemeinicie care se referă la o reproducere a stării de fapt a cauzei din perspectiva pârâților, o analizare a probațiunii administrate în cauză și o expunere a relațiilor dintre părți care intră sub incidența excepției inadmisibilității, întrucât vizează aspecte de netemeinicie a hotărârii recurate, aspecte care s-ar fi încadrat în punctele 10 și 11 ale Articol 304

CPC-1865, în prezent abrogate.

9. Critica pârâților recurenți în legătură cu timbrarea cererii de completare a acțiunii introductive de instanță, în opinia majoritară, este considerată admisibilă pe calea recursului, sens în care se va respinge excepția inadmisibilității acesteia invocată de reclamanta intimată prin întâmpinare. Cu toate acestea critica pârâților a fost respinsă ca neîntemeiată.

Se reține că, prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 08/02/2008, reclamanta a solicitat, printre alte petite, partajarea podului situat deasupra ap. nr.1, iar acest petitul de partajare a podului a fost legal timbrat la data introducerii acțiunii introductive cu o taxă judiciară de timbru în cuantum de 19 lei și timbru judiciar în valoare de 0,3 lei. Ulterior, prin înscrisul intitulat „precizare de acțiune” înregistrat la data de 15/05/2008, reclamanta a solicitat partajarea podului prin atribuirea acestuia în întregime în favoarea ei, cu obligația acesteia de a plăti sultă fiecărui coproprietar în parte. La data de 20/02/2009, reclamanta a depus un înscris denumit „precizare” prin care a arătat că „pentru a nu exista niciun fel de dubiu privitor la petitul 2 din acțiunea introductivă este vorba de podul de deasupra apartamentului 1, precum și acoperișul apartamentului subsemnatei situat deasupra podului.

După pronunțarea hotărârii de către prima instanță, reclamanta a formulat la data de 17/02/2014 o cerere de completare a dispozitivului sentinței în sensul de a se dispune și partajarea acoperișului de deasupra podului situat deasupra ap. 1 așa cum a solicitat prin precizarea de acțiune. Prin întâmpinarea la această cerere, înregistrată la data de 12/03/2014, pârâții au invocat inadmisibilitatea cererii de completare întrucât precizarea de acțiune a reclamantei a fost depusă peste termenul legal, după prima zi de înfățișare și nu a fost taxată la valoarea acoperișului supus partajului astfel încât aceasta nu a făcut obiectul judecății.

Curtea reține și Decizia nr. 7 din 8 decembrie 2014 pronunțată de Înalta Curte De Casație și Justiție în dosarul nr. 4/2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 137 din 24 februarie 2015, prin care s-a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în consecință, s-a stabilit că: În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, partea în sarcina căreia s-a stabilit obligația de plată a taxei judiciare de timbru poate formula critici care să vizeze caracterul timbrabil al cererii de chemare în judecată exclusiv în cadrul cererii de reexaminare, neputând supune astfel de critici controlului judiciar prin intermediul apelului sau recursului. Această decizie este obligatorie pentru instanțele de judecată de la data publicării ei în Monitorul Oficial. Cu toate acestea, Curtea apreciază că Decizia nr. 7 din 8 decembrie 2014 nu este aplicabilă în speță întrucât se referă la partea în sarcina căreia s-a stabilit obligația de plată a taxei judiciare de timbru, or instanța de fond nu a stabilit în sarcina reclamantei nicio obligație de a plăti suplimentar o altă taxă judiciară de timbru. Mai mult, în faza judecării în primă instanță a cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost completată, pârâții nu au invocat nici un aspect de nelegalitate cu privire la netimbrarea precizării de acțiune având ca obiect partajarea acoperișului și, de asemenea, nici instanța de fond nu a pus în discuție acest aspect având în vedere că petitul de partajare a podului a fost legal timbrat odată cu înregistrarea cererii introductive.

Având în vedere particularitățile speței, faptul că în apel pârâții au criticat calificarea greșită a obiectului cererii de chemare în judecată de către prima instanță, punând în discuție caracterul timbrabil al precizării de acțiune ce reprezintă un aspect de legalitate, respectiv de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale în materia taxelor de timbru, Curtea apreciază că reiterarea acestei critici în cadrul motivelor de recurs este pe deplin admisibilă astfel ca a respins excepția inadmisibilității

invocată de reclamanta intimată prin întâmpinare.

10. Curtea mai reține că, o stare de coproprietate forțată, poate să înceteze când nu se mai impune cu necesitate a fi menținută, iar natura și destinația funcțională a bunului dau posibilitatea împărțirii lui, măsura fiind utilă și pentru a se evita, pe cât posibil, raporturi tensionate între coproprietari.

11. Opinia concurentă a judecătorului, a fost formulată în sensul că recursul trebuie respins însă motivele vizând timbrajul sunt inadmisibile nu nefondate. Criticile formulate de recurenții privind timbrajul puteau fi formulate de către orice parte doar în cadrul cererii de reexaminare la instanța de fond, cu privire la modul de stabilirea a taxei de timbru, în temeiul Articol 18 (2) din Legea nr. 146/1997. Textul prevede doar acest mod de criticare a oricăror chestiuni în ce privește taxa de timbru și nu distinge între partea în sarcina căreia s-a stabilit taxa de timbru și celelalte părți. A face o astfel de distincție ar însemna a stabili două proceduri pentru aceleași aspecte, una specială, reexaminarea, pentru partea în sarcina căreia s-a stabilit taxa de timbru, și una generală, apelul sau recursul, pentru celelalte părți. Faptul că partea a uzat sau nu de calea specială nu deschide accesul la calea de atac a apelului sau recursului deoarece ar însemna să se lase la îndemâna părții procedura pe care să o aleagă și să o urmeze, prin exercitarea sau neexercitarea căii de atac speciale.

Apoi, sintagma „modul de stabilire” vizează orice aspecte privind stabilirea taxei de timbru, inclusiv stabilirea că acțiunea este scutită de taxă de timbru sau nestabilirea unei taxe de timbru. Cum pentru recurs, de exemplu, sunt indicate limitativ motivele pentru care poate fi criticată o hotărâre, iar pentru reexaminare nu sunt indicate limitativ astfel de motive, rezultă că orice critici vizând taxa de timbru pot fi formulate, însă doar în cadrul reexaminării.

Cât timp împotriva modului de stabilire a taxei de timbru se

poate uza doar de procedura reexaminării rezultă că orice altă cale de atac împotriva acestui mod de stabilire a taxei de timbru este inadmisibilă, indiferent dacă partea a uzat sau nu de această procedură. Acest aspect rezultă și din principiul legalității căii de atac, în sensul că orice cale de atac poate fi exercitată doar dacă este prevăzută de lege și în condițiile prevăzute de aceasta, cât și din principiul *specialia generalibus derogant*, adică o cale de atac specială are prevalență față de calea de atac ordinară, ceea ce face ca acea cale de atac ordinară să devină inadmisibilă pentru că partea va putea folosi doar calea de atac specială. În măsura în care în ce privește taxa de timbru legea indică o procedură specială și cu privire la examinarea taxei de timbru se menționează expres că încheierea este irevocabilă rezultă cu puterea evidenței că această problemă a taxei de timbru nu mai poate fi examinată într-o altă procedură.

n.a. textul normativ din LEGE privind taxele judiciare de timbru (nr. 146 din 24 iulie 1997 - 15/02/2013)

31. Ajutor public judiciar. Taxă judiciară de timbru. Criterii pentru reducerea și eşalonarea taxei. 728/A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin cererea formulată de petiționar, acesta a solicitat acordarea ajutorului public judiciar în vederea exercitării căii de atac, în principal prin acordarea scutirii de la plata taxei judiciare de timbru datorate în apel, iar în subsidiar, prin acordarea unei reduceri și eșalonări la plata acestei taxe. În motivarea cererii a arătat că înregistrează un venit lunar net de 524 lei din pensie și venituri infime din activitatea de marochinier pentru care plătește impozit la normă de venit. Este în vârstă de 76 de ani și doar costul medicamentelor depășește pensia, taxa judiciară de timbru datorată în apel reprezentând o sumă imposibil de achitat, astfel încât prin obligația instituită în sarcina sa, îi este îngrădit accesul liber la justiție. Cererea a fost formulată conform Articol 8 (3) din OUG nr. 51/2008.

În probațiune, petiționarul a depus declarație pe proprie răspundere din care rezultă că a beneficiat de ajutor public judiciar în fața instanței de fond, pentru același litigiu, cupon de pensie, răspunsul de la Direcția de Impozite și Taxe Locale din cadrul municipiului, dovada că prețul apartamentului pe care l-a achiziționat în baza contractului de vânzare-cumpărare nu a fost achitat integral, precum și certificatul de deces al fiului său.

DIFERENDUL

2. Care sunt criteriile, ce pot fi avute în vedere de Instanță, pentru reducerea și apoi eșalonarea taxei judiciare de timbru.

DECIZIA

3. Pentru reducerea și apoi eșalonarea taxei judiciare de timbru, Instanța va ține cont de prevederile din OUG privind ajutorul public judiciar în materie civilă (nr. 51 din 2008), respectiv Articol 7, 8, 34 și venitul net lunar obținut de petent.

MOTIVAREA

4. Într-un dosar, aflat pe rolul Curții de Apel, instanța a stabilit în sarcina apelantului reclamant obligația de a achita taxa judiciară de timbru în sumă de 5554,43 lei, aferentă soluționării apelului declarat de acesta împotriva sentinței civile a Tribunalului. Se reține că, potrivit actelor depuse de către reclamant, acesta are o pensie de 524 lei și nu s-a făcut dovada că ar realiza și alte venituri.

5. În aceste condiții, instanța constată că reclamantul nu se află în situația prevăzută de Articol 8 (1) din O.U.G. nr. 51/2008, care prevede scutirea de la taxa de timbru pentru persoanele al căror venit net lunar se situează sub 300 lei, însă se încadrează în dispoziția Articol 8 (2) din același act normativ, care prevede avansarea de către stat în proporție de 50% a sumelor de bani care constituie ajutor public judiciar, în cazul persoanelor al căror venit mediu net lunar pe membru de familie se situează sub 600 lei.

6. Instanța apreciază că o reducere cu 50% coroborată cu o eșalonare a plății diferenței rămase de plată pe o perioadă de 36 de luni în baza Articol 34 (2) din același act normativ, având ca și finalitate obligația petiționarului apelant de a achita în fiecare lună o sumă de 77,14 lei, este rezonabilă, permițându-i acestuia accesul la justiție.

7. Totodată, este de menționat că prin încheierea Tribunalului, pronunțată în dosar, petiționarul a beneficiat de ajutor public judiciar prin scutire de la plata a 50% din taxă judiciară de timbru aferentă soluționării fondului cauzei, reprezentând suma de 5554,43 lei, iar prin modalitatea de soluționare a prezentei cereri, sunt respectate dispozițiile Articol 7 din OUG nr. 51/2008.

n.a. textul normativ din ORDONANȚA DE URGENȚĂ privind ajutorul public judiciar în materie civilă (nr. 51 din 2008) (actualizată, aplicabilă începând cu data de 1 februarie 2013), sursa: Ministerul Justiției, legislatie.just.ro, 28/10/2015

32. Alte cereri. Chemare în garanție. Termenul în care poate

fi depusă cererea. 1006/A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin sentință civilă, Tribunalului a respins acțiunea precizată formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâțul Statul Român reprezentat prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A., având ca obiect expropriere și au fost respinse cererile de chemare în garanție formulate de pârâțul Statul Român prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A. în contradictoriu cu chemații în garanție, având ca obiect pretenții, ca tardive. În motivare sunt citate dispozițiile Articol 73 (3) CPC.

2. Împotriva hotărârii instanței de fond a declarat apel și pârâta CNADNR, solicitând în principal, schimbarea în parte a sentinței apelate, în sensul înlăturării obligației stabilită în sarcina ei de a plăti cheltuieli de judecată către chematul în garanție și obligarea reclamantului la plata acestei sume. În motivarea apelului s-a arătat că hotărârea instanței de fond este dată cu aplicarea și interpretarea greșită a dispozițiilor 73, 74 și 453 CPC, pentru că, în speță, nu era incidentă excepția tardivității, așa cum greșit a reținut prima instanță. Aceasta pentru că, cererile de chemare în garanție au fost formulate imediat, la data de 05/09/2014, după depunerea raportului de expertiză topografică, la data de 29/07/2014. Mai mult, instanța avea posibilitatea să disjungă cererile de chemare în garanție și nu să dispună respingerea lor ca tardive.

DIFERENDUL

3. Care este termenul în care poate fi formulată o cerere de chemare în garanție, atâta timp cât este la aprecierea Instanței disjungerea cererii de chemare în garanție de cererea de chemare în judecată.

DECIZIA

4. Cererea de chemare în garanție făcută de pârâat se va depune în

termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată.

MOTIVAREA

5. Admiterea excepției tardivității cererii de chemare în garanție este legală, având în vedere că potrivit dispozițiilor Articol 73 (3) CPC, cererea făcută de pârât se va depune în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată. În cauză, cererea de chemare în judecată a fost înregistrată la data de 19/02/2014, iar cererea de chemare în garanție a fost depusă la data 5/09/2014, cu depășirea termenului.

6. Critica apelantei referitoare la faptul că în cauză nu era incidentă excepția tardivității cererii de chemare în garanție în condițiile în care interpretarea 73 (1) și 74 (4) CPC, dădeau posibilitatea instanței să disjungă cererile de chemare în garanție de cererea de chemare în judecată, nu sunt fondate. Articol 74 (4) CPC, prevede posibilitatea disjunerii cererii de chemare în garanție, dar această procedură este lăsată la latitudinea instanței, care o aplică doar atunci când cererea este făcută în primul rând în termenul procedural și după aceea, dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de chemare în garanție. În mod legal instanța de fond a apreciat că această cerință nu este îndeplinită în cauză, și raportat la momentul formulării cererii de chemare în garanție, a respins-o ca tardivă și nu a dispus judecarea ei separată.

Textul normativ din CODUL DE PROCEDURĂ CIVILĂ Legea nr. 134/2010 actualizat la data de 20 iulie 2015 (sursa: Ministerul Justiției, legislație.just.ro, 02/11/2015)

”Art. 72: Condiții

(1) Partea interesată poate să cheme în garanție o terță persoană, împotriva căreia ar putea să se îndrepte cu o cerere separată în garanție sau în despăgubiri.

(2) În aceleași condiții, cel chemat în garanție poate să cheme în garanție o altă persoană.

Art. 73: Formularea cererii. Termene

(1) Cererea va fi făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată.

(2) Cererea făcută de reclamant sau de intervenientul principal se va depune cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe.

(3) Cererea făcută de pârât se va depune în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării înaintea primei instanțe, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată.

Art. 74: Procedura de judecată

(1) Instanța va comunica celui chemat în garanție cererea și copii de pe înscrisurile ce o însoțesc, precum și copii de pe cererea de chemare în judecată,

întâmpinare și de pe înscrisurile de la dosar.

(2) Dispozițiile art. 64 și art. 65 alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător.

(3) În termenul stabilit potrivit art. 65 alin. (3), cel chemat în garanție trebuie să depună întâmpinare și poate să formuleze cererea prevăzută la art. 72 alin. (2).

(4) Cererea de chemare în garanție se judecă odată cu cererea principală. Cu toate acestea, dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de chemare în garanție, instanța poate dispune

disjungerea ei pentru a o judeca separat. În acest din urmă caz, judecarea cererii de chemare în garanție va fi suspendată până la soluționarea cererii principale.”

33. Alte cereri. Casare cu reținere în vederea administrării de probe suplimentare. Rejudecare printr-o decizie separată. 208/R CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin cererea introductivă așa cum a fost aceasta precizată, reclamantul a formulat contestație împotriva dispoziției emisă de Primar și a solicitat în contradictoriu cu pârâții Primarul, Primăria, Consiliul Local, o Societate Bancară și Ministerul Finanțelor Publice, în principal, să se constate nulitatea dispoziției primarului și calitatea sa de persoană îndreptățită la restituirea unui imobil.

2. Prin sentință civilă, Tribunalul a admis în parte cererea formulată, a fost anulată dispoziția emisă de Primar, s-a constatat calitatea de persoană îndreptățită pentru acordarea măsurilor reparatorii în temeiul Legii nr. 10/2001, s-a dispus restituirea în natură a unei suprafețe de teren de 519 mp, s-a dispus acordarea măsurilor compensatorii în echivalent pentru cota de 1/2 parte din construcție, în prezent demolată, și pentru diferența de 405,50 mp teren, în condițiile capitolului III a Legii nr. 165/2013. Prin hotărâre, s-a respins cererea de restituire în natură a diferenței de teren de 405,50 mp.

3. Printr-o primă decizia civilă a Curții de Apel Cluj, s-a admis recursul declarat de reclamanta împotriva sentinței civile a Tribunalului, care a fost casată și s-a reținut cauza spre rejudecare. Singurul aspect cu privire la care prima instanță a lăsat nelămurită situația reclamantei este însă acela care privește asigurarea accesului reclamantei la suprafața de 519 mp teren ce i-a fost restituită în natură, în condițiile în care această parcelă de teren, fiind înconjurată de alte proprietăți și în considerarea noii ei situații juridice rezultate din hotărârea Tribunalului este izolată de orice drum public, nefiind constituită o cale de acces adecvată. În legătură cu aceasta, Curtea a observat, că este necesar a se stabili, prin

probe suplimentare, care este situația unei suprafețe de teren peste care ar putea fi constituită o servitute de trecere, analizându-se în ce măsură ea ar putea face, în totul sau în parte, obiectul restituirii către reclamantă, cu eventuala substituie a acesteia în drepturile primăriei, concedent.

DIFERENDUL

4. Dacă, în caz de casare curtea de apel poate rejudeca pricina în fond, la un alt termen stabilit în acest scop și dacă instanța poate păstra hotărârea atacată.

DECIZIA

5. În caz de casare, curtea de apel poate rejudeca pricina în fond, la un alt termen stabilit în acest scop, situație în care va pronunța două decizii. Instanța poate păstra hotărârea atacată.

MOTIVAREA

6. Analizând cererea de chemare în judecată în limitele considerentelor deciziei de casare și având în vedere probele administrate în rejudecare, Curtea reține că în primul rând se impune a se face precizarea că obiectul rejudecării îl constituie numai suprafața de teren identificată în decizia de casare, și care ar putea constitui o cale de acces către parcela de 519 m.p. restituită în natură în favoarea reclamantei prin sentința civilă a Tribunalului. Prin raportul de expertiză, s-a arătat că parcela în suprafață de 519 mp. restituită în natură reclamantului nu are ieșire la calea publică în nici o altă variantă decât cea existentă în prezent, nici o altă alternativă nefiind viabilă.

7. Având în vedere faptul că raportat la prevederile Articol 9 din Legea nr. 10/2001 imobilele nu pot fi restituite în natură decât libere de orice sarcini, nu este posibilă restituirea în favoarea reclamantei și a suprafeței de 350 mp. identificată de către expert, nefiind admisibilă grevarea acestei suprafețe de teren de un drept de servitute de trecere care să asigure accesul băncii pârâte la o parte din construcțiile aflate în

proprietatea sa. Prin urmare, Curtea apreciază că se impune acordarea măsurilor reparatorii prin echivalent în condițiile Legii nr. 165/2013 pentru terenul pentru care nu se poate dispune restituirea în natură, astfel cum s-a stabilit inițial prin sentința civilă a Tribunalului.

n.a. La pronunțarea deciziilor, au fost avute în vedere prevederile aplicabile ale CPC 1865

34. Alte cereri. Pronunțarea asupra ce nu s-a cerut și nepronunțarea asupra a ceea ce s-a cerut. Casare cu trimitere 286/R CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin cererea introductivă, reclamantul a investit Instanța cu o acțiune în sistarea comunității de bunuri deținută în comun cu pârâta fosta soție și o acțiune de ieșire din indiviziune față de pârâții, părinții acesteia, având ca obiect imobilele construcții menționate în petitile acțiunii, imobile cu privire la care reclamantul a invocat calitatea de bunuri comune și asupra cărora deține o cotă de proprietate.

2. Prin sentință civilă pronunțată de Judecătoria, a fost respinsă cererea de chemare în judecată privind ieșirea din indiviziune asupra imobilelor constând în casă de locuit și casă de vacanță, formulată de reclamantul-pârât reconvențional, ca neîntemeiată. A fost, în principal, respinsă cererea de partajare a bunurilor mobile, ca inadmisibilă.

3. Tribunalul, prin decizie civilă, a admis apelul reclamantului, a respins apelul declarat de pârâta și a admis apelul declarat de pârâții părinții fostei soți. A schimbat în parte sentința apelată, în ceea ce privește contribuția reclamantului la îmbunătățirile efectuate la casa de locuit, cu privire la bunurile mobile și cheltuielile de școlarizare. Judecând cauza Tribunalul, a constatat contribuția reclamantului la valoarea casei într-o anumită proporție, valoric reprezentând o sumă de bani și a obligat pârâta la plata acestei sume; a constatat contribuția exclusivă a reclamantului la dobândirea anumitor bunurilor comune mobile și cheltuielile de școlarizare ale fostei soții, pârâta, dispunând obligarea la plata acestei sume. A menținut restul dispozițiilor sentinței atacate.

4. Împotriva acestei decizii au declarat recurs, pârâții părinții fostei soți, care au criticat decizia recurată sub aspectul cheltuielilor de

judecată și pârâta fosta soție care a arătat că în mod nelegal instanța a constatat o contribuție a reclamantului, la valoarea casei, în condițiile în care această casă reprezintă proprietatea părinților săi și în condițiile în care reclamantul nu a solicitat niciodată să se constate că are o cotă de contribuție.

DIFERENDUL

5. Dacă, în exercitarea rolului său în aflarea adevărului, judecătorul se poate pronunța asupra unui drept pe care reclamantul nu l-a solicitat sau / și poate omite pronunțarea asupra unui drept pretins de reclamant.

DECIZIA

6. NU. Chiar dacă Instanța constată neregularități în cererea reclamantului, aceasta nu se poate pronunța asupra unui drept pe care reclamantul nu l-a solicitat și cu care instanța nu a fost legal investită și nu poate omite a se pronunța asupra unui drept pretins de reclamant.

MOTIVAREA

7. Curtea amintește că, garanțiile unui proces echitabil, în deplin acord cu dispozițiile Articol 6 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, impun, în planul procedurii civile române, respectarea principiului contradictorialității, al oralității și al dreptului la apărare. Fiecare parte litigantă trebuie să aibă cunoștințe despre orice problemă de fapt sau de drept care se invocă în cauza în care este parte și să aibă, totodată, posibilitatea de a-și formula apărări și de a-și exprima în deplină cunoștință de cauză poziția procesuală vis-a-vis de aceste probleme. În aplicarea dispozițiilor Articol 129 alin. final CPC 1865, (Articol 22 CPC) coroborat cu Articol 6 paragraf 1 din Convenție, instanța este ținută să se pronunțe strict în limitele investirii sale, cu respectarea principiului contradictorialității, al oralității și al dreptului la apărare, și să analizeze pe fond fiecare pretenție dedusă judecății. Curtea a constatat că Tribunalul s-a pronunțat cu depășirea limitelor investirii sale, ceea ce a dus la nejudicarea și necercetarea pe fond, de către Tribunal, a apelului

reclamantului.

8. În niciun moment, reclamantul nu a investit instanța cu o cerere având ca obiect constatarea eventualului său drept de creanță asupra unor îmbunătățiri sau investiții pretins realizate la cele două imobile. Dimpotrivă, în mod constant, atât prin cererea introductivă de instanță, cât și prin apelul promovat împotriva sentinței fondului, reclamantul a invocat dreptul său de coproprietate asupra imobilelor bunuri comune dobândite în timpul căsătoriei sale cu pârâta, în cotă de 1/4 pentru imobilul casă de locuit, respectiv, în cotă de 1/6 pentru casa de vacanță.

9. Or, pronunțându-se asupra unui drept de creanță pe care reclamantul nu l-a solicitat și cu care instanța nu a fost legal investită, și omițând cu desăvârșire să se pronunțe asupra pretinsului drept de proprietate, în cotele arătate, invocate de către reclamant, Tribunalul a pronunțat o soluție ce intră sub incidența Articol 304 (9), 304 (6) CPC 1865, coroborat cu Articol 129 alin. final și 312 (3) teza III CPC, nejuducând pe fond, în aceste limite, apelul reclamantului.

35. Contestație în anulare. Omisiunea de a analiza motivele de recurs dependente de cele deja respinse. 253/R CCJ civ I 2015

ÎN FAPT

1. Prin contestația în anulare, contestatorul a solicitat anularea deciziei pronunțate de Curtea de Apel Cluj, admiterea recursului declarat și în temeiul Articol 312 (5) CPC 1865, casarea deciziei civile Tribunalului și trimiterea cauzei spre rejudecare. În motivarea contestației acesta a arătat, ca prim motiv, aceea că în decizia civilă prin care a fost respins recursul său, sunt incidente dispozițiile Articol 318 CPC 1865, întrucât instanța de recurs, respingând recursul a omis din greșeală să cerceteze motivele de casare expres invocate prin recurs, prevăzute de Articol 304 9. CPC 1865 (*"hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost data cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii"*). Cel de-al doilea motiv al contestației îl vizează neanalizarea de către instanța de recurs a temeiului de casare prevăzut de Articol 312 (5) CPC 1865 (*"instanța a cărei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost regulat citată atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterile fondului, instanța de recurs, după casare, trimite cauza spre rejudecare instanței care a pronunțat hotărârea casată sau altei instanțe de același grad..."*).

2. Prin întâmpinarea formulată de intimat, s-a solicitat respingerea contestației în anulare, în principal ca inadmisibilă, iar în subsidiar ca nefondată. Intimații au invocat faptul că numai omisiunea instanței de recurs de a analiza motivele poate constitui temei al contestației în anulare, or, contestatoarea invocă și neanalizarea motivelor de către instanța de apel, sub acest aspect impunându-se respingerea ca inadmisibilă, iar din conținutul considerentelor deciziei pronunțate în

recurs reiese că instanța a examinat toate motivele de recurs, însă nu și le-a însușit, astfel încât motivele invocate nu se circumscriu celor prev. de Articol 318 CPC 1865.

DIFERENDUL

3. Dacă, Instanța de recurs are obligația de a analiza motivele de casare expres invocate prin recurs, respectiv fiecare motiv de nelegalitate ridicat sau / și de nesoluționare a fondului de către instanța a cărei hotărâre este recurată.

DECIZIA

4. DA. Instanța de recurs are obligația de a analiza fiecare din motivele de casare expres invocate prin recurs, respectiv fiecare motiv de nelegalitate ridicat sau / și de nesoluționare a fondului de către instanța a cărei hotărâre este recurată, dar are posibilitatea de a omite analizarea apărărilor dependente de cele care au fost deja respinse.

MOTIVAREA

5. Curtea a constatat că motivul contestației în anulare îl constituie neanalizarea de către instanța de recurs a tuturor motivelor de casare, temeiul de drept invocat este Articol 318 CPC 1865, astfel încât excepția inadmisibilității invocată de către intimați va fi respinsă, contestația urmând a fi analizată pe fond.

6. Instanța de recurs nu a omis analizarea vreunui motiv de recurs întemeiat pe dispozițiile Articol 304 9. CPC 1865, ci a constatat că nu se impune analizarea sa. Astfel, în speță, lipsa dovedirii contribuției contestatorului la edificarea construcțiilor, cu privire la care concubinii au încheiat o convenție, valabilitatea acestei convenții din punctul de vedere al formei nu prezintă importanță, aspectul probării contribuției la edificare, având prioritate. Aceeași lipsă a dovedirii contribuției contestatorului la dobândirea construcțiilor, coroborată cu împrejurarea că o eventuală dovadă ar fi născut în patrimoniul său un drept de creanță, motivul întemeiat pe neanalizarea în recurs a Articol 312 (5) CPC

1865. În sensul că instanțele nu au soluționat fondul cererii de partaj în baza Articol 400¹ CPC 1865, astfel încât se impune casarea și trimiterea cauzei spre rejudecare, a fost de asemenea găsit ca nefondat și respins.

n.a. Instanța de recurs are obligația de a analiza fiecare din motivele de casare, dar are posibilitatea de a omite analizarea apărărilor dependente de cele care au fost deja respinse, dar această omisiune trebuie consemnată ca atare. Analizarea cererilor dependente de cererea principală, deja respinsă, este de prisos și nu ar avea decât un înțeles demagogic.

Textul normativ din CPC 1865 (cod procedură civilă - abrogat). Sursa: Ministerul Justiției, legislatie.just.ro, 05/11/2015

”ART. 304

Modificarea sau casarea unor hotărâri se poate cere în următoarele situații,

numai pentru motive de nelegalitate:

9. când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost data cu încălcarea sau aplicarea gresită a legii;

ART. 312

(5) Cu toate acestea, în cazul în care instanța a carei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost regulat citată atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterile fondului, instanța de recurs, după casare, trimite cauza spre rejudecare instanței care a pronunțat hotărârea casată sau altei instanțe de același grad.

ART. 318

(1) Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație ... când instanța, respingând recursul ..., a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.”

36. Revizuire. Cerințele care trebuie îndeplinite cumulativ de înscrisul nou pentru ca acesta să fie apt să determine revizuirea. Neîndeplinirea condiției imposibilității prezentării înscrisurilor 249/R CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin decizie civilă , Tribunalul a respins excepția tardivității formulării cererii de revizuire, invocată de intimata și a respins ce neîntemeiată cererea de revizuire. Tribunalul a reținut că nici unul din înscrisurile pe care revizuenții își întemeiază cererea de revizuire nu îndeplinesc cerințele prevăzute de Articol 322 5. CPC 1865, pentru a fi calificate înscrisuri noi, apte de a determina revizuirea unei hotărâri judecătorești. S-a constatat că împrejurarea invocată de revizuenți, pentru justificarea imposibilității prezentării înscrisurilor invocate în prezenta cerere de revizuire, înainte de soluționarea irevocabilă a acțiunii în revendicare, nu constituie o împrejurare mai presus de voința revizuenților. Toate înscrisurilor anterior arătate, existau la data pronunțării hotărârii judecătorești

2. Revizuenții au declarat recurs, solicitând instanței modificarea în parte a deciziei recurate, în sensul admiterii cererii de revizuire, cu consecința desființării deciziei civile a Tribunalului și trimiterea cauzei aceluiași tribunal spre rejudecarea apelului declarat. În motivarea recursului s-a arătat că hotărârea este dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii, prin interpretarea greșită a dispozițiilor Articol 322 5. CPC 1865, considerându-se că nu ar fi îndeplinită cerința ca înscrisurile să nu fi putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților.

3. Intimata, a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea

recursului ca nefondat. În motivare s-a arătat că în mod corect a reținut tribunalul că înscrisurile de care se prevalează revizuienții nu reprezintă înscrisuri noi, acestea existând la data pronunțării hotărârii, din culpa exclusivă a revizuenților nefiind depuse la judecarea apelului. Aceste înscrisuri au fost obținute ulterior printr-o simplă cerere, cerere care putea fi formulată oricând.

DIFERENDUL

4. Care sunt cerințele concrete, care trebuie îndeplinite cumulativ de înscrisul nou pentru ca acesta să fie apt să determine revizuirea.

DECIZIA

5. Printre cerințele concrete, care trebuie îndeplinite cumulativ de înscrisul nou pentru ca acesta să fie apt să determine revizuirea, se enumeră condiția imposibilității prezentării înscrisurilor dintr-o împrejurare mai presus de voința părții și acesta să aibă un caracter determinant în soluționarea cauzei.

MOTIVAREA

6. Curtea reține, la fel ca Tribunal, că printre condițiile care trebuie îndeplinite, cumulativ, pentru cazul de revizuire prevăzut de Articol 322 5. CPC 1865, sunt acelea ca înscrisul invocat să fi existat la data pronunțării hotărârii atacate cu revizuire și să fie descoperit ulterior; înscrisul să nu fi putut fi înfățișat instanței dintr-o împrejurare mai presus de voința părții sau să fi fost reținut de către partea potrivnică; înscrisul să fie determinant pentru soluționarea cauzei.

7. În cauză, nu este îndeplinită condiția imposibilității prezentării înscrisurilor dintr-o împrejurare mai presus de voința părții, fapt pentru care în principiu, nu se mai impune analizarea celorlalte condiții ale acestui motiv de revizuire, chiar în cazul îndeplinirii celorlalte condiții, repunându-se problema schimbării soluției pronunțate asupra cererii de revizuire.

8. Astfel cum a reținut și Tribunalul, în speță,, nu se pune nici problema caracterului determinant în soluționarea cauzei a înscrisurilor invocate prin cererea de revizuire.

n.a. Textul normativ din CPC 1865 (cod procedură civilă - abrogat). Sursa: Ministerul Justiției, legislatie.just.ro, 05/11/2015

"CAP. 2

Revizuirea hotărârilor

ART. 322

Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri data de o instanță de recurs atunci când evoca fondul, se poate cere în următoarele cazuri:

...

5. dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților, ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere;

..."

37. Ordonanță președințială Hotărârea de urgență și chiar în ziua sesizării, asupra măsurilor de protecție a minorilor 1144/A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin decizie civilă , Tribunalul a admis în parte cererea formulată de petiționara DIRECȚIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ ȘI PROTECȚIA COPILULUI MARAMUREȘ în contradictoriu cu intimații părinții minorului , cu participarea reprezentantului PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL MARAMUREȘ, având ca obiect ordonanță președințială și în consecință a dispus

- instituirea măsurii de protecție a plasamentului în regim de urgență, în ceea ce îi privește pe minori, la Centrul de Primire în Regim de Urgență Baia Mare, până la momentul înlocuirii sau încetării măsurii plasamentului dispus în regim de urgență;
- s-a stabilit domiciliul minorilor pe toată durata plasamentului la Centru;
- s-a hotărât că, exercițiul drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părintești privind persoana și bunurile minorilor, pe durata măsurii plasamentului se va realiza pe toată durata plasamentului în regim de urgență, de către șeful Centrului de Primire în Regim de Urgență Baia Mare.

2. Pentru a hotărî astfel, s-a reținut că obiectul prezentului dosar îl constituie solicitarea Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Maramureș, de a se dispune în cadrul procedurii ordonanței președințiale, instituirea măsurii plasamentului în regim de urgență pentru minori, având în vedere prevederile Articol 134 (4) din Legea nr.

272/2004". S-a considerat că interesul superior al copiilor, astfel cum acesta este caracterizat prin prevederile art. 2 alin. (7) din Legea nr. 272/2004, respectiv nevoile de dezvoltare fizică, psihologică, de educație și sănătate, de securitate și stabilitate și apartenență la o familie, situația de risc, neglijare, formele de violență verbală exercitate asupra copiilor, potențialele situații de risc care pot interveni în viitor, capacitatea părinților sau a persoanelor care urmează să se ocupe de creșterea și îngrijirea copilului de a răspunde nevoilor concrete ale acestuia, impunându-se luarea în regim de urgență a măsurii plasamentului în procedura ordonanței președințiale. Urgența, chiar dacă nu este rezultatul unei situații particulare care a avut loc în preajma momentului la care a fost sesizată instanța, în cazul luării măsurii de plasament, s-a considerat că în cazul dedus judecății poate fi reținută, prin simplul fapt că minorii sunt într-o situație de risc .

3. Împotriva sentinței, au declarat apel pârâții - părinții minorilor, solicitând încetarea măsurii de protecție a plasamentului în regim de urgență și înapoierea minorilor în grija părinților naturali. Apelanții doresc ca minorii să crească împreună cu ei, apelantul obținând o locuință specială din partea Primăriei municipiului și deținând mijloacele necesare creșterii și educării celor trei copii în condiții bune, care să le permită dezvoltarea armonioasă în prezența părinților. Nu sunt aplicabile dispozițiile Articol 68 din Legea nr. 272/2004, întrucât minorii nu au fost abuzați, neglijați sau supuși vreunei forme de violență, nu există temeii legal pentru luarea măsurii de plasament în regim de urgență, fiindcă apelanții își pot exercita drepturile și obligațiile părintești cu privire la cei trei copii minori, care se dezvoltă armonios în cadrul familiei. Constatările din ancheta socială, nu sunt reale în totalitate.

4. Intimata Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Maramureș prin întâmpinare a solicitat respingerea apelului, arătând în motivare, că cei trei copii provin dintr-o fostă relație de

concubinaj, apelanta părăsind domiciliul și angajându-se într-o altă altă relație de concubinaj și nu contribuie la creșterea și îngrijirea copiilor, iar cei trei copii au fost văzuți la cerșit de cadrele didactice, în timpul orelor de curs, au avut un limbaj vulgar, erau agitați, violenți, prezentau urme de abuz fizic și erau îmbrăcați necorespunzător.

DIFERENDUL

5. Dacă, Instanța poate dispune luarea urgentă a măsurii de protecție a minorilor pe calea ordonanței președințiale, dacă aceștia se află într-o situație de risc, coroborată cu refuzul acordului ambilor părinți de luare a măsurilor de protecție.

DECIZIA

6. DA. Instanța poate dispune luarea urgentă și în ziua sesizării, a măsurii de protecție a minorilor pe calea ordonanței președințiale și plasamentul în regim de urgență la Centrul de Primire în Regim de Urgență, dacă aceștia se află într-o situație de risc, coroborată cu refuzul acordului ambilor părinți de luare a măsurilor de protecție.

MOTIVAREA

7. Curtea a reținut că luarea urgentă a măsurii de protecție pe calea ordonanței președințiale, s-a impus pentru situația de risc în care se află cei trei minori, coroborată cu refuzul acordului ambilor părinți de luare a măsurilor de protecție conform Articol 100 (3) din Legea nr. 272/2004.

8. Potrivit Articol 998 (2) CC, ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților, iar în caz de urgență deosebită, ordonanța va putea fi dată chiar în aceeași zi, instanța pronunțându-se asupra măsurii solicitate pe baza cererii și actelor depuse, fără concluziile părților. Aceste condiții au fost îndeplinite în speță, măsura de protecție a plasamentului copiilor în regim de urgență la Centrul de Primire în Regim de Urgență impunându-se a fi luată cu promptitudine, față de situația de risc maxim

în care se aflau minorii .

38. Ordonanță președințială. Suspendarea provizorie a executării. Definirea stării de urgență 1002/A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin cererea de ordonanță președințială petenta - societate comercială, a solicitat în contradictoriu cu intimatul persoană fizică, suspendarea provizorie a executării sentinței civile din 2014 pronunțate de către Tribunal, până la soluționarea cererii de suspendare provizorie a executării formulată în cadrul apelului declarat împotriva acestei sentințe. În motivarea cererii, petenta a arătat în esență că prin sentința din 2014 a fost admisă acțiunea reclamantului- intimat, s-a dispus anularea deciziei de concediere și a fost obligată la plata despăgubirilor egale cu drepturile salariale, la plata celorlalte drepturi de care a beneficiat reclamantul precum și la plata cheltuielilor de judecată. În ceea ce privește oportunitatea măsurii suspendării, s-a arătat că intimatul a demarat procedura de executare silită față de societate și a fost înființată inclusiv măsura popririi conturilor, iar prin urmare, prejudiciile pe care le suferă prin caracterul executoriu al sentinței au caracter cert și imediat, cele patru condiții impuse de legiuitor sunt îndeplinite în prezenta cauza și există o aparență de drept privind caracterul extrem de pronunțat al aparenței de nelegalitate al hotărârii instanței de fond.

DIFERENDUL

2. Dacă, este admisibilă o cerere de suspendare pe calea ordonanței președințială, a executării unei hotărâri ce poate fi pusă în executare, dar este atacată cu apel, cale de atac în care a fost solicitată

suspendarea executării și care sunt condițiile de admisibilitate.

DECIZIA

3. DA. este admisibilă o cerere de suspendare pe calea ordonanței președințială, a executării unei hotărâri ce poate fi pusă în executare, dar este atacată cu apel, cale de atac în care a fost solicitată suspendarea executării. Petentul trebuie să consemneze cauțiunea la dispoziția instanței și să justifice în concret urgența luării măsurii.

MOTIVAREA

4. Curtea reține că, prin sentința civilă a Tribunalului, s-a dispus anularea deciziei de concediere emisă de petenta, aceasta fiind obligată să-i plătească fostului salariat, intimatul, o despăgubire egală cu drepturile salariale indexate, majorate și reactualizate, precum și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, începând cu data concedierii și până la rămânerea definitivă a hotărârii, precum și cheltuieli de judecată. Împotriva acestei hotărâri a declarat apel petenta, ocazie cu care a solicitat și suspendarea executării provizorii a sentinței până la soluționarea apelului.

5. Curtea reține că sentința pronunțată în primă instanță de către tribunal, vizează plata unor drepturi izvorâte din raporturile juridice de muncă, astfel încât potrivit Articol 448 (1) 2. CPC, este o hotărâre executorie provizoriu de drept, ceea ce presupune ca obligația stabilită să fie adusă la îndeplinire de bunăvoie, iar în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, aceasta se va aduce la îndeplinire prin executare silită.

6. Conform prevederilor 450 (1) CPC. „suspendarea executării provizorii va putea fi solicitată fie prin cererea de apel, fie distinct în tot cursul judecății în apel”, iar potrivit 450 (5) CPC, până la soluționarea cererii de suspendare, Instanța va putea fi încuviințată provizoriu, prin ordonanță președințială, chiar înainte de sosirea dosarului, fiind impusă de textul legal și respectarea cerinței de plată a unei cauțiuni.

7. Deși este îndeplinită cerința legală imperativă a consemnării cauțiunii la dispoziția instanței prin recipisa emisă de unitatea bancară, iar măsura ce se dorește a fi luată are un caracter temporar nefiind de natură a prejudica fondul cauzei, Curtea constată că în speță nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de dispozițiile 997 (I) CPC, care să justifice cererea petentei, întrucât lipsește urgența. Legiuitorul nu definește urgența, însă indică situațiile care o pot justifica: păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

8. Curtea apreciază că, argumentele contradictorii prezentate de societatea petentă, care pe de o parte a arătat că este împiedicată să facă plăți pentru desfășurarea producției, iar pe de altă parte a arătat că a oprit producția, duc la concluzia că nu există motive reale și neechivoce care să justifice urgența în luarea unei atare măsuri. Societatea a mai invocat că există riscul de a nu putea recupera de la intimat sumele pentru care este executată silit, însă Curtea reține că riscul nu echivalează cu imposibilitatea de reparare, or, doar aceasta din urmă este situația în care se impune admiterea cererii pentru prevenirea pagubei iminente.

**39. Sechestrul asigurător. Lipsa caracterului exigibil.
Nerelevanță
638/A CCJ civ I 2015**

PROCEDURA

1. Prin încheiere civilă, Tribunal a admis cererea formulată de creditor în contradictoriu cu debitorul și în consecință a dispus instituirea măsurii sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, până la concurența sumei împrumutate de 252.000 lei, a fost obligat creditorul să depună cauțiune în sumă de 30.000 lei în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii, la Trezoreria Statului sau la CEC Bank SA, pe numele creditorului, la dispoziția instanței. Apoi, Instanța a atras atenția creditorului asupra desființării măsurilor asigurătorii în situația nedepunerii cauțiunii.

2. Pentru a pronunța această încheiere, Tribunalul analizând cererea prin prisma dispozițiilor 952 (3) CPC, a constatat temeinicia acesteia, fiind îndeplinite toate condițiile cerute de lege. Astfel, creanța creditorului este constatată printr-un act scris, respectiv contractul de împrumut, creditorul a intentat acțiune pentru recuperarea creanței, există riscul risipirii averii debitorului până la obținerea de către creditor a titlului executoriu, întrucât, așa cum rezultă din informațiile culese de pe internet, împotriva acestuia a fost începută urmărirea penală pentru fapte de corupție, dosarul de urmărire penală fiind instrumentat de către

D.N.A, iar inculpatul fiind cercetat în stare de liberate, are posibilitatea de a-și înstrăina bunurile pentru a eluda eventualele măsuri asigurătorii dispuse de organul de urmărire penală.

3. Împotriva acestei încheieri a declarat apel debitorul, solicitând respingerea cererii formulate de creditor pentru instituirea unui sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și imobile, precum și obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată. În motivarea apelului a arătat că, față de el nu există o creanță exigibilă, certă sau lichidă. Părțile sunt într-o procedura litigioasă într-un dosar, ce are ca obiect stabilirea pentru contractul de împrumut încheiat între părți a unui termen pentru restituirea acestui împrumut. Atâta timp cât se solicită în fața instanței de fond să se stabilească un termen pentru restituirea împrumutului, rezultă că acea creanță, provenind din acel împrumut, nu este certă, nu este lichidă și nu este exigibilă.

4. Creditorul a formulat întâmpinare, solicitând respingerea apelului arătând în esență că debitorul nu a executat obligația pe care și-a asumat-o în baza contractului de împrumut încheiat, iar dovada faptului că debitorul dorește să se sustragă de la restituire, o constituie conținutul declarațiilor de avere depuse de acesta în calitate de consilier județean în care stabilește unilateral termenul de restituire a împrumutului anul 2046, termen la care este foarte probabil ca nici debitorul și cu atât mai puțin creditorul, în prezent în vârstă de 77 de ani, să nu mai aibă existență fizică.

DIFERENDUL

5. Dacă, Instanța poate dispune instituirea unui sechestrul asigurător, chiar și atunci când creanța nu este exigibilă și care sunt celelalte condiții ale legalității măsurii.

DECIZIA

6. DA. Instanța are posibilitatea de a dispune instituirea unui sechestrul asigurător, chiar și atunci când creanța nu este exigibilă.

Măsura poate fi dispusă atunci când este pericol ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să își ascundă ori să își risipească averea.

MOTIVAREA

7. Curtea, analizând apelul formulat prin prisma motivelor invocate și a probațiunii administrate în apel, constată că acesta este nefondat, urmând a fi respins. Creditorul a făcut dovada consemnării cauțiunii în cuantum de 30.000 lei

stabilită în sarcina sa prin încheierea primei instanțe în baza 1056 CPC și a depus la dosar copiile declarațiilor de avere ale debitorului, din conținutul cărora reiese că la rubrica „datorii”, acesta a menționat suma de 252.000 lei, cu scadența indicată pentru anul 2042.

8. În ce privește lipsa caracterului exigibil, cert sau lichid al creanței, acesta de asemenea nu poate constitui un motiv care să ducă la respingerea cererii creditorului, întrucât în conformitate cu 952 (3) CPC, temei de drept reținut de prima instanță ca incident cu ocazia analizării pretenției dedusă judecății, sechestrul asigurător poate fi încuviințat chiar și atunci când creanța nu este exigibilă, în cazurile menționate în conținutul acestei prevederi legale.

Textul normativ CPC (COD PROCEDURĂ CIVILĂ), sursa: Ministerul Justiției, legislatie.just.ro

”Articolul 952

Noțiune

Sechestrul asigurător constă în indisponibilizarea bunurilor mobile sau/și imobile

urmăribile ale debitorului aflate în posesia acestuia sau a unui terț în scopul

valorificării lor în momentul în care creditorul unei sume de bani va

obține un titlu executoriu.

Articolul 953

Condiții de înființare

(1) Creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată în scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă dovedește că a intentat cerere de chemare în judecată. El poate fi obligat la plata unei cauțiuni în cuantumul fixat de către instanță.

(2) Același drept îl are și creditorul a cărui creanță nu este constatată în scris, dacă dovedește că a intentat acțiune și depune, odată cu cererea de sechestrul, o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată.

(3) Instanța poate încuviința sechestrul asigurător chiar și atunci când creanța nu este exigibilă, în cazurile în care debitorul a micșorat prin fapta sa asigurările date creditorului sau nu a dat asigurările promise ori atunci când este pericol ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să își ascundă ori să își risipească averea. În aceste cazuri, creditorul trebuie să dovedească îndeplinirea celorlalte condiții prevăzute la alin. (1) și să depună o cauțiune, al cărei cuantum va fi fixat de către instanță.

...

Articolul 1.057

Stabilirea cauțiunii și depunerea ei

(1) Când legea prevede darea unei cauțiuni, suma datorată de parte cu acest titlu se stabilește de către instanță în condițiile legii și se depune la Trezoreria Statului, la CEC Bank- S.A. sau la orice altă instituție de credit care efectuează astfel de operațiuni, pe numele părții respective, la dispoziția instanței sau, după caz, a executorului judecătoresc.

(2) Dacă legea nu prevede altfel, cauțiunea nu va reprezenta mai mult de 20% din valoarea obiectului cererii, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, nu va putea depăși suma de 10.000 lei.”

40. Sechestrul judiciar. Neîndeplinirea condițiilor de înființare 859/A CCJ civ I 2015

PROCEDURA

1. Prin sentința civilă, Tribunalul a respins cererea de instituire a sechestrului judiciar formulată de reclamant. Pentru a hotărâ astfel, Instanța de fond a reținut că reclamantii sunt copiii defunctului dintr-o căsătorie anterioară, iar pârâta este soția supraviețuitoare a acestuia. Între părți există un litigiu având ca obiect dezbateri masă succesorală după defunct înregistrat pe rolul Tribunalului, iar din compunerea masei succesoriale sunt menționate ca făcând parte cota de 1/2 parte din bunurile mobile cu privire la care s-a formulat prezenta cerere de instituire sechestrul judiciar. Pe fond, 971, 972 CPC permit instituirea unui sechestrul judiciar asupra bunurilor cu privire la care există un proces asupra proprietății, dacă există pericolul înstrăinării bunului din masa succesorală. Cu toate că există proces asupra acestor bunuri, instanța nu a putut considera, în concret, că cererea de instituire a sechestrului judiciar ca fiind justificată, deoarece reclamantii împreună cu pârâta au inventariat bunurile aflate în posesia și folosința pârâtei și chiar dacă pârâta a înstrăinat anumite bunuri mobile, a primit prețul pe care l-a depus în bancă, iar împrejurarea este una singulară nu conduce automat la ideea că pârâta intenționează să sustragă bunurile din masa succesorală.

2. Împotriva acestei sentințe, reclamantii au declarat apel, solicitând instanței admiterea acestuia, modificarea hotărârii atacate în sensul admiterii cererii de înființare a sechestrului asigurator. În motivarea apelului, au arătat că împreună cu pârâta sunt părți într-un dosar având ca obiect dezbaterea succesiunii după defunctul lor tată, în masa succesorală incluzându-se și bunurile mobile asupra cărora au solicitat înființarea sechestrului judiciar. După decesul tatălui lor, reclamantii împreună cu pârâta au efectuat un inventar al bunurilor de la domiciliul defunctului, iar ulterior pârâta le-a interzis accesul în imobil. Pârâta a recunoscut că a vândut anumite bunuri și a depus suma într-un cont. După opinia reclamantilor, aceste bunuri puteau fi vândute la prețuri mult mai mari, iar pârâta nu a făcut dovada achitării întregului preț.

3. Pârâta intimată a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului și menținerea hotărârii pronunțate de către instanța de fond ca fiind temeinică și legală. În susținerea poziției procesuale, intimata a arătat că afirmațiile apelanților sunt neconforme cu realitatea întrucât nu a dat dovadă de rea-credință în administrarea bunurilor rămase după defunct, înstrăinarea fiind un fapt singular, justificat de imposibilitatea de a se ocupa personal cu administrarea acelor bunuri.

DIFERENDUL

4. Care sunt condițiile în care, Instanța poate institui sechestrul judiciar asupra unui bun mobil, sau asupra unui imobil, aflat în litigiu.

DECIZIA

5. Instanța poate institui sechestrul judiciar asupra unui bun mobil sau asupra unui imobil aflat în litigiu. dacă există un proces asupra proprietății sau altui drept real ori asupra posesiei bunului mobil sau imobil și, în concret, instanța apreciază că această măsură este necesară pentru conservarea dreptului discutat.

MOTIVAREA

6. Curtea reține că, din textele legale rezultă că sechestrul judiciar poate fi instituit asupra unui bun mobil sau asupra unui imobil aflat în litigiu dacă sunt îndeplinite următoarele cerințe: există un proces asupra proprietății sau altui drept real ori asupra posesiei bunului mobil sau imobil și instanța apreciază că această măsură este necesară pentru conservarea dreptului discutat.

7. În speță, reclamantii au dovedit îndeplinirea primei condiții, respectiv a existenței procesului având ca obiect dezbaterea succesiunii defunctului însă Curtea apreciază că aceștia nu au dovedit necesitatea înființării sechestrului judiciar asupra imobilului și asupra bunurilor mobile enumerate în cererea de chemare în judecată.

8. Împrejurarea înstrăinării bunurilor este una singulară și a fost pe deplin justificată de faptul că pârâta este o persoană în vârstă și nu mai poate administra bunurile astfel că, în opinia Curții, nu este de natură să ducă la ipoteza că pârâta intenționează să sustragă bunurile din masa succesorală sau să micșoreze valoarea acestora în dauna intereselor reclamantilor, cu atât mai mult cu cât și pârâta are un drept de proprietate în cotă de 1/2 parte din aceste bunuri ca urmare a sistării comunității de bunuri. Pentru aceste considerente de fapt și de drept, Curtea apreciază că în prezenta cauză pârâții nu au probat necesitatea înființării sechestrului judiciar în condițiile 972 (1) CPC astfel că va respinge ca nefondat apelul.

Textul normativ conform CPC (Cod procedură civilă), sursa: Ministerul Justiției, legislație.just.ro, 12/11/2015

”Capitolul III Sechestrul judiciar

Articolul 972

Noțiune

Sechestrul judiciar constă în indisponibilizarea bunurilor ce formează obiectul litigiului sau, în condițiile legii, a altor bunuri, prin încredințarea pazei acestora unui administrator sechestrului desemnat potrivit art. 976.

Articolul 973

Condiții de înființare

(1) Ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau altui drept real principal, asupra posesiei unui bun mobil sau imobil ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța de judecată va putea să încuviințeze, la cererea celui interesat, punerea sub sechestrul judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.

...”

TABLA GENERALĂ DE MATERII ECRIS

Reproduc mai jos un tabel general de materii juridice civile, conform sistemului ECRIS (*Electronic Court Register Informational System*).

Sistemul ECRIS a fost realizat prin Programul PHARE 1997, fiind destinat informatizării instanțelor, parchetelor și Ministerului Justiției. Acest Program PHARE, cu Unitate de Implementare Ministerul Justiției, a fost început în 1997 și s-a încheiat în 2002. Chestiunea ilară este aceea că, un nou act normativ poate crea un nou tip de cerere ce poate fi adresată instanțelor judecătorești, cea ce ar putea crea probleme de natură administrativă în instanțe. ECRIS va trebui să sufere de fiecare dată modificări pentru a se putea înregistra o astfel de cerere, chestiune concretizată de multe ori în aceea că unele instanțe au solicitat părților să introducă o cerere cu o altă denumire sau / și să introducă mai întâi o altă cerere (vezi chestiunea obscură a medierii, în care care părțile care au încheiat un acord de mediere extrajudiciar, erau sfătuite să introducă mai întâi cerere de chemare în judecată și apoi să depună acordul de mediere deja încheiat). Până la modificări ce vor fi făcute de Comisia de actualizare a nomenclatoarelor aferente aplicației "Ecris", pot fi găsite, ce e drept, diverse soluții temporare. REGULAMENTUL din 19 ianuarie 2011 de organizare și funcționare a Ministerului Justiției (forma sept. 2015) stabilește la SECȚIUNEA nr. 4 Articol 37, un cadru de funcționare a Secretariatului Comisiei de actualizare a nomenclatoarelor aferente aplicației ECRIS și celorlalte aplicații IT cu specific judiciar, dar pe undeva este amintit faptul că sistematizare instituțiilor este o chestiune ce ține de statistica judiciară.

Am considerat că, în baza informațiilor incluse în ECRIS, poate fi făcută o sistematizare a precedentului judiciar în funcțiile de instituțiile de drept acolo amintite și în acest fel poate fi formulate puncte de reper ce țin de un "limbaj comun" pentru toți cei care practică profesii juridice, sau chiar pentru cei care sunt chemați să alcătuiască corpul legilor. Deși înțeleg că, o oarecare sistematizare, în baza informațiilor incluse în ECRIS, ajută mai degrabă orientarea rapidă în lucrare, oarecum asemeni unui cuprins complementar, decât să ordoneze logica juristului în justa soluționare a speței cu care este investit.

TABLA GENERALĂ DE MATERII ECRIS

1	abatere disciplinară magistrați
2	abitație
3	abținere
4	accesiune
5	acordare de compensații financiare victimelor unor infracțiuni (L211/2004)
6	acordare personalitate juridică
7	acțiune în declararea simulatiei
8	acțiune în răspundere contractuală
9	acțiune în răspundere delictuală
10	acțiune în regres
11	acțiunea în anularea hotărârii arbitrale
12	acțiune în constatare
13	acțiune oblică

14	acțiune pauliană
15	acțiune posesorie
16	alte cereri
17	anulare act
18	anulare somație de plată
19	aplicare amendă civilă (art. 580 ind.3 și art. 572 C.p.c.)
20	asigurare dovezi
21	asigurare dovezi (art.7 al.2 OG 94/1999)
22	atribuire beneficiu contract de închiriere
23	autorizare desființare lucrări (legea 50/1991)
24	autorizarea executării obligației de a face (art. 580 ind.2 C.p.c.)
25	autorizarea intrării în încăperi (Art. 384 ind.1 al. 2 C.p.c.)
26	amânare plată (art. 499 C.p.c.)
27	acordare daune interese (art 580 ind.3 alin.2 CPC)
28	evicțiune imobil adjudecat (art. 520 C.proc.civ.)
29	executare a hotărârii înainte de termen (art. 382-383 C.p.c.)
30	executare fără somație (art. 573 C.p.c.)
31	stabilire a valorii lucrului (574 C.p.c.)
32	legea 115/1996
33	cerere necontencioasă
34	cerere de ajutor public judiciar
35	cerere reexaminare ajutor public judiciar
35	certificarea titlurilor executorii europene
37	comisie rogatorie
38	comisie rogatorie internațională
39	completare dispozitiv
40	conflict de competență
41	constatare nulitate act juridic

42	contestație la legea electorală
43	contestație la procesul verbal de distribuire a prețului (Art. 570 C.p.c.)
44	contestație la executare
45	contestație la titlu
46	legea 10/2001
47	legea 112/1995
48	daune cominatorii
49	declarare judecătorească a dispariției
50	declararea judecătorească a morții
51	dezmembrăminte ale dreptului de proprietate - uz
52	dezmembrăminte ale dreptului de proprietate - uzufruct
53	dezmembrăminte ale dreptului de proprietate - servitute
54	dezmembrăminte ale dreptului de proprietate - abitație
55	dezmembrăminte ale dreptului de proprietate - suprafață
56	dizolvare persoana juridică
57	drept de retenție
58	evacuare
59	exequator (recunoasterea înscrisurilor și hotărârilor străine)
60	expropriere
61	fond funciar
62	hotărâre care să aibă loc de act autentic
63	grănițuire
64	îmbogățirea fără justă cauză
65	gestiunea de afaceri
66	investire cu formulă executorie
67	încetare executare silită / încuviințare executare silită
68	încuviințarea executării silite în zile nelucrătoare

69	încuviințare nume
70	îndreptare eroare materială
71	modificări acte constitutive persoane juridice
72	înregistrare stare civilă
73	întoarcere executare
74	legea nr.187/1999
75	limitarea exercitării dreptului la libera circulație în străinătate
76	obligația de a nu face
77	obligație de a face
78	obligație prestație periodică
79	opозиție la vânzare
80	ordonanță președințială
81	suspendare provizorie
82	partaj judiciar
83	partide politice
84	plata lucrului nedatorat
85	plângere contravetionala
86	plângere împotriva refuzului executorului judecătoresc
87	plângere împotriva încheierii de carte funciară (Art.52 alin.2 Legea nr.7/1996)
88	plângere împotriva încheierii de respingere a cererii de îndeplinire a unui act notarial
89	plângere împotriva refuzului de emitere a titlului executoriu (art. 373 ind.3 al. 2 C.p.c.)
90	poprire asigurătorie
91	prestație tabulară
92	pretenții
93	interdicție

94	radiere comandament
95	radiere ipoteca
96	reconstituire carte funciara
97	rectificare carte funciară
98	recuzare
99	recuzare executor
100	recuzarea întregii instanțe
101	reexaminare
102	reexaminare amendă judiciară
103	reexaminarea sanctiunii contravenționale
104	refacerea înscrisurilor dispărute
105	reintegrare spațiu locativ
106	reparare prejudicii erori judiciare
107	reprezentativitate sindicat
108	restrângerea dreptului la libera circulație(Legea 248/2005)
109	restituire metale prețioase
110	revendicare imobiliară
111	revendicare mobilă
112	revocare donație
113	reziliere contract
114	rezoluțiune contract
115	sechestrul asigurător
116	sechestrul judiciar
117	servitute
118	somație de plată
119	stare civilăstrămutare
120	succesiune
121	superficie

122	suspendare executare
123	uz
124	uzucapiune
125	uzufruct
126	validare poprire
127	validare primar
128	validare mandat consilier
129	validarea ofertei reale de plată
130	abținere
131	acțiune cambială
132	acțiune în anulare
133	acțiune în anulare (OG nr. 5/2001)
134	actiune în anulare a contractelor de privatizare
135	acțiune în anulare a hotărârii AGA
136	acțiune în anularea hotărârilor arbitrale
137	acțiune în concurența neloială
138	acțiune în constatare
139	acțiune în daune contractuale / delictuale
140	actiune în daune contractuale
141	actiune în daune delictuale
142	acțiune în revendicare
143	acțiune oblică
144	acțiune pauliană / revocatorie
145	acțiune posesorie
146	alte cereri
147	anulare incident plată
148	anulare licitație
149	asigurare dovezi

150	atragera răspunderii administratorilor
151	autorizare convocare AGA
152	cerere de reexaminare
153	cerere de ajutor public judiciar
154	cerere reexaminare ajutor public judiciar
155	cerere necontencioasa
156	cesiune creanță
157	certificarea titlurilor executorii europene
158	clauze compromisorii
159	comisie rogatorie
160	comisie rogatorie internațională
161	completare dispozitiv
162	conflict de competență
163	constatare nulitate act
164	constatare nulitate mențiune radiere
165	contestație (art.31 și urm. L.137/2002)
166	contestație la executare
167	desființare contract de privatizare
168	dizolvare societate
169	dizolvare societate (registrul comerțului)
170	evacuare
171	excludere asociatexequator(recunoasterea înscrisurilor si hotarârilor straine)
172	gaj
173	hotarare care sa țină loc de act de vanzare-cumparare
174	ieșire din indiviziune
175	investire cu formulă executorie
176	investire hotărâre arbitrală

177	încuviințare efectuare expertiză (art.136 - L.31/1990; art.7 alin.1 OG.94/1999)
178	încuviințarea executării silite
179	îndreptare eroare materială
180	întoarcere executare
181	măsuri asiguratorii
182	nulitate act juridic
183	nulitate radiere
184	nulitate societate
185	numire administrator provizoriu
186	numire lichidator
187	obligatia de a face
188	obligatia de a nu face
189	obligația de a face / a nu face
190	obligare la încheierea contractului de vânzare-cumparare privind spatiul comercial
191	opозиție
192	opозиție la dizolvare
193	opозиție la executare
194	ordonanță de plată(OUG 119/2007)
195	ordonanță președințială
196	perimare
197	pretenții
198	poprire asiguratorie
199	procedură necontencioasă
200	radiere
201	recunoaștere și executare hotărâre arbitrală străină
202	recunoaștere și executare hotărâre străină (Exequator)

203	recurs împotriva încheierii judecătorului delegat la O.R.C.
204	recuzare
205	recuzarea întregii instanțe
206	reexaminare amendă judiciară
207	refacerea înscrisurilor sau hotărârilor dispărute
208	retragere asociat
209	revendicare
210	reziliere contract
211	rezoluțiune contract
212	somație de plată
213	sechestrul asigurator
214	sechestrul judiciar
215	strămutare
216	suspendare executare hotărâre arbitrală
217	suspendare executare silită
218	suspendare hotărâre A.G.A
219	suspendare licitație
220	suspendare provizorie a executării
221	abținere
222	acțiune în constatare
223	acțiuni împotriva ordonanțelor guvernului alte cereri
224	anulare act administrativ
225	anulare act de control taxe și impozite
226	anulare acte emise de BNR
227	anulare act emis de Consiliul Național al Audiovizualului
228	anulare act emis de autorități publice locale
229	anulare acte emise de autoritățile de reglementare
230	anulare acte administrative emise de C.N.V.M

231	anulare acte privind reglementarea concurenței(componentă ajutor de stat, componentă concurentă)
232	anulare certificat de atestare a dreptului de proprietate
233	anulare acte administrativ cu caracter normativ
234	anulare decizie Uniunea Naționala a Barourilor din România
235	anulare hotarare emisa Comisia de Supraveghere a Asigurărilor(L32/2000)
236	anulare proces verbal de contravenție
237	anulare somație de plata
238	asigurare dovezi
239	cetățenie
240	cerere de ajutor public judiciar
241	cerere reexaminare ajutor public judiciar
242	cerere în anulare ordonanță - somație de plată
243	cerere necontencioasa
244	cerere de reexaminare privind taxele de timbru
245	cerere privind fixarea unui termen de urgență (Legea 554/2004 art.21)
246	contract administrativ
247	comisie rogatorie internațională
248	completare dispozitiv
249	comunicare informații de interes public (Legea Nr.544/2001)
250	conflict de competență
251	constatare aprobare tacită
252	contestație act administrativ fiscal
253	contestație la executare
254	custodie publică
255	despăgubire

256	excepție nelegalitate act administrativ
257	expropriere
258	exequator (recunoasterea înscrisurilor si hotarârilor straine)
259	incompatibilitate
260	investire cu formula executorie
261	îndreptare eroare materială, lamurire dispozitiv
262	litigii Curtea de Conturi (Legea Nr.94/1992)
263	litigiu privind ajutorul de stat(Legea nr. 143/1999)
264	litigiu privind achizițiile publice
265	litigiu privind domeniul public
266	litigiu privind evidența informatizată a persoanei
267	litigiu privind regimul străinilor
268	litigiu privind magistrații
269	litigiu privind funcționarii publici (Legea Nr.188/1999)
270	litigiu privind funcționarii publici statutari
271	luare măsură declarare indezirabil
272	măsuri asigurătorii
273	obligare emitere act administrativ
274	obligația de a faceordonanță președințială
275	perimare
276	pretentii
278	poprire asiguratorie
279	recuzare
280	recuzarea întregii instanțe
281	reexaminare (legea nr. 211/2004)
282	reexaminare amenda judiciara
283	reexaminare taxe de timbru
284	refugiați

285	refuz acordare drepturi
286	refuz soluționare cerere
287	refuz acordare drepturi conform Legii nr. 189/2000
288	refuz acordare drepturi conform Legii nr. 309/2002
289	refuz acordare drepturi conform O.U.G. nr. 214/1999(calitatea de luptator în rezistența anticomunistă)
290	refuz acordare drepturi persecutați politic D.L nr. 118/1990
291	refuz acordare drepturi veterani de război L nr.44/1994
292	refuz acordare drepturi protecție sociala(persoane cu handicap, protecția copilului)
293	regim tolerare
294	sanctiune pentru neexecutare hotărâre
295	strămutare
296	sechestrul asigurator
297	sechestrul judiciar
298	somație de plată
290	suspendare executare act administrativ
291	suspendare executare hotărâre civilă
292	suspendare provizorie a executării
293	vânzări spații comerciale (Legea Nr.550/2002)
294	abandon
295	acțiune în constatare
296	adopție
297	asigurare dovezi
297	autorizarea accesului la informațiile autorităților publice
298	cerere necontencioasă
299	certificarea titlurilor executorii europene
300	autorizarea executării obligației de a face (art. 580 ind.2 C.p.c.)

301	completare dispozitiv
302	comisie rogatorie internațională
303	contestare paternitate
304	cerere de ajutor public judiciar
305	cerere reexaminare ajutor public judiciar
306	contestare recunoastere paternitate
307	conflict de competență
308	alocatie copii
309	contestatie la executare
310	decădere din drepturi părintești
311	deschidere procedură adopție
312	divorț prin acord
313	divorț
314	dezvaluirea identitatii parintilor firesti
315	eliberare certificat privind ocrotirea minorului
316	evacuareexequator(recunoasterea înscrisurilor si hotarârilor straine)
317	înapoiere minor
318	încredințare minor
319	încredințare pentru adopție
320	încuviințare nume minor
321	îndreptare eroare materială
322	înregistrare tardiva a nasterii
323	întoarcere executare
324	nulitate act
325	nulitate căsătorie
326	ordonanță președințială
327	partaj bunuri comune

328	pensie întreținere
329	plasament
330	plasament de urgență
331	pretentii
332	poprire asiguratorie
333	prelungire încredintare pentru adopție
334	răpire internațională de copii
335	recunoaștere paternitate
336	reintegrare în familie
337	reîncredințare minor
338	repunere în drepturile părintești
339	recuzarea întregii instanțe
340	recuzare
341	revocare încredintare pentru adopție
342	sechestrul asigurator
343	sechestrul judiciar
344	stare civilă
345	strămutare
346	suspendarea provizorie a executării
347	situație juridică minor
348	stabilire domiciliu minor
349	stabilire paternitate
350	stabilire program vizitare minor
351	supraveghere specializată
352	tăgadă paternitate
353	tutelă
354	abținere
355	acțiune în anulare - contract de muncă

356	acțiune în constatare
357	acțiune în constatarea nelegalității grevei
358	acțiune în răspundere patrimonială
359	acțiune în suspendarea grevei
360	alte cereri
361	anulare act
362	anulare concurs
363	anulare hotărâre consiliu de administrație
364	asigurare dovezi
365	calcul drepturi salariale
366	cerere de ajutor public judiciar
367	cerere reexaminare ajutor public judiciar
368	cerere necontencioasaCertificarea titlurilor executorii europene
369	comisie rogatorie internațională
340	completare carnet de muncă
341	completare dispozitiv
342	conflict de muncă
343	conflict de competență
344	constatare nulitate absolută contract de muncă
345	contestație act
346	contestație decizie de concediere
347	contestație decizie de sancționare
348	contestație decizie modificare unilaterală contract de muncă
349	contestație decizie suspendare contract de muncă
350	contestație indemnizație șomaj
351	exequator(recunoasterea înscrisurilor si hotărârilor straine)
352	contestație la executare
353	despăgubire

354	drepturi bănești
355	drepturi salariale ale personalului din justiție
356	incompatibilitate
357	îndreptare eroare materială
358	întoarcere executare
359	lămurire dispozitiv
360	măsuri asigurătorii
361	nulitate act
362	obligație de a face
363	ordonanță președințială
364	perimare
365	poprire asiguratorie
366	pretentii
367	reconstituire vechime
368	recuzarea întregii instanțe
369	recuzare
370	reexaminare amendă judiciară
371	sechestrul asigurator
372	sechestrul judiciar
373	suspendarea hotărârii judecătorești
374	suspendarea provizorie a executării
375	abținere
376	acțiune în constatare
377	alte cereri
378	asigurări sociale
379	asigurarea dovezilor
380	cerere de ajutor public judiciar
381	cerere reexaminare ajutor public judiciar

382	cerere necontencioasa
383	certificarea titlurilor executorii europene
384	completare dispozitiv
385	comisie rogatorie internațională
386	conflict de competență
387	contestație calcul CAS
389	contestație decizie de pensionare
390	contestație la executare
391	contestație privind alte drepturi de asigurări sociale contestație stabilire majorări de întârziere
392	despăgubiri
393	drepturi salariale ale personalului din justiție
394	exequator (recunoasterea înscrisurilor si hotarârilor straine)
395	incompatibilitate
396	îndreptare eroare materială
397	întoarcere executare
398	litigii CAS
399	măsuri asigurătorii
400	nulitate act
401	pretentii
402	obligație de a face
403	ordonanță președințială
404	pensie de urmaș
405	perimare
406	plângere contravențională
407	poprire asiguratorie
408	plată asigurări sociale
409	recalculare pensie

410	recuzarea întregii instanțe
411	recuzare
412	reexaminare amendă judiciară
413	sechestrul asigurator
414	sechestrul judiciar
415	suspendare provizorie a executării
416	acțiune în anulare
417	acțiune în evacuare
418	alte cereri
419	angajarea răspunderii membrilor organelor de conducere (Legea 64/1995 art. 137)
420	certificarea titlurilor executorii europene
421	cerere necontencioasă
422	comisie rogatorie internațională
423	contestație
424	contestație la titlu
425	conflict de competență
426	îndreptare eroare materială
427	măsuri asiguratorii
428	obligația de a face
429	ordonanță președințială
430	procedura insolvenței
431	procedura insolvenței - asociații teritoriale ale cooperativelor
432	procedura insolvenței - cooperative de consum/meștesugărești
433	procedura insolvenței - grupuri de interes economic
434	procedura insolvenței - instituții de credit
435	procedura insolvenței - persoane fizice
436	procedura insolvenței - persoane juridice de drept privat

437	procedura insolvenței - societăți agricole
438	procedura insolvenței - societăți cu răspundere limitată
439	procedura insolvenței - societăți de asigurare
450	procedura insolvenței - societăți în comandită pe acțiuni
451	procedura insolvenței - societăți în comandită simplă
452	procedura insolvenței - societăți în nume colectiv
453	procedura insolvenței - societăți pe acțiunirecuzare
454	recuzarea întregii instanțe
455	strămutare
456	acțiune în concurență neloială
457	acțiune în contrafacere
458	brevet european
459	brevete de invenții
460	certificarea titlurilor executorii europene
461	cerere de ajutor public judiciar
462	cerere reexaminare ajutor public judiciar
463	comisie rogatorie internațională
464	conflict de competență
465	desene și modele industriale
467	drept de autor și drepturi conexe
468	drept utilizare siglă
469	indicații geografice
470	îndreptare eroare materială
471	know how
472	marcă
473	ordonanță președințială
474	recuzare
475	recuzarea întregii instanțe

476	strămutare
477	abținere
478	acțiune în anulare
479	acțiune în concurența neioiala
480	acțiune în constatare
481	acțiune în daune contractuale
482	acțiune în daune delictuale
483	acțiune în revendicare
484	alte cereri
485	anulare licitație
486	anulare act
487	autorizare vânzare navă
488	asigurare dovezi
489	cerere necontencioasă
490	certificarea titlurilor executorii europene
491	comisie rogatorie internațională
492	completare dispozitiv
493	contestație la titlu
493	conflict de competență
494	investire cu formula executorie
495	îndreptare eroare materială
495	obligația de a face
496	exequator(recunoașterea înscrisurilor si hotărârilor străine)
497	obligația de a nu face
498	ordonanță președințială - suspendare executare
499	perimare
500	pretenții
501	recunoaștere și executare hotărâre arbitrală straină

502	recuzare
503	recuzarea întregii instanțe
504	reținere navă / reținere plecare tanc petrolier mesta
505	revenire suspendare
506	reziliere contract
507	rezoluțiune contract
507	ridicare sechestrului
508	schimbare custodie
509	sechestrul asigurător
510	sechestrul judiciar
511	sechestrul navă
512	somația de plată (OG 5/2001)
513	strămutare
514	suspendare executare
515	suspendare executare sechestrului
516	suspendare executare silită
517	suspendare provizorie
518	suspendare provizorie a executării
519	suspendare provizorie a executării silite